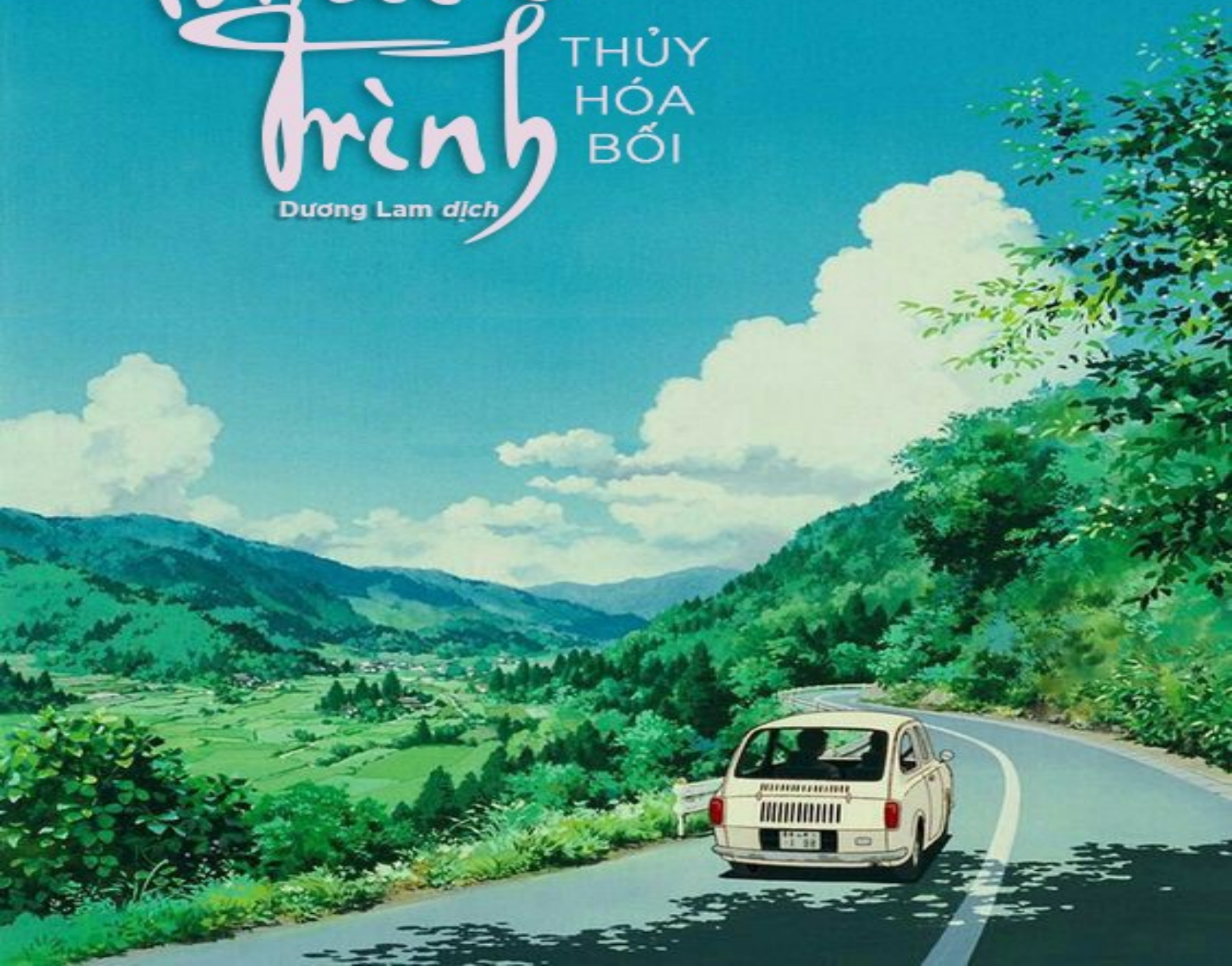

Son thủy Nhất trình

THỦY
HÓA
BỒI

Dương Lam dịch

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	

Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghệ cảm tưởng đây là ngày ánh nắng châm mắt nhất suốt hai tháng tới nay.

Xuyên thấu đôi gò má gầy hốc của mình trên lớp cửa kính, cô trông thấy cánh nhà báo vây kín như nêm phía ngoài cánh cổng lưới sắt. Mỗi một kẻ đều đang vác cái cần câu cơm của bọn chúng, ống kính đen dài như những nòng súng chi chít, sẵn sàng cho viên đạn nã thẳng tới cô bất cứ lúc nào.

Chiếc điện thoại ly biệt lâu ngày của cô bắt đầu rung lên, tên của Jessie hiện lên trên màn hình.

“Chị Nghệ, sao chị còn chưa ra nữa?”

Khương Nghệ hé hờ con mắt, nhìn ra dải màu đen nghìn nghịt phía ngoài: “Phóng viên đông quá.”

Giọng Jessie có hơi nôn nóng: “Xe đã dừng đợi chị sẵn rồi, chị đi ra là có người tới đón... Đau dài không bằng đau ngắn, chị ráng chạy mấy bước lên được xe là tốt rồi...”

Khương Nghệ ngó những cái đầu nhấp nhô không sao phân nổi ngoài kia chăm chú, bàn tay cầm điện thoại siết hơn, thở dài, kéo mở cánh cửa kính.

Không ngoài dự đoán, đám đông ngoài cánh cổng sắt bắt đầu sôi trào, ánh đèn flash chớp lóe trông rõ mồn một kẻ cả dưới nắng gắt.

Cánh cổng lưới sắt mở. Tuy đã có hai bảo vệ cản lại, cánh nhà báo vẫn chen vào lúc nhúc.

Một nữ phóng viên nhanh tay lẹ mắt bồng loáng dí micro vào dưới mũi Khương Nghệ, gân giọng hỏi thật nhanh: “Cô Khương Nghệ, trải qua chuyện lần này, cô sẽ rời khỏi làng giải trí chứ?”

Khương Nghệ cau mày, kéo thấp vành nón, chỉ muốn chen ra khỏi đám đông.

“Cô Khương Nghệ, bên cảnh sát nói đây chỉ là một việc hiểu lầm, là như thế thật ư...”

“Cô Khương Nghệ, tôi là giải trí XX, cô sẽ tiếp tục hợp tác với công ty RJ chứ...”

“Cô Khương Nghệ... nhìn bên này... Nghe nói đã có vài đơn vị hợp tác hủy hợp đồng, việc này là thật chứ...”

“Cô Khương Nghệ, đây là giải trí XX... Xin hỏi...”

“Cô Khương Nghệ...”

Ánh đèn flash và những âm thanh nhức óc khiến cô bức dọc lạ thường trong tiết cuối hè. Không biết bị ai đẩy mà trọng tâm của cô bỗng hơi hẫng, nhưng ngay giây sau đã được một cánh tay mạnh mẽ ôm vòng qua eo, kéo một chiếc áo khoác đen kịt phủ trùm trên đầu. Mùi xà phòng thoang thoang ập tới. Ánh mắt cô chìm trong bóng đen. Nhưng có thể cảm nhận được một sức mạnh vô hình đang đẩy cô bước tới trước. Trong tình cảnh rối ren, sức mạnh ấy vững khỏe mà lại im ắng, âm thanh bên tai cô mỗi lúc một nhỏ dần, mãi đến khi mất hút.

Nghe tiếng mở cửa xe, cô tuột cái áo khoác xuống ném vào ghế sau. Khi được hơi mát dễ chịu trên xe bao trùm, cô khoan khoái thở ra một hơi.

Jessie ngồi trên ghế phụ lái ngoái đầu nhìn Khương Nghệ hồi lâu, bảo: “Lạy trời lạy đất, không có việc gì...”

Cửa bên tài xế mở, mùi xà phòng thoang thoảng ban nãy vọng vào. Khương Nghê chú ý tới người đàn ông ngăm đen và cường tráng kia.

Khương Nghê cau mày, hỏi: “Anh ta là ai?”

Jessie liếc qua chiếc SUV màu đen chạy vào trong kính chiếu hậu, không để ý tới Khương Nghê, chỉ nói với đối diện: “Đi nhanh, tới cao ốc RJ.”

Khương Nghê lại cau mày, hỏi: “Tới RJ làm gì?”

“Giám đốc Cảnh tìm chị.”

Khương Nghê im lặng, nghẹo đầu, thấy cánh tay vạm vỡ của người đàn ông trên ghế tài xế. Khi chỉ xỏ cái áo trắng ngắn tay để điều khiển vô lăng, đường cơ bắp tay nổi rõ bần bật.

Jessie nói: “Đây là tài xế kiêm vệ sĩ mới của chị, tên Trịnh Đặc.”

Khương Nghê nhếch mày, hỏi: “Người lúc trước đâu...”

Jessie lờm một cái toàn tròn trắng, nói: “Người ta thấy chị có chuyện, ton hót chạy theo chủ mới rồi. Chị biết Triệu Thư Na chứ, giờ người ta là gà cưng được RJ nâng đỡ số một đấy.”

Khương Nghê ngước đầu, mắt giao với mắt Trịnh Đặc trong kính chiếu hậu trong một thoáng. Đôi người đen kịt kia tức thì lảng đi.

Khương Nghê không nghĩ nhiều. Trong tiếng nói “chạy nhanh lên” của Jessie, mắt cô trần trần vào hàng bạch dương chạy ngược tới vô hạn.

Xe nghênh ngang đi xa khỏi mấy chữ “Trại cai nghiện thành phố Cầu Cảng”.

Vẫn nhìn chữ số tăng dần trong thang máy, Khương Nghê soi vào vách thang mờ đục vuốt phẳng lại áo quần.

Tầng 66...

Cô nhìn chữ số đỏ rực kia.

Cảnh Diệc mãi là người đàn ông thích đứng ở nơi cao nhất.

Cô quen đường thuộc lối đi tới văn phòng của Cảnh Diệc. Hai trợ lý đứng dậy gật đầu ra hiệu với cô, kể đó một trong hai cất tiếng: “Giám đốc Cảnh đang bàn chuyện với người khác trong phòng, cô Khương xin chờ cho một lát.”

Khương Nghê gật đầu.

Không tới một lát, cánh cửa thủy tinh mờ mờ, một bóng người mảnh mai đi ra. Chiếc áo thun trắng thoải mái và quần bò ống đứng tôn rõ vóc dáng đẹp đẽ, đôi mắt to trên gương mặt tròn tròn tràn trề hơi thở thanh xuân càng khiến cô thêm rực rỡ.

Khương Nghê đoán hẳn cô chính là “Triệu Thư Na” trong lời Jessie.

Cô gái cười đến là ngọt ngào, bước tới đối diện Khương Nghê, không hề sợ người lạ: “Chị Khương Nghê, giám đốc Cảnh đang đợi chị bên trong đấy. Chị mau vào đi.”

Khương Nghê không lộ sự biến đổi nào trên nét mặt, gật đầu thay câu trả lời, vào phòng, không nhìn cô thêm một cái.

Thế trận bên trong khá là hoang vắng. Trừ Cảnh Diệc dựa vào cửa sổ ngắm cảnh còn có nhân viên giao tiếp xã hội của đội chuyên xử lý những sự kiện quan trọng của tập đoàn RJ. Hơn nữa toàn bộ đều có mặt, không sót một người.

Bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn RJ được công nhận là hàng đầu trong ngành, ngay sự kiện hot search sao nam nổi tiếng bạo hành bạn gái hotgirl mạng lần trước cũng có thể tẩy trắng hoàn toàn.

Cảnh Diệc quay đầu. Hôm nay hấn không đeo mắt kính, chẳng thể mà đầu tóc còn rơi rũ vì nóng, trông có vẻ trẻ tuổi hơn.

“Khương Nghê, đúng là giỏi lắm.”

Âm giọng hấn vốn đã thấp trầm, câu nói này qua miệng hấn còn dồn chứa đe dọa ngập ngụa.

Hấn chậm rãi bước tới. Một xấp tài liệu đập thẳng vào người Khương Nghê, rơi rụng trên thảm. Giấy trắng bay tứ tán.

Hấn cao hơn Khương Nghê một cái đầu, lại hếch cằm nhìn cô. Cảm giác áp lực khiến mọi người trong phòng cùng hít sâu.

“Hai phim điện ảnh, trong đó một phim hướng tới giải Cannes, hai phim truyền hình đẳng cấp, một phim chiếu mạng... Hai quảng cáo đã thành, sáu quảng cáo đang thương thảo... Khương Nghê, cô đã khiến RJ tổn thất bao nhiêu rồi?”

Khương Nghê vẫn tĩnh nhản chẳng đổi, quỳ gối nhặt gọn mớ giấy tờ, kể đó đưa bằng cả hai tay cho Cảnh Diệc. Ánh mắt đối thẳng với đôi mắt hai mí rất rộng của hấn không hề kiêng nể.

Cảnh Diệc đã quen với điệu bộ này của cô từ lâu. Rút mớ tài liệu, khi quay đi có nghe Khương Nghê nói.

“Chí ít tôi từng kiếm tiền cho RJ, à... Không, là cho giám đốc Cảnh.”

Cảnh Diệc quay đầu, nét mặt hơi méo mó, lại đối diện với Khương Nghê đang cười.

Nụ cười của Khương Nghê, đòn sát thủ của cô ngôi sao đang lên kia cũng không thể so bằng, là một kiểu cười sáng đẹp đến độ đáng yêu mà lại lộng lẫy.

Hệt như lần đầu nhìn thấy cô. Không hề nổi bật trong đám đông, thậm chí cả khi quét nhìn tận năm, sáu lần, đến khi nét cười của cô nở rộ. Sự cách biệt với gương mặt bình thường luôn lạnh nhạt căm ghét trần thế ấy khiến hắn mê mẩn. Bảy nhiều năm đã qua, vẫn nguyên như thế.

Hắn gằn giọng cười, nói: “Hi vọng cô còn luôn kiếm được tiền cho tôi.”

Rồi hắn chuyển ánh nhìn sang mấy nhân viên quan hệ xã hội danh tiếng, ra lệnh bằng ánh mắt.

“Cô Khương Nghê, chúng tôi tổng hợp những bình luận và số liệu trên mạng thời gian qua, kế hoạch cho cô hiện tại là cố gắng tham gia thật nhiều game giải trí, quay clip ngắn và quảng cáo công ích... Lượng fan của cô hiện tại không giảm mà còn tăng, nói rõ cô vẫn còn thị trường rất lớn. Mục đích của chúng tôi là làm gì làm cho trót, khiến fan của cô sẽ càng thích cô hơn, khiến người ghét cô càng ghét cô hơn...”

Khương Nghê không tỏ thái độ gì, nhưng cũng chả cần cô có thái độ.

Đám quan hệ xã hội lại kê ra những hành động cụ thể, cô chỉ tiện thể nghe cho biết. Thái độ ấy khiến Cảnh Diệc xua tay đuổi hết đám nhân viên, cả phòng họp rộng không chỉ chứa mỗi hai người họ.

Cả hai im lặng hồi lâu. Cảnh Diệc cời nút chiếc sơ mi, ngoảnh cằm nói với Khương Nghê: “Lại đây.”

Khương Nghê làm thinh.

“Lại đây.” Giọng điệu đã nhấn nhá của Cảnh Diệc thêm mùi cảnh cáo.

Khương Nghê bước tới, bị Cảnh Diệc vươn tay tóm chặt mớ tóc ngắn. Trong cơn đau và bị kéo tới trước mặt hắn, cô cảm nhận được

thứ mùi riêng biệt của hắc rương quần quanh mình.

“Khương Nghê, đừng có giờ trò. Đinh Y Dung ngu thật, nhưng cô cũng đừng nghĩ mình quá thông minh.”

Lực tay hắc mạnh hơn. Khương Nghê cắn bập vào môi vì đau, nhưng cô không biết trong mắt Cảnh Diệc nó cảm dỗ đến mức nào. Mắt hắc nheo nheo.

Khương Nghê đã nhận ra biến đổi của hắc. Nhẹ giọng, cô nói: “Giám đốc Cảnh muốn lên tôi ở đây?”

Giọng điệu hờ hững khiến hắc căm ghét. Hắc buông phắt cô ra. Khương Nghê được đà trượt mình xuống đất.

Cảnh Diệc đứng trên cao ngó xuống, nói bằng giọng rẻ rúng: “Cô cũng không đếm lại xem mình đã bị bao nhiêu người lên.”

Khương Nghê cúi đầu, nhưng giọng nói thì rành mạch từng chữ: “Vây cũng là nhờ phúc giám đốc Cảnh.”

Cảnh Diệc cười, nụ cười chẳng tí tình cảm gì. Hắc nói: “Chuẩn bị buổi chiều đãi phóng viên chiều nay đi, đến lúc đấy tôi sẽ tham gia với cô, tốt nhất là đừng có chuốc thêm cho tôi rắc rối gì.”

Khương Nghê đứng dậy, dắt mái tóc ngắn vào mang tai khiến sườn mặt lộ rõ.

Trong mắt Cảnh Diệc, cô không đủ đẹp, nhưng đã quá đủ mùi.

Cảnh Diệc vừa cài lại nút áo sơ mi, một giọng nói lạnh lạnh đã vọng vào từ cửa lớn: “Anh Cảnh Diệc!”

Một cô gái mặc đầm hai dây họa tiết hoa nhỏ chạy vào ôm cứng tay Cảnh Diệc. Cô gái rất thấp, chỉ cao tới ngực Cảnh Diệc, đứng bên hắc trông càng có vẻ thấp bé. Cô gái nhìn Khương Nghê, âm

giọng chuyển lạnh: “Khương Nghê, cô đừng có tìm thêm rắc rối cho anh Cảnh Diệc nữa!”

Cái giọng hờn mát đủ sức khơi gợi trái tim đàn ông. Nhưng Khương Nghê đã quá hiểu Cảnh Diệc. Hắn không thích kiểu con gái như thế.

Khương Nghê không tỏ thái độ gì, nói: “Chào cô, cô Đinh.”

Đinh Y Dung trề môi.

Khương Nghê thoáng cười, chân thành hơn trước đó. Cô nói: “Vừa rồi giám đốc Cảnh còn khen cô đấy.”

Mắt Đinh Y Dung sáng rỡ. Cảnh Diệc cau mày, hơi nghiêng đầu đi.

“Giám đốc Cảnh khen cô thông minh đấy.”

Đôi mắt xéch của cô chớm chớp, phối với góc môi cong lên trông hết bông anh tức nở rộ.

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Buổi chiều đã phóng viên vào giờ chiều tổ chức tại hội trường đa chức năng của RJ. Trên cổ cánh nhà báo của các công ty giải trí lủng lẳng bảng tên, máy ảnh, giá ba chân, micro, bút ghi âm, tai nghe, bộ đàm... Đủ cả mọi loại.

Bảo vệ duy trì trật tự trong hội trường, đàn thành bức tường người khiến cánh nhà báo bị ngăn cách với sân khấu một khoảng cách cố định.

Buổi gặp phóng viên bắt đầu vào đúng 2 giờ. Bóng người lên sân khấu dẫn tới cơn sóng đèn flash điên cuồng chớp lóe.

Cảnh Diệc vuốt ngược tóc ra sau, đeo mắt kính gọng vàng, đổi sang hình tượng hợp mác “thương nhân” hơn.

Khương Nghê đã thay cái sơ mi trắng, đường cắt may tuyệt hảo tôn rõ đường cong của cô.

Cảnh Diệc cầm micro, hội trường chuyển về yên tĩnh: “Chào mọi người, tôi là giám đốc điều hành của tập đoàn RJ, Cảnh Diệc. Hôm nay và ở đây, chúng ta sẽ có buổi họp báo về sự việc hít ma túy của nghệ sĩ Khương Nghê thuộc quyền quản lý của công ty giải trí RJ.”

Ánh mắt hẩn lia sang Khương Nghê. Cô cầm micro, thông thả mất một chốc mới nói: “Chào mọi người, tôi là Khương Nghê.”

Khương Nghê vừa dứt lời, phía dưới đã có phóng viên đột ngột đứng bật dậy, giọng hỏi dồn: “Cô Khương Nghê, bên cảnh sát nói cô không nghiện ma túy, đúng là vậy chứ?”

Hội trường im phắc, chỉ độc tiếng màn trập lác đác.

Khương Nghê kề sát mirco, giọng đều đều: “Đúng vậy.”

Tất cả cùng chờ đợi lời kế tiếp, nhưng Khương Nghê không hề có ý định giải thích.

“Là như thế này.” Cảnh Diệc nổi lời, trong lúc lơ đãng có liếc qua gương mặt lạnh tanh của Khương Nghê, “Hôm ấy đúng là cô Khương Nghê đã tự buông thả, nhưng đó cũng là lần đầu tiên cô ấy tiếp xúc với ma túy, chưa từng có tiền án. Nhưng trùng hợp đúng lúc cảnh sát đột kích kiểm tra bị phát hiện... Ở đây có lời làm chứng của đồng chí cảnh sát liên quan, mọi người có thể tham khảo.”

Cảnh Diệc ấn vào một nút bấm, màn hình led đằng sau xuất hiện một cảnh sát đang chào theo tư thế nghiêm. Cảnh nhà báo bên dưới ào ào ngược đầu lên nhìn.

“Chào mọi người, tôi là cán sự chuyên môn cục cảnh sát khu Nam thành phố Cầu Cảng, Lý Tường. Theo như kết luận thống nhất của chúng tôi và trại cai nghiện thành phố Cầu Cảng, cô Khương Nghê không có biểu hiện gì của người nghiện ma túy. Nhưng do sự kiên quyết của cô Khương Nghê, cô ấy vẫn trải qua hai tháng học tập trong trại cai nghiện, hi vọng có thể thông qua bài học lần này để có cái nhìn và hiểu biết thấu đáo hơn về ma túy, hướng tới làm một công dân đạt chuẩn.”

Màn hình lớn tắt, màn hình đen kịt tôn bật lên hai gương mặt lạnh buốt của Cảnh Diệc và Khương Nghê.

“Mọi người đã thấy cả rồi, Khương Nghê đã phải trả giá cho lần buông thả này. Hơn nữa để bài học khắc sâu thêm, đồng thời cô ấy đã nhận quay một quảng cáo công ích đất nước tránh xa ma túy...”

Cảnh Diệc còn chưa dứt lời, một nữ phóng viên đã dùng chất giọng bén nhọn cắt đứt.

“Nhưng giám đốc Cảnh, hiện đất nước đang nghiêm bắt nghệ sĩ tha hóa, làm như thế liệu có phải...”

Cảnh Diệc ngước đầu, ánh nhìn sau chiếc kính mắt nổi sori hơi mờ không thể phát giác. Hắn nói: “Cái gì gọi là nghệ sĩ tha hóa, đất nước có luật định chỉ rõ không? Cô Khương Nghê hai mươi tuổi được đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất liên hoan phim Berlin, ngay năm sau có tác phẩm vào đề cử liên hoan phim Tokyo, phim truyền hình từng đóng tất cả đều có đánh giá cực cao, chẳng lẽ những đóng góp này phải bị phủ sạch hết chỉ vì một lần lầm lỗi? Quý cô nhà báo đây, mời cô đổi vị trí nghĩ thử, tự vấn bản thân, cô chưa từng phạm sai lầm bao giờ ư? Cô còn đứng được ở đây chính là vì đã được người khác tha thứ.”

Lời Cảnh Diệc đốp thẳng khiến nữ nhà báo không thốt được chữ nào.

Cảnh Diệc đẩy kính, vừa nhìn cánh nhà báo bên dưới vừa nói: “Chính sự xuất sắc của cô Khương Nghê đã thu hút các vị đến đây hôm nay. Nếu vậy, tại sao các vị không cho đôi bên một cơ hội cùng thắng?”

Cảnh Diệc đã ba mươi tuổi, tiếp quản giải trí RJ được vài năm, sóng to gió lớn gì đã diện kiến kinh qua cả. Nói ra những lời như thế quả khiến người nghe rung động, khiến không ai đặt câu hỏi tiếp.

Khương Nghê ngó mấp nấp nhãn ở khóe mắt hắn, chi tiết nhấn mạnh hắn không còn là chàng trai xuân xanh. Nội tâm cô không gợn một tia sóng. Vì cô biết tất cả việc Cảnh Diệc làm không phải vì Khương Nghê cô, mà vì ấy là cả gia nghiệp của hắn.

Phía dưới lại có phóng viên đặt câu hỏi: “Trên mạng có lời đồn phim điện ảnh “Ba giây” cô Khương Nghê đã hoàn thành sẽ đổi người quay lại, hơn nữa hai quảng cáo đã thương thảo cũng đã đổ vỡ, có đúng thế không?”

Khương Nghê đáp từ tốn: “Thời gian tới tôi sẽ không nhận bất cứ quảng cáo thương mại nào, còn về điện ảnh... Bên sản xuất vẫn chưa có thông báo.”

Lại một hồi tiếng màn trập vang rồi dừng.

“Vậy phương hướng cho phim truyền hình thì sao? Trước có lời đồn truyền thông Đinh thị mua bản quyền chuyển thể tác phẩm đang hot “Sonata”, trong kế hoạch ban đầu có tên cô, tiến triển của việc này thế nào...”

Khương Nghệ lạnh tanh chẳng đổi, đáp: “Bên Đinh thị chưa đưa ra thông tin gì về bước tiếp theo.”

Ấn tượng Khương Nghệ cho giới truyền thông luôn là như thế. Một cô gái quanh quế tẻ nhạt, cộng gương mặt ý nhị phương đông và có độ nhận diện cực cao, trở thành nữ diễn viên không ít đạo diễn phim nghệ thuật nâng hứng. Tuy luôn bị giới phê bình điện ảnh nói là đường diễn hẹp, nhưng trong làng giải trí mà sự tự ý thức được bành trướng cực độ, hình tượng như thế cũng vô cùng hiếm có.

Những câu hỏi tiếp theo cũng bị mấy câu của Khương Nghệ lướt qua. Từ đầu đến cuối, gương mặt cô chưa từng lộ quá nhiều biểu cảm, hồ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cô vẫn là cô của ngày trước.

Thời hạn của buổi chiều đã sắp hết. Khương Nghệ đứng dậy, cảm nhận được ánh đèn flash chớp lóe nhanh hơn. Cô vén tóc ra mang tai, ngược mặt, nhìn thẳng đám đông nhà báo không e dè.

“Khương Nghệ tôi, bởi do nguyên nhân cá nhân đã làm việc đi ngược lại chuẩn mực của một nghệ sĩ đúng đắn, là người của công chúng mà mang tới ảnh hưởng không tốt cho mọi người. Hôm nay và ở đây, tôi sâu sắc tự kiểm điểm hành vi tồi tệ của mình, cam đoan về sau sẽ không để xảy ra sự việc tương tự, hi vọng mọi người giám sát. Đồng thời tôi cũng sẽ ngấm kĩ lại kiếp sống nghệ thuật của mình, hi vọng được mọi người tha thứ.”

Cô cúi người thật sâu, vụn tóc trượt dọc vành tai rũ xuống.

“Tôi xin lỗi.”

Đỉnh đầu chỉ còn tiếng màn trập mỗi lúc một to.

Khương Nghê đọc được tin nhắn Jessie gửi tới trong điện thoại, báo là đàm phán về việc quay clip cho cô, bảo cô về trước.

Cô thở dài, bước về phía xe mình, mở cửa sau lên xe.

Bảo vệ của cao ốc RJ xác thực rất giỏi. Mặc cho đám chó săn rình rập bên ngoài mỗi ngày, vẫn không ai đặt được một bước chân vào trong.

Khương Nghê đã trông thấy đám chó săn chuyên nghiệp lăm le máy ảnh kia, thực sự cáu bẳn. Cô luôn sợ phỏng vấn một phép. Kiểu chụp trộm này, trừ vai diễn trên màn ảnh, cô không muốn biểu diễn cho bất cứ ai.

Xe không khởi động ngay. Thần kinh căng cứng nãy giờ phần nào khiến cô khó chịu, nói với giọng hơi cáu gắt: “Lái xe đi chứ!”

Lập tức chạm phải đôi mắt đen kịt xa lạ trong kính chiếu hậu. Cô nhắm mắt, day khế hai bên thái dương, đã quên đây là một gã tài xế mới. Hít sâu, cô nói: “Xin lỗi, đi chung cư Bán Đảo.”

Cô đã không thể về biệt thự đang ở, lựa chọn duy nhất là đến chung cư không dính dáng gì đến làng giải trí này ở tạm.

Xe vẫn chưa khởi động.

Một giọng nói thấp và trầm từ đằng trước vang tới: “Ờ đường nào?”

Khương Nghê đã hơi mệt, mắt nhắm nửa, nói: “Định vị.”

“Tôi không biết dùng.”

Khương Nghê mở bừng mắt, nhìn bờ vai chắc nịch đằng trước, im lặng một lúc, nói: “Đưa điện thoại đây.”

Cánh tay khỏe khoắn ngăm đen từng ôm cô kia lục tìm, vươn tới. Khương Nghe quét mắt nhìn, chẳng ngờ là một cái điện thoại nắp gập đen lẩn.

Mày cô xoắn lại: “...”

Sau Khương Nghe vẫn đành mở định vị trên điện thoại mình, “Hiện xin được hướng dẫn quý khách. Điểm đến: Chung cư quốc tế Bán Đảo”. Khi câu nói này vang lên, Trịnh Đặc biết điều đuổi tay về.

Khương Nghe nhận ra từ đầu đến cuối gã luôn ngồi thẳng như sống bút, kể cả khi đưa điện thoại cho cô, sườn vai vẫn không hề máy vắn.

Khương Nghe đã quá mệt, đánh một giấc ngắn trên xe, khi mở mắt xe đã vào đến gara ngầm.

Cô mặc kệ gã đàn ông im lặng ngồi trước, mở cửa xuống xe. Trịnh Đặc cũng xuống theo, giúp cô mở cốp sau, lấy đồ của cô ra.

Lần đầu tiên Khương Nghe soi xét kĩ mặt mũi Trịnh Đặc dưới ánh đèn gara rực sáng. Làn da ngăm ngăm và sần ráp, xương mày dựng cao, nhưng trong ánh mắt lại có cái hiền lành khó nói rõ.

Khương Nghe đã thấy muôn hình muôn vẻ kiểu người, Trịnh Đặc chỉ là một kẻ bình thường có dáng vóc không tệ, không hơn.

Trịnh Đặc hộ tống cô vào chung cư. Tầng 22 là con số rất dễ nhớ.

Khương Nghe mở cửa, đoạn quãng chìa khóa xe và chìa khóa căn hộ cho gã, bảo: “Giờ cái xe là của anh, đưa số điện thoại cho tôi...” Nhân thể móc điện thoại ra.

Cô nhập một dãy số rút từ giọng nói người kia, hỏi: “Đặc nào?”

“Bộ Kim 钅 đầu, một chữ Hựu 又 bên trên...” (铎)

Khương Nghe gật gù, nhấp vào kí tự tìm được trên bộ gõ.

“Cám ơn anh, tài xế Trịnh.”

Cô ngược đầu mỉm cười, liếc gã một cái rồi đóng kín cửa căn hộ.

Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tắm xong, Khương Nghệ mặc áo choàng tắm thùng thình, rót cho mình ly rượu vang, ngắm căn chung cư ba phòng nhuộm hơi lạnh.

Một cái ngửa cổ nốc sạch, mùi men rượu khiến cô thả lỏng. Cô đọc tin nhắn của Jessie nhảy ra trên điện thoại.

“Chín giờ sáng mai, phòng studio tầng mười của RJ, chụp ảnh bìa cho Grace.”

Cô đáp lại một chữ “Ok”, đoạn quảng luôn điện thoại xuống thăm.

Lật được mấy trang tạp chí thì thành linh có tiếng gõ cửa. Cô nhìn ra màn hình hiển thị, là một nhân viên giao hàng mặc đồng phục.

“Cô Khương, có hàng giao cho cô.”

Cách cánh cửa, một giọng nam truyền vào.

Khương Nghệ nhăn mày, giờ này hẳn không nên có hàng giao gì chứ. Cô nói vọng qua cửa: “Cứ đặt ngoài cửa cho tôi.”

“Cô Khương, là vật có giá trị, bắt buộc phải kí nhận mới được.”

Khương Nghệ hỏi: “Người gửi là ai?”

“Jessie”, nhân viên giao hàng đọc lên một từ.

Khương Nghệ nhìn người đội mũ trên màn hình, thấy không có gì bất thường, hơn nữa an toàn của chung cư quốc tế Bán Đảo chắc chắn được bảo đảm, người gửi lại là Jessie. Nghĩ một lát, cô nắm tay cầm vận xuống, giật cửa, hé ra một khe hở hẹp.

Nhưng chỉ giây sau cô đã biết mình sơ suất. Tay gã kia tức khắc bấu chặt khung cửa, sức lực khổng lồ kìm hãm hành động định đóng cửa của Khương Nghê. Sức cô không thể so với đàn ông trưởng thành, bị gã phá cửa vào dồn sức đẩy ngã ra đất.

Khương Nghê phát huy tính điềm tĩnh của mình, rạp mình trên đất, duỗi tay ấn nút báo cảnh sát trên tường.

Nhưng chưa kịp với tới đã bị gã kia dùng sức mạnh ôm giật về sau, đập xuống mặt thảm. Cảm tưởng chiếc đèn pha lê treo xoay tròn trong con mắt.

Mắt gã đàn ông tỏa tia sáng xanh, cời áo choàng tấm của cô, tham lam hít hà quanh cổ cô. Thứ mùi lạ lẫm khiến cô phát tởm. Nhưng sức lực mỏng mảnh không tài nào đẩy nổi gã đàn ông đang dán dính trên người mình.

Gã kia quỳ gối trên thảm, hai đùi kìm giữ Khương Nghê, bắt đầu cời thắt lưng.

Tiếng tháo khóa kim loại vào tai, hai tay Khương Nghê đè chặt trên tấm thảm, lăn mò trên sàn, cố sức duỗi dài đầu ngón tay. Điện thoại của cô ở ngay đằng trước.

Gã đàn ông đã chuẩn bị xong. Trong giây lát cúi người, lực chân gã nói lỏng, Khương Nghê nhân đó trở mình, vớ lấy cái điện thoại, định đập cật lực vào đầu gã. Chưa đợi cô kịp làm gì, gã nọ đã ập xuống.

Trong đường nhìn nhập nhằng chao đảo của Khương Nghê là Trịnh Đặc đang cầm gậy bóng chày.

Khương Nghê vuốt chỉnh lại áo quần, ngó Trịnh Đặc dùng dây thừng trói cứng hai tay hai chân gã đàn ông trước mặt. Dưới ánh đèn ảm dịu, trông da gã còn đen hơn bình thường, nhưng cơ thể chắc khỏe và đường cơ bóng cộm thì vẫn mồn một hình dáng.

Khương Nghệ mới gọi báo cảnh sát. Cô đi tới, nói với Trịnh Đạc: “Lục soát hết đồ trên người hấn ta, xem xem có máy ghi âm ghi hình gì gì không... Đúng rồi, moi điện thoại của hấn ra đây.”

Trịnh Đạc nhìn cô gái bình tĩnh vượt lẽ thường trước mắt, ngồi thụp xuống làm theo lời cô.

Khương Nghệ lại gọi điện thoại cho Jessie, kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn sự việc. Jessie bảo sẽ lập tức chạy đến.

Chẳng bao lâu sau, bảo vệ, cảnh sát, Jessie cùng có mặt. Gã đàn ông kia cũng đã tỉnh.

Bảo vệ tự nhận sơ suất trước, vì đã để gã đàn ông nguy trang thành nhân viên giao hàng vào hầm xe; kể là anh cảnh sát vốn đã quen thân với Khương Nghệ, hứa việc này sẽ được giải quyết nội bộ, cam đoan không để lộ ra ngoài. Khương Nghệ gật đầu tỏ ý tán thành. Jessie theo cảnh sát tới đồn công an lấy lời khai. Gã kia bị họ kéo đi, ánh mắt vẫn trân trân vào Khương Nghệ không bỏ, miệng còn lẩm bà lẩm bẩm “nữ thần Khương Nghệ” “nữ thần em không thể hút ma túy” “...” linh tinh.

Kiểu fan quá khích này không phải cô chưa từng gặp, nhưng hôm nay thì đã sơ suất. Từ Cảnh Diệc buổi sáng đến buổi chiều đái cánh nhà báo hồi chiều, thêm cả việc mới ban tối, ngày hôm nay đã đủ khiến cô kiệt quệ. Cô định tới quầy rượu rót cho mình một ly, kể đó nhanh nhanh chóng chóng nhảy qua ngày này.

“A...”

Thình lình cô thấy lòng bàn chân đau nhói, nhỏ giọng thốt lên, hút Trịnh Đạc hãy chưa rời đi nhìn tới.

Khương Nghệ nhắc bàn chân lên. Cô đập phải miếng thủy tinh bể nát trong cuộc giằng co vừa rồi. Ở vị trí mé sau gan bàn chân, nơi trung tâm vết thương đang tuôn trào những giọt máu.

Hôm nay đúng là vận rủi bám đuôi. Khương Nghê chửi một chữ thô tục, giọng truyền vào trong tai Trịnh Đạc.

Cô vịn thành sô pha, chậm chậm ngồi xuống, kế đó nhìn sang Trịnh Đạc. Gã cũng đang nhìn cô. Khương Nghê chỉ tay vào tủ, nói: “Hộp thuốc để trong đó.”

Trịnh Đạc mang tới cho cô, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

Khương Nghê lật tới lật lui, tìm được một lọ bạch dược Vân Nam dạng bột và ít vài gạc. Cô nhắc bàn chân kia đặt lên đầu gối chân còn lại, nhưng động tác khá gấp và vận nhiều, khiến cô khó mà kiểm soát được hành động bôi thuốc. Và trong khi vận động, miệng vết thương lại căng ra, máu lỏng men theo phần sau đùi chảy xuống.

Khương Nghê thở nặng, ngược đầu nhìn sang Trịnh Đạc đờ mặt ngồi bên, bảo: “Tài xế Trịnh, giúp tôi đi chứ.”

Cô duỗi thẳng chân, ngồi vào một đầu sô pha, ra hiệu cho Trịnh Đạc ngồi xuống đầu còn lại.

Trịnh Đạc im thít, làm y theo mệnh lệnh cô, nâng chân cô lên một cách e dè.

Khương Nghê nhìn cái chân trắng nhợt mất màu của mình trong đôi tay ngăm ngăm của gã, cảm giác khô nóng và ẩm dịu từ dưới ấy lan khắp toàn thân. Cái đau khi bột thuốc tiếp xúc với miệng vết thương khiến cô hít mạnh, chân giật một cách vô thức, đá vào người gã, tức thì bị bàn tay to lớn của gã bắt cứng. Gã quán băng cho cô, còn chu đáo đệm một miếng bông y tế vào vị trí vết rách.

Khi gã cúi đầu, Khương Nghê chỉ trông thấy sống mũi cao gãy gọn của gã. Tóc gã thoát trông có vẻ cứng khỏe, dựng thẳng đứng như lùm cây.

“Xong rồi.”

Trịnh Đạc buông chân cô ra, đứng dậy.

Thình lình Khương Nghê nghĩ tới gì, cái dáng gã khi cầm gậy bóng chày đứng trước cửa sổ vụt lướt trong não. Gương mặt hơi ngơ ngác một cách bình tĩnh ấy như trùng khít với hiện tại.

Cô nhận ra đôi mắt đen của gã rất nhỏ, khiến nhiều lúc nó có vẻ vô thần.

Khương Nghê hỏi: “Sao anh phát hiện ra?”

Trịnh Đạc nghĩ một lát, đáp: “Anh ta lái một chiếc xe con, không phải xe chở hàng loại nhỏ hay xe chuyển phát... Và lại khi anh ta đi ngang xe cô còn cố ý ló đầu dòm vào.”

Khương Nghê nhướn mày, không ngờ gã đàn ông nom như quê kệch này vẫn khá biết để ý.

“Ờ... Cây gậy bóng chày đó, là cái trong cốp xe của cô.”

Khương Nghê gật đầu, nói: “Cái đấy hồi trước tôi mua để phòng thân, không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng tới.”

Cô nhìn thời gian. Đã quá chín giờ tối. Lại ngó sang gã đàn ông hiền như khúc gỗ trước mặt, chỉ vào một căn phòng: “Hôm nay anh ngủ phòng cho khách đi, chín giờ sáng mai tôi phải tới RJ, đến lúc đó đi xe bảo mẫu.”

Trịnh Đạc gật đầu, chăm chú dõi theo bóng lưng khập khiễng của cô khuất dần sau cánh cửa.

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng hôm sau Khương Nghê dậy từ rất sớm, vừa mở cửa phòng đã thấy Trịnh Đạc ngồi im thít trên sô pha. Nắng dương soi chiếu trên mặt gã, khiến da gã tỏa ra quang sáng màu đồng cổ.

Khương Nghê xách cái đầu nửa tỉnh nửa ngủ vào phòng vệ sinh, lặn qua lộn lại một hồi lại tốn thêm một giờ đồng hồ. Khi cô đi ra, thấy Trịnh Đạc vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, dường như không hề cử động mảy may.

Khương Nghê bước tới. Một mùi hương thoảng lan tới, gợi khiến Trịnh Đạc ngoái đầu nhìn.

Hôm nay Khương Nghê để mặt mộc, nhưng sáng ra đã làm biết bao bước chăm sóc dưỡng da cơ bản, chỉ riêng mặt nạ đã đắp hai lần. Dù rằng có vài nốt mụn, làn da dưới nắng sớm vẫn y nguyên xúc cảm sáng và trong suốt.

Nói thật thì diện mạo Khương Nghê có hơi khác thường. Mũi cô không cao không thẳng, và rành rành mắt còn hơi lồi, khoảng cách giữa hai mắt rất rộng, mắt hai mí nhưng cũng lúc một lúc hai, song đuôi mắt xếch lên cho thêm tươi nét mặt; viền môi rất rõ ràng, tuy trông hơi dày nhưng kết hợp với gương mặt lại hài hòa đến lạ.

Ngũ quan rõ chẳng hề xinh xẻo gì, nhưng đặt với nhau lại thành độc nhất vô nhị.

Đàn bà không như đàn ông, nét đẹp của đàn bà có vô vàn kiểu loại. Có người mới liếc thấy không gì sánh bằng, nhưng dần dà lại phai mờ không còn gì lạ; có người nhìn lần đầu không hề bắt mắt, nhưng càng nhìn càng thấy đẹp hơn. Khương Nghê thuộc cả hai kiểu, khuôn mặt đặc biệt không gì bằng và cái chất lạ được làm bật

lên vô hạn không chỉ khiến người ta nhìn vào khó quên mà càng ngắm lại càng thấy mùi rõ.

Khương Nghê đang đổi giày bên cửa. Ánh mắt Trịnh Đặc dừng trên bắp chân như sứ trắng và ngón chân phớt hồng của cô. Khi cô ngược đầu, mắt gã lảng đi.

Hai người lên xe. Khương Nghê đeo tai nghe, hạ thấp lưng ghế, bắt đầu nhắm mắt nghỉ.

Trịnh Đặc lái xe yên ổn lạ thường, khiến Khương Nghê thấy dễ chịu khoan khoái. Thời gian thông thả trôi, nhanh hơn bình thường, mới đó đã tới cao ốc RJ.

Cửa xe Khương Nghê được Jessie kéo mở. Gương mặt luôn hùng hổ phức cháy bất biến của cô nàng hết như cô đã muộn giờ. Jessie nói: “Chị Nghê, mình có thể sốt sắng tích cực hơn tí được không, người bên tạp chí đã đông đủ cả rồi đấy.”

Khương Nghê ngó đồng hồ. Mới có 8 giờ 40 phút. Góc môi oằn xuống, rẽ vào thang máy cùng Jessie.

Grace được coi là tạp chí thời trang có danh tiếng thế giới. Dù hôm nay Khương Nghê chỉ chụp bìa cho tờ nội địa Trung Quốc, song với cô đang ngập trong sóng tai tiếng hiện tại, người ta thế đã là nể mặt lắm.

Trong thang máy, Jessie đã thấy chân cô, chỉ tay hỏi: “Sao lại thành ra thế này... Chị, chị có thể tốt với mình hơn không vậy.”

Khương Nghê cúi đầu, vừa nhìn dải băng trắng ló ra khỏi chiếc giày đế bằng vừa bảo: “Là tự chị sơ ý thôi, không phải cố tình.”

Jessie hỏi với vẻ lo lắng: “Hôm nay vẫn chụp được chứ?”

Giọng Khương Nghê phần nào mất kiên nhẫn, hỏi: “Có thể không chụp không?”

Jessie mãi nhìn cô gái đứng trước. Cô gái cô từng luôn ở bên, từ đỉnh cực tới rồi ren dưới đáy, từ thời xuân trẻ đáng chết đã qua tới hững hờ mây gió của hiện tại, từ hùng tâm tráng chí thuở chớm vào đời tới khi bị đời vùi dập hôm nay, cô mới là cô gái đứng tuổi đầu hai, ấy thế phải gánh nhận đau khổ không thể cho ai biết.

Jessie vỗ lên bờ vai gầy gai góc của cô, nhìn vào đôi mắt viết rõ “không sao” của cô.

Jessie ngồi dưới lán bạt, mãi nhìn Khương Nghê đang tạo dáng theo sự chỉ đạo của nhà tạo mẫu trước tấm màn trắng. Gương mặt kiêu hãnh của cô, thần thái phóng túng của cô, bầm sinh đã là cô gái được trời phú cho kiếm cơm bằng nghề này.

Nhưng buổi chụp hình hôm nay thì không mấy thuận lợi. Trạng thái của Khương Nghê hai hôm nay không được tốt, cộng thêm đôi giày cao gót mười xăng khiến vết thương ở gan bàn chân căng nứt, hơi động đã đau buốt tận tim.

Chụp xong một bộ trang phục, Jessie hấp tấp kéo Khương Nghê ngồi xuống, nhìn chân cô, mày cau chặt vè e ngại. Điều kiện phòng chụp có hạn, cô chỉ đành lấy khăn tay nhúng ướt thấm máu rỉ cho Khương Nghê.

Trợ lý phòng chụp vén màn đi vào, nói một bộ phục trang khác đã chuẩn bị xong. Vốn Jessie định bảo đợi lát nữa sẽ sang, song Khương Nghê đã nói: “Được.” Đoạn rút chân khỏi tay Jessie. Jessie chỉ biết há miệng, nhìn bóng Khương Nghê mất dần sau màn cửa.

Ba bộ phục trang hoàn thành liền mạch. Khương Nghê được Jessie đỡ đi, chân thấp chân cao leo lên xe bảo mẫu.

Vết máu cũ trên chân cô đã khô, dịch máu mới men dọc mắt cá chân mấp mô chảy xuống. Từng vệt máu đỏ thẫm leo bám trên bàn chân phân rõ những mối khớp của cô, đỏ trắng rạch ròi.

Jessie đứng ngoài cửa xe, hỏi: “Về chung cư ạ?”

Vừa tháo giày, Khương Nghê vừa đáp: “Không, chị đi thăm mẹ đã.”

Jessie gật gù, nói: “Cho em gửi lời hỏi thăm tới cô.”

Khương Nghê nói: “Được rồi, em đi làm đi, không phải chiều còn buổi họp thường kỳ của quản lý nghệ sĩ hả? Em đi ăn chút gì đi.”

Jessie níu tay cô, nói: “Chăm sóc mình nhé.” Rồi quay gót rời đi.

Khương Nghê nâng cao ghế, tìm được mớ khăn ướt trong chiếc xe bừa bộn, dọn sạch chân mình. Chất còn tiếp xúc với vết thương mới, cộng hưởng với gió lạnh thổi từ điều hòa, cái đau xót khiến cô xoắn chặt hàng mày, hít ngược một hơi.

Thình lình một bọc ni lông trắng hiện ra trước mắt cô. Cô ngược đầu, đập vào mắt là cánh tay nét mũi cơ màu tiểu mạch của Trịnh Đặc.

Cô sững người.

“Hồi sáng tôi mang từ chung cư tới đây.”

Khương Nghê nhếch mày, nhận lấy, nhận ra bên trong là vải gạc và bạch dược Vân Nam.

Cô ngược mắt, bắt gặp đôi người cúi gằm trong kính chiếu hậu.

“Cám ơn.”

Cô nói một cách chân thành.

Khi Khương Nghê xử lý vết thương, tâm trí vẫn không thể kiềm chế để gương mặt hiện như khúc gỗ của Trịnh Đặc nhảy bật ra. Cô nhận ra mỗi lúc gương mặt ấy một rõ nét, dẫu rằng vài chi tiết nhỏ không nhớ được tường tận chi li, góc cạnh căng sức, đôi đồng tử đen sáng lại hí nhỏ, mái tóc dựng đứng và làn da sần ráp...

Tâm trí cô lơ đãng miên man, xử lý vết thương xong thì bảo với người đằng trước: “Đi viện dưỡng lão thành phố Cầu Cảng... Anh biết nó ở đâu chứ?” Cô vẫn nhớ cái điện thoại nắp gập cổ lỗ của gã và việc gã không biết dùng định vị.

Chất giọng thấp trầm của gã vang tới.

“Tôi biết.”

Khương Nghê gật đầu, nói: “Trên đường ghé quán nhỏ nào đó ăn cơm, tôi ngủ một lát.”

Cô hạ lưng ghế, kéo cái chần đắp lên người, giật rèm cửa sổ, nhắm mắt, bộ não dần dần vô tri đã lại chìm vào trạng thái say giấc.

Không lâu, cô nhận thấy xe chậm rãi dừng lại, mở bừng mắt.

Nắng dương chiếu xuyên tấm rèm cửa sổ, chọc vào mắt gai gai. Cô nhấc tay, đặt che trên mắt.

Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, lòng thấy tươi tươi. Đã lâu lắm cô không ăn một bữa ngon nghê trong quán nhỏ sặc hơi thở trần thế thế này.

Cô tìm một đôi dép lê to bè, kính đen, mũ, vũ trang toàn diện 360 độ rồi mới mở cửa xe nhảy xuống. Đứng dưới cơn nắng chói lát, ghế lái chính đằng trước chưa hề động cựa. Bị cái nắng đốt da khó chịu, cô vòng lên trước, gõ cửa xe với hơi chút nóng nảy.

Cửa sổ xe nghe tiếng hạ thấp, sườn mặt Trịnh Đặc hiện lên trong khung hình đen trắng của cô.

“Xuống xe đi chứ.”

Trịnh Đặc thoáng sửng sốt. Gã chưa từng nghĩ cô muốn gã ăn chung.

“Anh Trịnh, anh là vệ sĩ của tôi.”

Trịnh Đặc nghe rõ nét hững hờ trong giọng cô, nhưng cách lớp kính đen và mũ, gã không nhìn nổi thần thái trong mắt cô. Nghĩ ngợi một lát, sau gã vẫn xuống xe.

Khương Nghê chọn một tiệm sủi cảo. Hai người ngồi dựa sát vách tường. Khương Nghê không hề khách sáo, gọi liền ba đĩa sủi cảo, một đĩa thịt heo cải trắng, một đĩa tôm lột cần tây, một đĩa ba sản vật tươi đặc sản, một chai bia ướp lạnh thêm vào.

Trịnh Đặc nhìn cô nàng nghịch điện thoại đối diện, hơi kinh ngạc. Dẫu sao đại minh tinh như cô thì không nên lệt quệt đôi dép lê vớ được đâu đấy, bước vào một “Tiệm sủi cảo Em Béo”, nốc bia giá rẻ,

mặc xác hết hình tượng của mình, cả hoàn cảnh mất vệ sinh và không khí nhốn nháo, kể là cùng ăn với tài xế của cô.

Khương Nghê ăn rất chậm, một cái sủi cảo phải cắn thành bốn miếng mới xong. Khiến Trịnh Đặc đã quen thói một ngụm một cái thấy hơi ngại ngại, chỉ đành giảm tốc độ dưới ngưỡng bình thường.

Lượng Khương Nghê ăn cũng rất ít, mỗi đĩa gấp hai ba cái là đã hết nuốt nổi. Không phải cô cần giữ dáng, mà do thực sự không hứng thú với việc ăn.

Sắp đến giờ làm việc, khách ăn trong tiệm sủi cảo đã đi gần hết, chỉ còn mỗi họ và một cặp hai cô gái trẻ. Giọng hai cô gái truyền cả vào tai họ chẳng sót chữ nào.

“Xem hot search chưa? Buổi chiều đãi phóng viên của Khương Nghê...”

Giọng một cô gái khác thì vụn hơn: “Xem lâu rồi, lên hot search tận mấy ngày rồi còn gì.”

“Cậu nói liệu cổ có hết thời luôn không?” Từ giọng cô gái tỏa ra sự tò mò.

“Cậu không thấy công ty người ta vẫn nâng đỡ như thường à... Đoán chừng có ô...” Nét mặt cô kia tưởng đã nhìn thấu hồng trần.

“Vậy chắc cũng phải nổi thêm thời gian nhỉ...”

“Cậu nghĩ lắm thế làm gì?” Giọng điệu có mùi dạy đời: “Ai bảo cậu không có mặt mũi như người ta? Cứ cho cô ta hết thời thật, tìm đại lão độc thân giàu có nào về làm phu nhân nhà giàu thì vẫn là người thắng cuộc đời vậy... Đâu như bọn mình...”

Vừa nghe cuộc đối thoại của hai cô gái, Khương Nghê vừa dùng đũa chọc sủi cảo trên đĩa, chọc cho cả đĩa đầu đầu cũng vương vãi

nhân sỏi cỏ. Theo đường nhìn của Trịnh Đạc, khéo sao trông đúng góc môi nhếch lên dưới vành mũ của cô.

Trịnh Đạc nhận ra cô không có khẩu vị, nhanh chóng xử hết mấy cái còn lại trong đĩa rồi đứng bật dậy đi tính tiền.

Nhận thấy một bóng người to rộng che khuất đường sáng, Khương Nghê ngược đầu, đập thẳng vào khuôn cằm góc cạnh của Trịnh Đạc.

Hai người một trước một sau lên xe. Khương Nghê ngồi bên ghế phó lái, chỉnh điều hòa tới cỡ mạnh nhất, gỡ mũ, vén gọn phần tóc xõa xượi hai bên.

“Họ nói đúng đấy, tôi nên tìm một lão độc thân giàu có gả quách cho xong, đỡ được bao nhiêu là việc.”

Trịnh Đạc không rõ cô đang độc thoại hay đang nói với mình, nhưng hơi hối hận vì đã dẫn cô tới cái nơi đông người lắm thị phi đấy. Gã liếc nhanh gương mặt lạnh tanh của cô, nhẹ giọng hỏi: “Đi viện dưỡng lão Cầu Cảng hay sao?”

Khương Nghê ngoảnh sang, nhìn sâu vào con mắt bị nắng trời chiếu rọi lấp lánh của gã, phát hiện mi gã dày rậm vừa đủ, góc nhìn nghiêng từ bên sườn cũng vừa đẹp.

Cô hé miệng, đáp: “Đi chứ.”

Viện dưỡng lão Cầu Cảng nằm sát khu thắng cảnh cấp 5A, phong cảnh tuyệt đẹp, là chốn dưỡng lão cao cấp nhất Cầu Cảng. Mọi thiết bị tiện nghi đầy đủ, nhân viên điều dưỡng phục vụ chuyên nghiệp tận tình, thậm chí không ít người còn có tài sản riêng, vì con cái ra nước ngoài, thích cuộc sống nhàn nhai nên tự tống mình vào đây hưởng thụ những năm cuối đời.

Khương Nghê với ra đằng sau lấy mấy túi đồ, phần thân trên vì đuổi người mà hơi hên một khúc eo mảnh khảnh, khoảng lưng nhẵn

thín dưới nắng trời nom trắng đến nhức mắt. Trịnh Đạc lảng mắt, giúp cô xách mấy túi đồ khi cô đi ra.

Khương Nghê quen đường thuộc lối, men dọc con đường nhỏ đi tới một tòa lầu thấp độc lập. Nhác bóng cô, mấy nhân viên điều dưỡng nhanh nhẩu chạy lên, kể cô nghe về tình hình dạo gần đây của mẹ.

Khương Nghê nghiêm túc nghe hết, nói mấy câu gì, đoạn vẫy tay với Trịnh Đạc đằng xa, xách mấy túi quà nọ đem dúm cho mấy cô điều dưỡng.

“Các chị vất vả rồi, có chút lòng thành.” Giọng Khương Nghê chẳng tí tình cảm gì, rõ là khách sáo.

Mấy nhân viên điều dưỡng nọ vội vàng nhận lấy, mặt tươi như hoa nở, miệng thì nói: “Sao lại không biết ngại thế được. Lần nào cũng thế cả, đúng là cảm ơn cô Khương quá.”

Kế liền thò đầu dòm món đồ trong túi, gương mặt lại treo kín điệu cười, bảo: “Vậy em trò chuyện với mẹ, có việc gì gọi bọn chị nhé.”

Khương Nghê gật đầu, một mình vào nhà, khóa cửa.

Trịnh Đạc đứng trơ bên ngoài, đánh giá cảnh vật trong viện dưỡng lão cao cấp này.

Chẳng được một lát, Khương Nghê đã đi ra, nhìn Trịnh Đạc đang dựa tường, bảo: “Tài xế Trịnh, vào giúp tôi cái.”

Trịnh Đạc đáp tiếng đi theo, vào trong nhà, khép cửa.

Đây là một căn nhà nhỏ một phòng ở, nhưng mọi dụng cụ tiện nghi thì cần gì có đủ, lấy sáng rất tốt. Căn nhà cũng ngăn nắp sạch sẽ, có mùi kem dưỡng da người già hay dùng.

Sát bên cửa sổ có một bà cụ ngồi trên xe lăn. Thực ra tuổi bà nom cũng không lớn lắm, chỉ ít tóc vẫn màu đen, lẫn có mấy sợi bạc, nhưng con mắt trống rỗng hơi đờ dại thì đã kể rõ về già.

Trịnh Đạc có thể loáng thoáng thấy bóng dáng Khương Nghê từ mặt mũi mẹ cô, nhất là đôi mắt hai mí lót ấy, đúng thật y như khuôn đúc. Khi ấy bà Khương cũng là người yêu cái đẹp, đôi mày từng xăm đã phai thành sắc xanh, song từ mi mắt vẫn có thể nhìn ra phong thái thời trẻ.

Khương Nghê muốn chỉnh xe lăn cao lên, nhưng dùng bao sức vẫn không nhúc nhích.

Trịnh Đạc lại gần, bảo: “Để tôi.” Rồi gã đạp chân lên nẹp cố định trên bánh xe, hai tay giữ chặt tay vịn, hai bắp tay dồn sức đẩy lên. Gân xanh trên mu bàn tay nổi bực, uốn éo trườn bò.

Khương Nghê giữ chặt mẹ, nói với gã: “Cám ơn.”

Trịnh Đạc vừa định ngược đầu, bà Khương đã thành linh tóm cứng tay gã, mắt nhìn gã trân trối, cất giọng run run hỏi: “Mãi cháu cũng tới rồi... Tiểu Nghê đâu? Tiểu Nghê không tới với cháu hả?”

Trịnh Đạc giật thót mình, muốn lảng khỏi ánh mắt vừa mờ đục vừa tỉnh bơ của người đàn bà trước mắt. Lơ đễnh lại đối mắt với Khương Nghê.

Khương Nghê nhếch mày. Trịnh Đạc lắc đầu. Đúng là lần đầu gã gặp mẹ cô thật.

Khương Nghê kéo một tay khác của mẹ, giọng hắng nhẹ, bảo: “Con ở đây cơ mà...”

Bà Khương liếc cô một cái, rút tay, hai cánh tay lại tức thì tóm cứng tay Trịnh Đạc, giọng nói bức thiết: “Tiểu Nghê ở đâu rồi? Nó xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

Trịnh Đạc nhìn người mẹ sốt sắng trước mặt trăn trăn, trong trí lướt qua bóng mẹ già. Thoáng lâu sau, gã nói: “Cô ấy... cô ấy tốt lắm, nhưng bận quá. Cháu sẽ dẫn cô ấy tới thăm cô.”

Nói đoạn, gã ngược đầu ngó sang Khương Nghê. Cô đứng đối lưng với mặt trời, không thể trông rõ nét mặt.

Sắc mặt bà Khương dịu dần, có nụ cười hiện trên nét mặt. Bà ve vuốt mãi bàn tay to rộng của Trịnh Đạc, nói: “Tiểu Nghê cứ thích giấu hết việc vào bụng, cất hết khổ vào dạ thể đấy... Cháu, cháu phải đối tốt với nó, không được để nó chịu khổ đâu đấy nhé...”

Đứng cạnh, như không nghe nổi nữa, Khương Nghê đứng dậy, bảo: “Bọn con dẫn mẹ ra ngoài phơi nắng.” Rồi nắm tay cầm xe lăn, đẩy ra hướng cửa.

Khương Nghê đẩy xe lăn đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây phía ngoài, Trịnh Đạc leo đẹo bám sau, ngó đôi bóng một cao một thấp. Chốc chốc Khương Nghê lại kề gần, nói sát vào tai mẹ câu gì đấy, đoạn ngược liền khúc cổ mảnh dài xinh xinh, dưới tấm màn che rợp lá nom sáng tối tranh nhau.

Qua chừng lúc nữa, bà Khương đã ngủ. Khương Nghê gọi mấy cô điều dưỡng đẩy mẹ về. Trên con đường đất nhỏ chỉ còn Khương Nghê và Trịnh Đạc đứng sóng vai.

Cả hai cùng nín thinh. Qua thêm một khoảng, Khương Nghê nói: “Dạo này bệnh mẹ tôi ngày càng trở nặng, khi trước còn nhớ được tôi là con gái, giờ thì nói thế nào cũng không nhớ nổi rồi...”

Trịnh Đạc im thít lắng nghe, không biết nên đáp lại gì.

“Tôi từng dẫn bạn trai cũ tới đây, nên chắc mẹ tôi tưởng anh là anh ta.”

Khương Nghê ngược đầu. Trước mắt là cây ngô đồng nước Pháp tốt um, cành lá quăn bện dọc lối đi hẹp. Cô nhớ tới anh “bạn trai hợp

đồng” ở bên nhau để lắng xê dạo trước, anh người mẫu lưu manh
côn đồ, mặt nói một đằng bụng nghĩ một nẻo ấy.

Cô cúi đầu, trong đường nhìn chợt xuất hiện bóng mái đầu của
Trịnh Đạc, mái đầu um tùm, rối bù như lùm cỏ. Khương Nghê cố dằn
nổi xúc động muốn vò cái đầu ấy xuống.

Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy hôm sau Khương Nghệ sang Pháp quay một show giải trí về ẩm thực Trung Hoa. Thực ra cô không biết nấu nướng gì, tất cả phân cảnh đều được quay trước rồi hậu kỳ cắt nối biên tập lại mà ra. Tác dụng của Khương Nghệ trong này chỉ là làm một bình hoa phương Đông kiệm lời ít nói.

Ngủ một giấc chập chờn trên máy bay, còn phải lên tinh thần quay cảnh đi tạo dáng trên sân bay. Trong lúc dặm lại lớp trang điểm, cô nghe Jessie ra rả đủ thứ chuyện cần để ý và lịch trình công việc tiếp sau.

Cô hơi nhức đầu, cứ day mãi huyết thái dương.

Đường về vẫn khá thuận lợi. Sau một chập cười giả lả nhặt thếch với đám săn ảnh tại sân bay, việc coi như đã tạm ổn.

Về đến chung cư, Khương Nghệ quảng luôn hành lý. Dép hất văng, áo quần lột tuột, ngồi rũ rượi trên sofa định đánh một giấc cho ngon. Được một lúc, thấy bụng hơi râm râm, cô ngó qua tờ lịch, trực giác của phụ nữ cho cô biết chu kỳ sinh lý đã tới. Vào phòng vệ sinh, phát hiện giác quan thứ sáu của phụ nữ quả không sai tạo nào.

Chứng đau bụng kinh của cô rất nghiêm trọng, từ hồi cấp hai đã phải dùng thuốc giảm đau cho vơi bớt. Đến hôm nay, cô từng thử vô vàn cách điều trị, đông y, châm cứu, xoa bóp đủ loại, nhận ra chẳng gì nhanh sướng bằng một viên thuốc.

Cô chinh điều hòa cao hơn, rúm người trên sofa một lúc, dần thiếp đi trong nửa mê nửa tỉnh.

Kết quả là bị cơn đau vực tỉnh. Cơn đau dưới bụng cứ quặn lên từng đợt, khiến trán cô rịn vã mồ hôi. Cô gắng gượng lết xuống đất,

định tìm thuốc giảm đau, mới biết chỉ còn hộp thuốc rỗng tuếch. Bực bội, cô quẳng luôn nó sang một bên.

Cô lại nằm về sô pha, mơ màng gọi cho Jessie một cú điện thoại. Điện thoại nổi máy. Mắt cô nhắm nghiền, nói liến thoắng: “Chị tới tháng rồi, mua cho chị hai hộp giảm đau Ibuprofen, với hai hộp tampon, tiện thể thêm phần mì lần trước nữa.”

Cô đã quá khó chịu, nói xong liền quẳng luôn điện thoại đi, mí mắt dè chặt.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô bị tiếng chuông cửa đánh thức. Cô nghĩ ngợi, đoán hẳn Jessie quên mang chìa khóa, ngờ đâu lại thấy gương mặt Trịnh Đặc hiện lên trong màn hình.

Cô mở cửa, hỏi: “Sao anh tới đây?”

Tay Trịnh Đặc đang cầm thứ gì, nói: “Cô gọi điện thoại cho tôi.”

Khương Nghê dựa vào khung cửa, nhíu mày, cơn đau quặn từ bụng dưới khiến cô nôn nao, chẳng tâm trí tính toán gì sự cố gọi sai người, chỉ muốn chóng được nuốt ực viên thuốc cho đỡ đau, dẫu chỉ là tác dụng trên tâm lý thì cũng dễ chịu hơn lúc này.

“Thuốc cho tôi.” Giọng cô có cơn đau dè giấu.

Khương Nghê giật hộp thuốc, mở hộp, bóc một viên, nhắc ly nước, nuốt ừng ực xuống bụng.

Cô lều thều lết đến sô pha. Viên thuốc giảm đau vào bụng khiến cô an lòng hơn, lơ đãng lại liếc đến hai gói đồ hồng hồng trong túi. Híp mắt chòng chọc một hồi lâu, trong não hình như có vô vàn hình ảnh tương tự, nhưng cuối cùng khi cơn đau trỗi lên thì lại biến tăm đi mất. Rồi cô nhắm mắt.

Lẽ dĩ nhiên Trịnh Đặc sẽ không cho cô biết quá trình mình đeo gương mặt đồ thấu tới cửa hàng tiện lợi hỏi nhân viên tiệm “tampon”

là cái gì, và cả sự lúng túng khi đứng trước ánh mắt sâu xa khó nói của bác gái thu ngân khi thanh toán.

Khương Nghê nhú mày. Thuốc chưa phát huy công hiệu, cơn đau vẫn rền rĩ ập tới cô như núi đổ. Cơn đau quặn gắt khiến cô không nén nổi tiếng rên đau đẽ nén bật thoát khỏi họng.

“Ờ thì... Cô muốn ăn mì gì?”

Thế mà đúng lúc ấy, giọng gã đàn ông kia lại vang lên.

Khương Nghê khó chịu chỉ muốn chết quách, dạ rối tung bực dọc, giọng điệu hơi không vui, mắt chẳng buồn mở, đáp: “Úp đại tô mì gói là được.”

Cơn đau bụng kinh luôn khiến Khương Nghê giật tỉnh khi sắp sửa vào giấc. Cảm giác này khiến chính cô cũng không biết liệu mình đã ngủ thật chưa.

“Ờ... không có mì gói.”

Giọng nói lại vang lên. Trong não Khương Nghê hiện lên bóng dáng gã đàn ông hiền lành có đôi ngươi đen kịt nhỏ tí ấy. Bị đày đọa tới mất kiên nhẫn, cô bộc phát cơn bản tính: “Thế thì đặt đồ bên ngoài!”

“Tôi không biết...”

Lần này Khương Nghê đã rống lên thật: “Làm đại cái gì mà chả được! Đừng có gọi tôi nữa!”

Hai mắt cô nhắm tịt, đoạn cách giữa hai đầu mày lún vào rất sâu.

Trịnh Đạc nín thình, biết mình đã phiền đến cô, trong lòng lại hơi là lạ, rón rén đi lướt qua người cô.

Cuối cùng Khương Nghê đã ngủ được. Khi tỉnh lại, cơn đau đã khá hơn. Trong căn hộ lớn vờn một mùi hương. Cô nhớ Trịnh Đạc

vẫn còn đây, trong não vụt lên giọng gã và tiếng mình gắt chửi, đầu hơi nhưng nhức.

Cô để chân trần vào bếp, thấy gã đứng bên bếp điện từ. Hai tay gã khỏe khoắn, cơ bắp chỗ đầu vai hơi gồ lên, khiến đường nét sau lưng cộm nổi bất thường dưới lớp thun trắng mỏng bạc.

Khương Nghê đã nhìn quen những cậu thư sinh môi hồng răng trắng, son phấn đậm đà trong làng giải trí, cảm thấy gã da đen trầm lặng này có thứ mùi giống đực khác hẳn.

Trịnh Đặc đã nhận thấy sự tồn tại của cô, ngoái nhìn cô trong nét mặt bột bạc, quay người bung một tô mì tới.

Gã cứ thế bê tô mì bốc hơi nóng hằm hạp đứng thẳng như sống bút, hỏi: “Tôi vừa hâm đấy, cô ăn chứ?”

Khương Nghê ngó tô mì canh suông nước nhạt nọ, bên tai là giọng nói có phần e dè và lấy lòng của gã, càng thấy ăn năn nhiều hơn vì thái độ tồi tệ của mình vừa rồi.

Cô thực sự không có khẩu vị gì, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu, kéo ghế ngồi xuống.

Khương Nghê húp thử ngụm nước lèo trước. Dòng chảy ấm nóng men dọc thực quản trượt xuống, lan dài khắp toàn thân. Cảm giác cả người đều thư thái.

Cô thoáng giật mình. Thậm chí cô còn không biết trong bếp nhà mình có cái gì, chẳng ngờ Trịnh Đặc lại nấu được một tô mì mùi vị không tệ như thế. Thế là xì xụp ăn liền mấy hớp to, phát ra tiếng húp mì sột soạt.

“Vị được đấy.”

Câu này của Khương Nghê là lời thật tâm, nói xong liền ngước mắt nhìn Trịnh Đặc, trùng hợp mắt đối mắt với gã. Trịnh Đặc lảng mắt

đi trước.

Khương Nghê cúi đầu húp mì. Màn hình điện thoại đột ngột vụt sáng. Wechat có tin nhắn mới.

Cô bấm mở, là một đoạn clip.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại soi lên gương mặt sợ hãi của cô. Lần đầu tiên Trịnh Đặc thấy trên mặt cô có biểu cảm ấy.

Bàn tay cầm đũa của Khương Nghê đột ngột thoát lực. Đôi đũa rơi thõng xuống bàn, lăn tròn trên mặt sàn lát đá cẩm thạch tạo ra tiếng vang khe khẽ. Nhưng giữa hai con người đang chìm trong thình lạng thì vẫn mồn một trong tai.

Cô siết chặt điện thoại, chân rảo bước quanh về phòng mình.

Ánh mắt Khương Nghê dán trân trân vào trung tâm thương mại Cầu Cảng đèn đuốc sáng trưng ngoài cửa sổ, dùng đôi tay run run quay một số điện thoại cá nhân.

“Khương Nghê.” Đầu bên kia vắng tới giọng nói nhuốm phần khinh miệt.

“Giám đốc Cảnh, anh đúng là có thủ đoạn...” Khương Nghê cực lực khắc chế cơn phẫn nộ.

“Hờ...” Tiếng cười rẻ rúng của Cảnh Diệc từng bước chảy tràn.

...

Ngón tay cô miết trên lớp kính thủy tinh giá lạnh. Ảnh ảo trong kính phản chiếu gương mặt bột bạc và hốc hác của chính cô. Nhận thấy viền mắt cay xè, tầm nhìn nhòe mờ đi, cô hít một hơi thật sâu, cảm nhận được hai giọt chất lỏng lạnh lạnh trượt dọc gò má.

Khi đi ra khỏi phòng ngủ, Khương Nghê đã thay một cái váy dài trễ vai. Khúc cổ và xương đòn thanh thoát của cô phối với sợi dây

chuyền đỉnh vụn kim cương, dưới ánh đèn đẹp khiến người ta không thể rời mắt. Kể cả khi đã trang điểm, sắc mặt cô vẫn trắng tái, được đôi môi đỏ tươi tôn lên càng có vẻ mê hoặc lạ thường.

Cô ngó tô mì đã ăn được nửa trên bàn và cả gã đàn ông ngồi bên như cục đá, ngực như có tảng đá đè nặng. Cô nói: “Đi khách sạn Quân Việt.”

Chương 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Khương Nghê về lại trong xe, từ cô tỏa ra một cơn gió đầy hơi rượu.

Mặt cô rục hồng, mắt khép hờ mê man, cả trong hơi thở cũng vương vấn hơi rượu.

Trịnh Đặc nhìn thời gian. Đã quá hai giờ đồng hồ. Trông dáng vẻ này của cô, bất kể trong lòng có bao nhiêu lời muốn nói, gã chỉ đành gác chúng lại, yên lặng lái xe để cô được về nhà nghỉ ngơi sớm.

Trong đường nhìn của Khương Nghê là từng cột từng cột đèn đường lờ mờ lướt qua. Đôi người đèn như mực đậm của cô vụt sáng vụt tối, lại không có chỉ một tia cảm xúc bên trong.

Ý thức của cô chẳng hề tỉnh táo, cái tê dại của men rượu khiến đại não cô trống không, chất giảm đau và cồn kết hợp khiến dạ dày cô khuấy đảo. Cô cảm nhận được cơn đau quặn thắt ở bụng, không rõ nó từ dạ dày hay bởi kì sinh lý, đan dệt vào nhau, khiến cô rệu người trên ghế phụ lái, đầu mày xoắn vặn, môi bật tiếng rên rỉ không thể đè giấu.

Cô dè hai tay lên bụng mình, liên tục ấn bóp hòng truyền giảm cơn đau song nó chẳng hề hấn. Rồi hai chân gập chặt đặt lên ghế, toàn thân co cụm, uốn tròn, ngón tay bấu víu vào đầu gối, đầu ngón trắng bợt.

Nhìn tình hình ấy của cô, Trịnh Đặc tần ngần một lúc, hỏi một câu: “Có cần tới bệnh viện không?”

Khương Nghê lắc đầu, vẫn đau rúm ró mình mẩy.

Cái lạ thường trong tim Trịnh Đặc lại trôi lên. Gã cực lực ép mình tập trung vào tay lái.

Khương Nghê mơ một giấc mơ rất lạ. Giấc mơ này không đầu không cuối, nhưng cô nhớ mồn một mình được Trịnh Đặc bế trợn trong lòng, cùng lao thật nhanh trong vòng ngực ấm nồng của gã. Họ càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, lại không biết đầu cùng của con đường dẫn tới nơi nào...

Cô giật tỉnh, trong cơn miên man nhận thấy cơn đau đầu nhức buốt. Cô đệm đầu trở dậy, cơn khô rát trong cuống họng khiến chỉ nuốt nước bọt cũng đủ để đau nhói.

Cô lần tìm cái điện thoại đặt đầu giường, mở máy, tia sáng nhức nhối khiến mắt cô nheo lại. Thời gian hiển thị giờ là hai giờ sáng.

Bỗng cô trông thấy cái ly thủy tinh bên điện thoại. Cô khẽ chạm lưng ngón tay vào nó. Nước, ấy thế vẫn còn ấm. Cô cầm ly nuốt ực một ngụm, vị ngọt lịm lờn vờn trên đầu lưỡi.

Là nước mật ong. Cảm giác này quá sức dễ chịu. Cô ngửa đầu uống cạn, nằm lại cái giường, mắt men dọc kẻ hở trên rèm cửa trông ra mấy ngôi sao sáng ngoài kia. Hình như có gì đã khác trước. Nhưng chưa kịp nghĩ xem là khác như thế nào, mí mắt cô đã nặng trĩu đổ xuống.

Sáng hôm sau Khương Nghê phải quay một quảng cáo, địa điểm là Bán Đảo Loan trứ danh Cầu Cảng. Nước đầu thu đã lạnh thấu, gió biển thổi qua, trong bộ bikini, dù đã bọc kín khăn cô vẫn có thể cảm nhận trên mặt biểu bì nổi ngộp một lớp da gà.

Jessie đang thảo luận gì với trợ lý đạo diễn cạnh đó. Khương Nghê vẫn chưa thể dứt khỏi cơn khó chịu hôm qua. Tỉnh mơ cô đã bị Jessie cưỡng chế lôi dậy khỏi giường. Cô nàng gân giọng chửi Trịnh Đặc suốt sáng vì không gọi Khương Nghê dậy, cái giọng thê nhon quen thuộc khiến đầu Khương Nghê thêm nhức nhối, liền kéo cô, nói là mình không dễ chịu.

Quả thực cô không hề dễ chịu, từ khi bước vào cái vòng này đã thế.

Cơn căng đau ở bụng dưới vẫn nguyên đấy. Giây lát trăm mình xuống nước, cái lạnh men từ gan bàn chân tới mọi tế bào thần kinh của cơ thể. Rằng cô đánh càn cạch vào nhau mất kiểm soát, cảm tưởng đại não bị giá buốt rút ruột.

Dầu rằng đạo diễn và các nhân viên công tác đều rất thông cảm cho thời tiết và sự nhọc nhằn của mình tinh, nhưng ai cũng là người, cần ăn cơm cả, nên công việc vẫn phải khẩn trương hoàn thành.

Mấy trợ lý đứng tất gần đó sẵn sàng nhào lên. Chỉ cần cảnh này kết thúc, mọi trang thiết bị sẽ được ráo riết tống cả lên người, chỉ sợ nếu thân chủ mình chịu không nổi cường độ này, công ty sẽ lại trút giận lên thân họ.

Trông dáng vẻ ấy của Khương Nghệ, Jessie thấy mà tim nhưng nhức. Quay xong một cảnh, cô túm bàn tay giá buốt của Khương Nghệ, phủ cái áo lông to dài lên người cô.

Khương Nghệ ngồi trong lán quây, cong lưng, riết chặt lớp áo, hông muốn chuyển vận nhiệt lượng tới vùng bụng dưới để làm dịu cơn đau.

Jessie cầm miếng dán nhiệt tới dán lên lớp áo trong, bảo: “Em sang nhà vệ sinh công cộng ở đằng kia lấy cho chị ít nước nóng, chị chờ ở đây...”

Khương Nghệ nắm tay cô kéo lại, lắc đầu, nói: “Em chờ ở đây, đạo diễn có việc gì gọi chị... Chị lên xe thay tampon, nhà vệ sinh công cộng phức tạp quá...”

Giọng cô thều thào, run run.

Jessie hiểu tính cô, gật đầu.

Khương Nghê giật cửa xe. Trịnh Đặc nghe tiếng chạm ánh mắt với cô. Rồi gã chỉnh điều hòa nóng lên, kéo kín rèm cửa.

“Anh xuống xe.”

Mệnh lệnh của Khương Nghê truyền xuống, giọng đều đều.

Trịnh Đặc làm theo, lúc xuống xe còn để ý ngó bốn phía quanh xe một vòng, kế đó dựa người vào cửa xe.

Gã đã tìm hiểu cách dùng tampon trên đường tới nhà Khương Nghê. Không rõ vì sao, một hình ảnh mỗi lúc một rõ nét trong tâm trí gã. Khúc eo mảnh mai ấy, khuôn lưng trắng ngần ấy, đường cong của bờ mông, từng bước khám phá xuống bên dưới... Ở thời khắc gương mặt đẹp để không gì thay thế được ấy lộ rõ, trời lên, gã giật mình phải sạch mọi thứ trong tâm trí, đá cục lực vào cục đá ven chân, thầm cảm thấy ghê tởm và hổ thẹn cho chính mình.

Khương Nghê đã thay tampon xong. Cô gõ cửa xe, tỏ ý bảo Trịnh Đặc vào.

Khương Nghê hỏi: “Thuốc giảm đau đâu?”

Trịnh Đặc thấy nét mặt trắng bợt sau khi tẩy trang và đôi môi không một sắc máu của cô, phối với khoảng da rộng lõa lồ trông rõ mồn một dưới áo khoác, cái câu “uống nhiều thuốc giảm đau quá không tốt” kia không sao thoát khỏi cuống họng. Suy cho cùng đây không phải việc gã nên quản lý. Gã mở hộc để đồ dưới ghế phụ lái, lấy hộp thuốc giảm đau đưa cho cô.

Khương Nghê nhận lấy, lướt nhìn một vòng trong xe, chỉ thấy mấy chai nước khoáng. Cái chất cảm trong vắt ấy, một cái nhìn đã đủ phát lạnh. Nhưng không còn lựa chọn nào khác, cô với chai, vặn mở nắp.

Cô dùng lực, thử mấy lần vẫn không vặn được, lòng bàn tay còn bị mài, hơi nhói. Cô định bảo Trịnh Đặc vặn hộ, vừa ngược đầu,

trước mắt đã sẵn một cái ly giữ nhiệt.

“Tôi chuẩn bị ở chung cư hồi sáng, chắc vẫn còn nóng.”

Khương Nghê sững sờ, bất chợt nhớ dòng nước mật ong ấm nồng, dịu ngọt vào họng hôm qua.

Cô nhận ly, nói câu “cám ơn”.

Mở nắp ly, nước quả vẫn tỏa hơi nóng. Xuyên thấu hơi nước tỏa mù, cô thấy phần sau đầu Trịnh Đặc, mái tóc cứng khỏe dựng đứng hướng lên, thưa dần về sát gáy. Dưới nữa là dải tai đầy đặn, nhưng vẫn ngăm đều như màu da của gã.

Cô ực khế, vị ngọt nhạt truyền vào gai lưỡi. Là nước đường đỏ.

Cô ngước đầu, cảm giác bờ vai dày rộng của Trịnh Đặc giống hệt con người gã, như đá tảng thạch bàn, im tiếng kiếm lời song lại vững vàng chân thực.

Nuốt viên thuốc vào bụng, cuộc gọi của Jessie đã réo tới. Cô cầm điện thoại xuống xe.

Trong đường nhìn của Trịnh Đặc là bắp chân mảnh dẻ lại khỏe đẹp của cô lộ mình dưới lớp áo lông rộng.

Cuối cùng đã kết thúc buổi quay một ngày. Vì lý do thời tiết, kế hoạch dự kiến kết thúc vào buổi trưa ban đầu cứ thế bị kéo dài tới chiều, khiến những minh tinh còn có lịch trình khác phần nào bất mãn.

Jessie đỡ Khương Nghê lên xe, kề sát cửa xe bảo: “Bà đây phải đi bàn chuyện với tay chế tác của “Sonata” rồi, chị biết đối thủ cạnh tranh là ai chứ...” Jessie chớp chớp mắt nhìn cô, nói: “Cái cô Triệu Thư Na ngọt như mật đấy...”

Cô nàng nói đến là hùng dũng khí phách, tướng chừng sắp sửa lên chiến trường đánh trận thật tới nơi.

Khương Nghê biết chính rắc rối mình gây ra đã khiến cô bận rộn như thế suốt thời gian rồi, trong lòng không nén được hổ thẹn, vỗ vai cô nói: “Vất vả cho em rồi.”

Jessie đáp lại cô một nụ cười mỉm thoải mái như mây gió.

Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tầng không buổi chập choạng dần về trong cao, Khương Nghê cảm giác cơn đau nhức đang dần thuyên giảm. Cô ngó gã đàn ông ở góc nghiêng đằng trước, bất chợt nghĩ đến điều gì, hỏi: “Anh biết nấu ăn?”

Biết chắc cô đang hỏi mình, Trịnh Đặc nén giọng đáp lại: “Ừ.”

Khương Nghê nghĩ tới tô mì canh sông nước nhạt mình ăn dở nọ.

Cô nói: “Lát nữa anh đi mua ít đồ ăn, về nấu cơm.”

Trịnh Đặc ngó cô một cái thật nhanh qua kính chiếu hậu, nói “được”, tức thì lại hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

Khương Nghê nghẹo đầu, ngẫm ngợi một lát, thực sự không nghĩ ra thứ gì muốn ăn: “Làm món sở trường của anh là được.”

Trịnh Đặc gật đầu, tiếp tục tập trung lái xe.

Trịnh Đặc đưa Khương Nghê về chung cư, tự đi mua đồ ăn một mình. Khi về, Khương Nghê đã nằm thiếp đi trên sofa, cổ áo lộ ra một khoảng trắng ngần.

Trịnh Đặc hơi buồn cười. Cô nàng này đúng là giỏi ngủ, tựa hồ nhắm mắt là có thể lập tức vào giấc, bất kể lúc nào bất kể nơi đâu. Nhưng rồi nhớ tới trạng thái và những việc cô đã trải qua mấy hôm nay, nhớ cái khó khăn bất lực của cô, gã thôi cười, đắp chăn lên cho cô, nghe được tiếng ậm ờ qua khoang mũi vì nhận thấy hành động lạ của cô. Rồi gã đi vào bếp, chuẩn bị nấu cơm cho cô.

Sự sụt giảm nhiệt độ kéo theo đêm đen lan dài.

Trịnh Đạc nấu cơm xong, chiều tà chỉ sót tia nắng lạc cuối cùng len qua rèm sa mỏng chiếu vào căn hộ, biến không gian trong bếp thành một khoảng vàng mờ bóng bẩy.

Gã bước tới sofa, ngắm Khương Nghê trong thinh lặng.

Dưới làn soi rọi của nắng chiều, gương mặt cô trong suốt như lòng trắng trứng, lông tơ trên mặt mồn một thấy rõ bằng mắt thường; hàng mày thưa rậm vừa độ tỏ tường từng gốc, mạch máu trên lớp da mỏng phủ mắt hiện rõ, rèm mi mảnh dài lên xuống khẽ khàng theo từng nhịp thở.

Gã trông mà thất thần.

Thình lình Khương Nghê quay đi, mái tóc ngắn tũn mủn đập trên gò má, chọc cọ vào mũi. Cô bật ra một tiếng rì rầm, đầu mày nhúu chặt.

Trịnh Đạc chậm rãi ngồi xuống bên cô, ma xui quỷ khiến thế nào lại vươn tay, muốn tách tóc cô dắt về sau tai. Đúng khoảnh khắc ngón tay sắp sửa chạm vào má cô, Khương Nghê bỗng bừng mở mắt.

Cô ngược con mắt bình tĩnh nhìn Trịnh Đạc, tròng mắt rạch ròi đen trắng hệt vừa được cơn mưa to xối gột.

Trịnh Đạc và cô mắt đối mắt nhìn nhau, thời gian tưởng chừng khựng đứng giữa hai con người. Tim gã đập gia tốc, tai nóng như thiêu, muốn tránh khỏi mắt cô nhưng đôi mắt ấy lại hệt viên nam châm, giam cầm, hấp dẫn gã, khiến gã quên cả việc rút bàn tay đặt một cách gượng gạo giữa lưng chừng không kia về.

“Cơm... cơm xong rồi...”

Gã dồn trí giải thích, giọng điệu phập phồng bất ổn.

Khương Nghê nhìn Trịnh Đặc bị ánh vàng bao phủ. Mái tóc cứng khỏe của gã thoát trông còn đầy xúc cảm hơn, là thứ cô luôn muốn được chạm tới.

Trong trí cô đột ngột lướt qua vô số hình ảnh, gã ôm vòng eo cô, gã cầm gậy bóng chày, gã giúp cô băng bó vết thương, gã mua tampon cho cô, gã nấu cơm cho cô, gã đưa nước mật ong cho cô lúc nửa đêm, gã chuẩn bị cốc giữ nhiệt cho cô... Những hình ảnh ấy không ngừng trùng lặp, chồng chéo, biến chuyển, hòa vào nhau rồi nổ tung trong đầu.

Cô nhận thấy buồng tim căng phình, kêu gào đòi thoát.

Gã đàn ông y hệt khúc gỗ ấy, giờ khắc này đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng tình tứ không gì sánh nổi.

Nắng tà bọc trọn hai con người, nhen lên từng cụm mầm lửa, dùng xao động nồng cháy phá bỏ cái vô vị và dài dằng của ban ngày.

Khương Nghê bỗng tóm siết tay gã, cuốn cổ gã kéo xuống, hôn gã cuồng si.

Cô cảm nhận được nỗi khiếp sợ và chất trẻ trai của gã. Cô bắt đầu nhắm nháp, từng bước khều cạy cái mềm mại của gã.

Nhưng cơn căng cứng của gã cho cô biết, gã đang chối từ.

Cô mặc kệ, cái hôn của cô ngang bướng và bức ép, bắt đầu xâm chiếm từng tắc từng li, như gã hé hàm răng khép chặt.

Trịnh Đặc bừng tỉnh sau cơn bàng hoàng, đôi tay dồn sức tách cô ra một khoảng. Hành động của gã dùng sức rất lớn, Khương Nghê không thể đối sức lại. Đầu gối gã nén lực vùng thoát, đứng dậy.

Cái bóng rầy giữa môi răng lan dài khắp mình mẩy gã. Gã khát vọng được nguội đi, nhưng có thể nào cũng không nguội bớt nổi.

Bóng thân thờ dờn chẵn đứng nằng chiều. Trong bóng râm, Khương Nghê có thể thấy hai con người đen nhỏ tí của gã.

Khương Nghê tìm về sự bình tĩnh nhất quán xưa nay, nhìn thẳng vào mắt gã không lảng tránh.

Sự im lặng giữa hai con người bị giọng nói của Trịnh Đặc phá vỡ.

Gã nói: “Ăn cơm thôi.”

Trịnh Đặc làm cơm rất thịnh soạn, sườn non kho tàu, bông cải xào, khoai tây hầm đậu ve, thêm một bát canh cải bó xôi nấu trứng, sắc hương vị đủ cả, trông thôi đã thấy thèm. Khương Nghê ăn hai miếng, mùi vị còn ngon hơn cô tưởng tượng.

Cô nhắc đầu ngón Trịnh Đặc. Gã đang gắp đầu và cơm, cái đầu như cắm cả vào bát.

Nhìn hạt gạo trong bát, Khương Nghê thấy lòng bức dọc khó nói. Sức gã đẩy cô ra ban nãy hết một cái tay vô hình, đè nghiêng tim cô.

Xêu thêm mấy xêu, cô vút xoạch đôi đũa xuống bàn. Đũa rơi trên đất, dấu tiếng không to nhưng vang vọng lạ lùng giữa hai con người đang im lặng, khiến Trịnh Đặc nhắc mắt nhìn.

“Tôi không có khẩu vị, no rồi.”

Nói đoạn, cô đứng dậy quay gót về phòng mình.

Khương Nghê nằm ngửa trên giường lớn, mắt trôn trôn vào trần nhà, trong óc tua đi tua lại cảnh vừa rồi, không xua đi nổi.

Cô nhắm mắt, đầu như mớ bòng bong, chừng nghĩ rất nhiều lại như không hề nghĩ ngợi.

Lâu lắm sau, cô mở mắt, ngó cảnh vật vẹn nguyên chẳng đổi ngoài cửa sổ. Cô hơi thất vọng, mong mỗi sắc đêm đậm hơn nữa, vì cô muốn thấy những vì sao như mình từng thấy hôm qua.

Mấy hôm sau đấy, Khương Nghệ phải tới Biên Thành quay một show giải trí tên “Nhật ký chốn đào nguyên”. Khi nghe thông báo này, cô đã nhận trong vui sướng. Hai năm trước, cô từng tham gia mùa đầu tiên của chương trình này. Để phù hợp với chính sách xóa nghèo tỉnh táo minh bạch của chính phủ, các minh tinh nhận việc xuống các trường tiểu học vùng quê dạy học. Lần trước cô đi đã gặp một cô bé đáng yêu thực sự rất có năng khiếu, đúng lúc có thể nhân cơ hội này tới thăm.

Dù sao thì trong xã hội “Giải trí đến chết”(1) này, một chương trình tương đối thực tế như vậy đã là rất hiếm.

Nhưng khi gọi điện tới, đồng thời Jessie cũng cho cô biết một tin. Ban lãnh đạo của RJ đã quyết định thay máu quản lý nghệ sĩ quy mô lớn, cô ấy không thể theo cô đi ghi hình, còn hỏi một mình Trịnh Đặc có được không, có cần tìm thêm người nữa không.

Nghĩ ngợi một lát, Khương Nghệ nói, được.

(1) Tên gốc: Amusing Ourselves to Death, một cuốn sách của Neil Postman, ý chỉ xã hội coi trọng giải trí trên hết, khi mà cái hài hước, cách trình bày, truyền tải sẽ quan trọng hơn nội dung được truyền tải.

Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Biên Thành là một thành thị nhỏ phía Nam. Bởi do giao thông không thuận tiện, người dân tộc ở địa phương quá nhiều nên dẫn tới kinh tế trì trệ. Nhưng nhờ chính sách xóa đói giảm nghèo của nhà nước, ngành trồng trọt đã trở thành trụ cột kinh tế ở địa phương, đặc biệt là nghề trồng chè. Cộng với phong cảnh hợp lòng người, bốn mùa như xuân, thêm bàn tay nhào nặn tuyệt diệu của tạo hóa đã biến nơi đây trở thành bình dương khí tự nhiên. Trên nền sự phát triển của internet và sự mở rộng các phương thức giải trí, không ít người địa phương đã nhìn thấy cơ hội từ du lịch từ đó mở các nhà nghỉ hoặc homestay để phục vụ lượng du khách ít ỏi.

Khương Nghê ghi hình ở nơi này hai ngày, tối ngày thứ hai lên máy bay về Cầu Cảng.

Buổi ghi hình hôm thứ hai quay ở trường tiểu học Hi Vọng của Biên Thành. Trịnh Đặc đứng phía sau tổ quay phim và tổ đạo diễn, ngắm Khương Nghê đang cười ngọt lịm. Hiếm khi cô lộ nụ cười không hề che đậy như thế. Cô đang ôm mấy đứa trẻ dơ dáy lấm bẩn, giúp bọn nó xắn tay áo và lau nước mũi, tay cầm tay dạy chúng vẽ tranh.

Buổi ghi hình ở trường tiểu học kết thúc. Đã là 1 giờ hơn. Khương Nghê đang trao đổi với đạo diễn về nội dung tiếp sau. Thợt trang điểm kề ngay bên cứ chốc chốc lại dậm lại son phấn.

Trịnh Đặc bước tới đưa cô cái cốc giữ nhiệt. Biết dạ dày cô không tốt, gã luôn kề kề một cái cốc giữ nhiệt theo bên người.

Khương Nghê nhận cốc, nói với gã: “Lấy hộ tôi quả chuối tiêu.”

Trịnh Đặc gật đầu, quay lưng đi về lầu diễn viên bẻ một quả chuối tiêu nom rất ngon.

Kể từ sự việc lần trước, giữa cô và Trịnh Đặc luôn có một bức tường vô hình, như ẩn như hiện, ngăn cách hai con người.

Địa điểm ghi hình tiếp theo là hộ gia đình Khương Nghệ đã đi năm ngoái. Do không gian hơi hẹp, Trịnh Đặc không đứng chờ bên trong mà về xe chờ diễn viên đậu phía ngoài.

Gã nhìn thời gian. Còn sớm. Quay xong tới thẳng sân bay chắc chắn vẫn kịp. Tàu xe mệt nhọc, nữa là cũng hơi chán, gã ngồi trên ghế, khoanh tay, được kính thủy tinh sưởi ấm dễ chịu. Rồi mê man thế nào lại thiếp đi mất.

Trịnh Đặc ngủ một giấc tỉnh lại, nhận ra đã là 5 giờ hơn. Ngó điện thoại, Khương Nghệ vẫn chưa liên lạc.

Gã xuống xe tới địa điểm ghi hình. Tổ sản xuất đang thu dọn rời đi, cả không gian rộng rãi chỉ còn lác đác mấy nhân viên công tác.

Gã thấy ngờ ngợ, móc điện thoại ra gọi cho Khương Nghệ. Từ loa vọng ra tiếng kêu tút tút. Không nghe máy.

Trịnh Đặc hơi hoảng. Gã nhớ tới tên hâm mộ cuồng nhiệt cải trang thành nhân viên giao hàng xông vào nhà cô đợt trước. Gã sốt ruột lòng sục mấy vòng quanh những nơi có khả năng gần đấy, song không thu hoạch được gì.

Màu trời trĩu dần, đèn đường lờ mờ bật sáng, con đường nhỏ mấp mô gồ ghề qua khe núi thêm phần nguy hiểm. Đằng xa là dãy núi trập trùng nối tiếp tủa sắc xanh tối hòa vào nền trời màu xanh pha đen. Tông màu tối trầm khiến con người thấy kìm nén.

Gã đứng bên chiếc xe, mắt lom lom phía đằng xa, vô số hình ảnh có khả năng vụt lên trong óc.

Gã bóp siết điện thoại, định quay một cuộc gọi.

Bỗng trên triền núi đằng xa có mấy nhà sáng đèn. Những chùm sáng màu quýt ấm đốt bùng con người đen đặc của gã như một mầm lửa. Trước mắt gã đột ngột hiện lên một khung hình. Liền đó gã sai bước lên xe, đèn xe rọi cỏ dại hóa cái bóng chập chờn. Gã lái xe thật vững, tự nhủ mình phải bình tĩnh trong cảnh tròng trành.

Gã lái xe đến cổng trường tiểu học Hi Vọng của Biên Thành, chạy ào đến sân vận động trống trải. Trong bụi đất mù trời, dưới duy nhất một ngọn đèn cô lẻ, gã trông thấy bóng hình be bé đang ôm gối mà ngồi kia.

Gã rào bước chạy tới. Trong gió còn vương mùi hơi còn.

Trịnh Đạc đếm những lon bia lăn lóc trên đất. Gã quá hiểu thứ rượu này. Gã thụp người ngồi xuống, lấy đi lon bia đã uống hết nửa trong tay Khương Nghê, ngó cái đầu cô chôn giữa hai đầu gối, không biết nên nói gì.

Khương Nghê ngước đầu. Nguồn sáng chiếu vuông góc khiến đôi mắt hoe đỏ của cô mồn một lạ thường.

Cô khóc.

Trịnh Đạc đỡ người. Dẫu bị cư dân mạng mắng chửi ngập đầu, bị mọi người phỉ báng, bị khoảng chừng trong sự nghiệp đánh sập, gã chưa từng thấy cô nhỏ một giọt nước mắt. Còn bây giờ, cô hệt như con người làm từ nước mắt, hai hàng lệ trượt dọc gò má, gặp nhau ở chân cằm, cùng rơi xuống đất.

Gã nhẹ giọng nói: “Chúng ta về thôi.”

Mắt Khương Nghê ánh nét mơ màng, bất chợt vươn bàn tay giá buốt phủ lên gò má sần ráp của gã. Trong giọng cô vương lẫn ý cười: “Là anh à...”

Trịnh Đạc nín thình, ngấm nét cười ngớ ngẩn của cô. Dầu chỉ nụ cười khi không ý thức cũng rực rỡ đến thế.

Khương Nghê lại đặt cả tay kia lên, hai tay bùng mặt gã, thỏa thuê nắn véo, vê nắn, bật ra tiếng cười hềnh hếch ngớ ngẩn.

“Một khối đầu gối...”

Nói đoạn, Khương Nghê ợ bia, tay rời ra, tức thì trọng tâm bị hẫng đổ ào về trước, tê người trên khuôn ngực chắc nịch của Trịnh Đạc. Được đà, cô vòng tay qua cổ gã.

Trịnh Đạc dìu cô đi từng bước vững vàng. Sợ cô ngã, hai tay gã đệm dưới lưng cô, cảm nhận được phần gồ lên trên sống lưng cô qua lớp áo mỏng. Gã có thể cảm nhận được cô đang sụt sùi trong lòng mình, cơ thể giật lên khe khẽ.

“Tại sao? Tại sao...”

Giọng Khương Nghê lẫn tiếng khóc nghẹn ngào.

Không rõ chuyện gì đã xảy ra, Trịnh Đạc chỉ đành im lặng ôm cô.

“Tại sao lại không công bằng như thế... Con bé mới mười bảy tuổi, vốn là cái tuổi nên được đi học... Anh biết không... Năm ngoái con bé tặng tôi một bức tranh, nói... Nói sau này lớn muốn thành cô giáo... Thế mà, thế mà năm ngoái nó đã lấy ông anh họ xa bên ngoại... Lại còn đã mang thai... Con bé mới có mười bảy tuổi thôi mà... Rồi nó nói, nó muốn lên thành phố làm thuê... Anh biết không... Nó sẽ làm công nhân trong nhà máy cả đời...”

Khương Nghê càng nói càng mất kiểm soát, bắt đầu đập những nắm đấm mềm như bông lên lưng Trịnh Đạc. Trịnh Đạc đã lờ mờ hiểu ra từ những lời ngắt quãng của cô, mặc cô trút hết.

“Tại sao... Chỉ vì nó là một bé gái ở nông thôn... Nên phải chịu sự sắp đặt như thế... Nhưng nó có ước mơ riêng mà... Nó có cuộc

sống riêng của nó mà... Tại sao, tại sao cơ chứ!”

Khương Nghê lớn tiếng gào khóc, cơ thể bắt đầu phập phồng dữ dội. Trịnh Đặc biết cô dần vật vì điều gì, nhưng gã thì có thể nói gì được? Chỉ dám nhẹ nhàng vỗ lưng cô, mong cô dịu bớt.

Bất chợt Khương Nghê vùng thoát khỏi vòng ôm của gã. Trịnh Đặc nhanh tay nhanh mắt tóm chặt cổ tay cô, tránh để cô ngã ngửa ra sau.

Mắt cô vẫn đục ngầu, nhìn Trịnh Đặc trân trối.

“Là anh...” Giọng cô dần mềm lại.

Trịnh Đặc vừa định lên tiếng, không ngờ đã bị giọng điệu chất vấn của cô dồn ép rụt lời về.

“Cớ gì mà anh từ chối tôi?”

Một hình ảnh vụt lóe trong óc Trịnh Đặc.

Khương Nghê tiếp tục chất vấn: “Anh dựa vào đâu mà từ chối tôi?”

Gió lướt ngang, mái tóc ngắn của cô vể lên da mặt.

“Anh dựa vào đâu mà từ chối tôi...”

Trong giọng nói lần này chứa cả ý cười tự giễu. Cơ thể cô ngả về trước, khoảng cách giữa chóp mũi hai người sát lại gần kề.

Trịnh Đặc cảm nhận được hơi thở của cô.

“Trịnh Đặc, anh coi thường tôi.”

Khương Nghê nói chắc nịch.

Trịnh Đặc nhìn cái bóng hàng mi cô lồng lên mặt dưới ánh đèn.

Khương Nghê chớp mắt, một giọt lệ rơi thẳng đứng từ mắt phải, va chạm với ánh đèn trong không trung, sáng trong thấy đáy.

“Trịnh Đạc, không được coi thường tôi.”

Khương Nghê nhìn gã chăm chú.

“Trịnh Đạc, anh không được coi thường tôi!”

Lời cô như mệnh lệnh, song đôi mắt lại chầm chậm khép dần, rồi thì đổ về trong lòng gã.

Trịnh Đạc bừng tỉnh, ngó dáng người dần thờ đều đặn trong lòng, chầm chậm nhích bắp chân tê cứng. Một tay bợ hông cô, một tay đỡ lưng cô, gã đứng người dậy.

Cứ thế cô lủng lẳng trên người mình như thế, gã bước đi trên sân vận động vắng tanh vắng lạnh.

Ánh đèn kéo cái bóng hai người ra thật dài.

Chương 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ánh nắng chói vào mắt gọi Khương Nghê tỉnh giấc. Cô mở mắt một cách khó nhọc, chạm phải từng tia từng tia nắng chiếu vào qua kẽ khe trên mái nhà làm bằng gỗ. Đầu hơi râm râm, cô vất óc nhớ lại chuyện hôm qua, tự phỏng đoán chỉ là chuyện vụn vặt vì chẳng nhớ được gì.

Cô định tìm điện thoại, mới biết cái điện thoại đặt trên tủ đầu giường đã cạn pin từ lâu.

Cô đảo con người quét vòng bốn phía, hoàn cảnh xa lạ này khiến cô cảnh giác, tức khắc ngồi bật dậy.

Căn phòng nhỏ ghép từ những cây gỗ tròn tạo một phong cách đậm chất dân tộc và chất gỗ ẩm thấp tỏa thứ mùi trong lành cho cô biết hẳn mình còn ở Biên Thành.

Căn phòng không lớn không nhỏ chỉ có một chiếc giường đôi, một bàn học và một tủ quần áo. Trên tủ quần áo dán đầy hình đàn ông đeo găng tay quyền anh, để trần những cơ bắp bóng cộm. Khương Nghê nhíu mày, biết đây là phòng của một gã đàn ông.

Cô định hỏi xem có ai không, nhưng cơn đau như xé toạc cổ họng khiến cô thốt không ra tiếng nổi.

Cô cúi đầu quan sát cơ thể mình. Vẫn bộ đồ hôm qua, hơn nữa không hề có dấu vết gì lạ. Trái tim yên ổn lại. Cô luôn là một cô gái bình tĩnh, nhưng hôm qua thì không hiểu sao lại không khống chế nổi cảm xúc của mình. Cô thấy thất vọng vì cái sự cục tính của mình hôm qua.

Ngồi trên người trong một chốc, cô nghĩ hẳn nên ra ngoài xem thử tình hình thế nào. Vừa định xuống giường mở cửa, Trịnh Đạc

trông cái áo ba lỗ trắng và quần dài đã xuất hiện trong tầm mắt.

Khương Nghê định nói gì nhưng cuống họng đau rát, chỉ biết nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

Trịnh Đạc bưng một cốc nước ấm đưa cô: “Ly mới đây.”

Khương Nghê nhấp khẽ, cảm giác cổ họng được thấm ướt và trơn. Nhìn Trịnh Đạc, cô hỏi: “Đây là đâu?”

Trịnh Đạc đáp: “Nhà tôi.”

Mắt Khương Nghê mở lớn: “Nhà anh ở Biên Thành?”

Trịnh Đạc gật đầu.

“Vậy sao anh không cho tôi biết sớm?”

Trịnh Đạc nín thinh, cái câu “cô có hỏi tôi đâu” không được cho ra khỏi miệng.

“Nhà vệ sinh ở bên ngoài, nên là... Cơm cho cô xong rồi, lát nữa xuống ăn nhé.”

Khương Nghê gật đầu, dõi theo bóng gã rời đi.

Khương Nghê tìm được nhà vệ sinh, nhờ tấm gương bé tí trong ấy soi lại mình, suýt thì bay hết hồn vía. Con mắt sưng phù và tóc tai thì xõa xượi. Cô vịn vòi nước, vốc một vốc nước trong xốc ụp lên mặt, tức thì cảm thấy tỉnh táo hơn không ít.

Cô xoay van vòi sang trái rồi sang phải, nhận ra nó chỉ có nước lạnh.

Rồi cô ngắm nghía căn phòng vệ sinh này. Trừ một máy nước nóng nhỏ treo tường là dính chút hơi thở hiện đại, trên bồn rửa tay chỉ có một cục xà phòng thường và một cục xà phòng thơm, hơn nữa còn đã nứt toác vì khô.

Cô sửa soạn lại hàng hoàng, vịn tay cầm men lối cầu thang eo hẹp đi xuống. Trịnh Đạc đang khuấy mì trong một cái chảo sắt to, mặc chiếc ba lỗ để trần đôi vai rộng dày. Xương bả vai lồm vào theo từng động tác. Độ cong hoàn hảo.

Trịnh Đạc ngoái đầu nhìn cô, bảo: “Cơm xong rồi.”

Khương Nghê đảo mắt quét trọn gian nhà, thấy cái đồng hồ treo trên vách tường, hóa ra đã 10 giờ hơn. Cô ngó quanh quất, cảm thấy chẳng chỗ nào dùng để ăn cơm được, không ngờ Trịnh Đạc đã lấy ra cái bàn vuông, đề giữ chân bàn dựng nó đứng lên, lại loáng cái lấy ra hai cái ghế gấp.

Khương Nghê ngồi trên cái ghế gấp thấp bé, tay chỉ đặt được trên đầu gối, cầm thành bát xêu một đĩa.

Vị hơi lạ. Ngó Trịnh Đạc đang húp xì xụp, cô hỏi: “Đây là món gì?”

Trịnh Đạc nuốt nốt, nói: “Bún nấu dưa cải.”

Khương Nghê nhú mày. Người phương Bắc rất ít ăn dưa cải, và ăn mì thì nhiều hơn ăn bún, không ngờ cái món mới lạ này lại khá hợp với khẩu vị cô.

Cơm thêm ăn trào lên, bát bún loáng cái đã nhẵn sạch.

Nhìn cô thế này, thần kinh Trịnh Đạc theo đó giãn lỏng bót, hỏi: “Bao giờ chúng ta đi?”

Khương Nghê không đáp.

Trịnh Đạc không biết cô nghĩ thế nào, cũng không biết nên nói ra sao.

Đột nhiên một cái bóng xộc vào qua bậc cửa xông thẳng tới trong phòng. Khương Nghê giật bản mình, đôi đĩa trong tay rơi thẳng xuống mặt sàn xi măng.

Là một con chó. Nó đang cọ mình bên chân Trịnh Đạc, nét mặt lộ rõ vẻ hưởng thụ.

Trịnh Đạc vò đầu nó, đoạn đứng dậy tới cái tủ tìm được một cây xúc xích, lột vỏ thả xuống đất. Vừa trông thấy, Đại Hoàng lập tức nhào lên, hình như không nhai mà cứ thế nuốt ngấu, liền đó vẩy đuôi há miệng, nhìn Trịnh Đạc với ánh mắt thèm khát.

Trịnh Đạc xòe tay ý bảo không còn, hai tai Đại Hoàng tức thì rũ sụp.

Thình lình con chó quay sang Khương Nghê bắt đầu gầm gừ. Nhưng cũng chỉ cái dáng chó cậy thế chủ, định ra vẻ uy phong trước mặt chủ nhân.

Khương Nghê không hề sợ chó. Cô ngồi xuống nhanh tay sờ lên đầu nó, nói: “Chào mày, Tiểu Trịnh.”

Trịnh Đạc thoáng cười khi nghe xưng hô ấy.

Xem chừng Đại Hoàng cũng rất thích gái đẹp, ngoan ngoãn phủ phục trên đất, mặc cô xoa nắn vằn vò.

Khương Nghê ngược đầu, nhìn lên Trịnh Đạc cao to, nói: “Chúng ta dắt chó đi dạo.”

Trịnh Đạc đờ người: “Đại Hoàng là chó nuôi thả...”

Con mắt Khương Nghê nheo nheo. Không rõ vì sao, Trịnh Đạc nhận thấy trong ấy có ý cảnh cáo. Gã nghĩ mình đã nói sai.

Khương Nghê đứng dậy, nhún vai, nói: “Thế thì thôi vậy.”

Chẳng hiểu sao không thể kiểm soát được cái lưỡi, Trịnh Đạc lập tức tiếp lời: “Cũng không phải là không thể dạo...”

Rồi Khương Nghê cười. Dưới mái khung lồng của nắng sớm, Trịnh Đạc biết cái lúm đồng tiền nho nhỏ ấy thực ra là cái xoáy mê

hồn, còn gã thì đang chầm chậm lún sâu trong ấy, không thể dứt khỏi.

Hai người dắt Đại Hoàng ra ngoài đi dạo. Thời tiết hôm nay cực tốt, không nóng không lạnh, không có cả cái gió biển buốt xương như ở Cầu Cảng. Khương Nghê cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Khương Nghê thích cái chốn thế ngoại đào nguyên non xanh nước biếc, không khí mát lành này. Thực ra thì chẳng có cảnh sắc gì đặc biệt, nhưng chỉ đắm mình trong không gian ấy thôi là đã thấy đủ đầy. Thong thả dạo bước không mục đích một hồi, Khương Nghê phát hiện một con suối be bé bên trên được người ta đặt mấy tảng đá xanh để bước qua.

Nổi lòng ham chơi, Khương Nghê tuột giày, ống quần xắn cao.

Cô đứng trên tảng đá đầu tiên, người dặt dẹo nghiêng ngả, dang rộng hai tay, một tay xách đôi giày cố giữ thăng bằng. Rồi cô nhấc bắp chân thanh mảnh đạp lên tảng đá kế tiếp, đợi đứng vững rồi thì nhấc tiếp chân sau, thành công đặt mình trên tảng đá thứ hai.

Cô tiếp tục tiến lên, nhưng tảng đá thứ ba thì gồ ghề không bằng phẳng. Vì đứng không vững và mất trọng tâm, chân sau của cô không thể lên sức nổi, đành trơ mắt nhìn cơ thể đổ dần sang bên.

Liền đó cô cảm thấy hông mình được một đôi tay mạnh mẽ khóa chặt. Trong tầm nhìn hướng xuống của cô là đôi dép nhựa, cổ chân màu tiểu mạch và ống quần bị con suối thấm ướt của Trịnh Đạc.

Mùi xà phòng nhạt và mồ hôi trộn lẫn ràng quẩn quanh cô.

“Đi nữa chứ?”

Chất giọng thấp trầm của Trịnh Đạc truyền tới từ sau tai.

Khương Nghê cảm nhận được vành tai nóng nóng. Cô đáp: “Ừ.”

Rồi cô đứng trên tảng đá xanh, bấu chặt bắp tay Trịnh Đặc, cẩn thận bước hết mấy tảng đá còn lại.

Khi Trịnh Đặc lên bờ, ống quần đã ướt tới tận cẳng chân. Khương Nghê nhìn mà thấy hơi áy náy.

Bỗng cô ngồi thụp xuống xắn ống quần lên cho gã. Ngón tay mảnh khảnh của cô lướt ngang lớp lông trên bắp chân Trịnh Đặc, ngứa ngứa. Cái ngứa ấy thoát chốc lan dần tới dưới bụng.

Trịnh Đặc lùi vội về sau mấy bước liền, tách mình ra xa khỏi cô: “Tôi tự làm được rồi.” Rồi gã cúi người.

Tay Khương Nghê dừng giữa lưng chừng không, tim như bị rút rỗng.

Chương 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê về là ngủ ngay, trên cái giường của Trịnh Đạc, cảm giác trên gối đầu có vương mùi xà phòng nhạt thech của gã, đồng hành cùng cô vào cõi mộng.

Khi tỉnh lại, bầu trời ngoài kia đã đen kịt. Cô thấy hơi khó tin, cảm thấy mình đúng là giỏi ngủ quá.

Cô xuống tầng, ngửi được mùi thơm. Trịnh Đạc đang nấu cơm, Đại Hoàng thì im ru nằm bò bên chân gã.

Hình như khi cô và gã ở cạnh nhau, lúc nào gã cũng đang nấu cơm.

Khương Nghê ngồi trên ghế gấp. Gió đêm thổi ùa hoa dại trong sân, gửi tới một mùi hương ngọt lành.

Trịnh Đạc bung cơm tới. Các món ở đây không như các món phương Bắc, ví dụ như củ sen xào, củ sen ở đây chỉ to cỡ ngón tay út, lỗ trên củ nhỏ dài hết sức tinh vi, không như loại củ vừa to vừa sần sùi bán trên các chợ phương Bắc.

Khương Nghê nhón một miếng nếm thử, một vị tanh mặn lan khắp khoang miệng. Cô nhú mày, cố gượng nuốt xuống.

Cô hỏi: “Loại muối gì vậy?”

Trịnh Đạc nói: “Tôm cá muối tự chế ở chỗ chúng tôi.”

Khương Nghê nhú mày: “Tôi không thích.”

Không ngờ cô thẳng thắn đến thế, Trịnh Đạc mất khống chế phụt cười.

Khương Nghê mặc xác tiếng cười của gã, hỏi: “Có rượu không?”

Nghĩ một hồi, Trịnh Đạc lấy ra một hũ sứ nhỏ: “Trong nhà không có bia rượu. Đây là rượu trà do người ở đây tự ủ.”

Khương Nghê rót một ly, một hơi uống cạn. Hương trà lẫn trong vị cay, cảm giác như thiêu đốt quét hết lợc lợc phủ ngũ tạng.

Hai người không nói gì, một mình Khương Nghê tự rót tự uống, loáng cái đã có năm sáu ly vào dạ.

Trịnh Đạc nhìn cô gái mất dần lý trí trước mắt. Hình như trữ lượng của cô rất tệ, song lại rất giỏi uống.

Nhớ tới tình cảnh tối hôm qua, gã nói: “Uống ít thôi, không lại hại dạ dày.”

Khương Nghê cười. Dưới ngọn đèn mờ mờ, đôi môi thắm rượu mềm bóng lạ thường.

“Anh biết không, tôi từng uống từ trưa đến tận tối, rồi thì bị Jessie khiêng luôn vào viện súc ruột đấy.”

Cô đang đưa ly rượu, đôi mắt như con nai con nhin gã chăm chú.

“Tôi uống giỏi lắm đấy, nhất là khi ngồi với đàn ông...”

Cô ngước mắt nhưng không ngẩng đầu, khoe trọn đôi đồng tử đen kịt.

“Họ đều nói là, tôi dựa vào đàn ông để leo lên...”

Trong lời cô chứa ý say mười mười rở mười.

“Họ nói đúng cả đấy...”

Cô dốc một hơi cạn sạch rượu trong ly, đầu lắc lư nghiêng đổ, nói: “Kỹ nữ vô tình, kép đào vô nghĩa, khéo sao tôi lại có cả...”

Nụ cười cô tươi rói lại lắm cay nghiệt, chứa cái tự trào đậm nồng.

Trịnh Đặc im thít, ngó cô với khuôn cằm hếch cao, cười đến là rục rĩ trước mắt.

Gã không biết thân xác bề ngoài lóa ánh hào quang thực chất thương tích chất chồng của cô còn che giấu bao nhiêu đau khổ và bất lực không thể phô bày. Nhưng bất kể ra sao, cô gái này, chỉ hôm qua thôi đã gào khóc cho vận mệnh của một cô gái duyên như bèo nước.

Cô đủ kiên cường song đủ cả mềm yếu.

Gã muốn bước tới và ôm cô.

Mắt Khương Nghê gợn sóng, thướt tha như chim hồng chim nhạn. Cô nói: “Chỉ mình anh từ chối tôi.”

Tim Trịnh Đặc vụt hẫng một nhịp, nốc một hớp rượu đầy, quen với cảm giác cháy rát: “Tôi không xứng với cô.”

Khương Nghê nhìn gã trân trối. Thời gian hình như đã trôi lâu lắm, chỉ mình tiếng gió đêm vụt tới vụt đi.

“Là tôi không xứng với anh.”

Giọng cô lí nhí trong cuống họng, song từng chữ rõ tròn, truyền tận trong tai Trịnh Đặc.

“Khương Nghê, đừng như thế.”

Đây là lần đầu tiên gã gọi tên đầy đủ của Khương Nghê. Gã nói: “Khương Nghê, đừng như thế.”

Khương Nghê cầm ly đứng dậy. Cô đã say thật rồi, lời nói không còn mạch lạc, mớ điện thoại bật nhạc lên nghe.

Chẳng biết đã ngủ vui bao lâu trong tấm tối

Chẳng biết phải bao gian khổ mới mở được mắt ra

Tôi chạy tới từ phương xa

Tình cờ các bạn đều có mặt

Say mê lưu luyến chốn trần gian

Em vì anh mà hoang dại

Cô đi về hướng Trịnh Đạc. Hai con người sát rạt cận kề. Cô thở ra hơi rượu thơm mát, cất giọng: “Chúng ta nhảy nhé...”

Em là khoảnh khắc rực rỡ ấy

Là tia lửa khắc ấy cắt rạch ngang trời

Để được anh nhìn thấy em bất chấp tất cả

Dập tắt mình mãi chẳng thể quay về

Cô thản nhiên bước tới, mặt mộc không son, hai tay nâng cao, đã lún sâu lại mất khống chế, đông đưa lộ hết vẻ thướt tha của những đường cong.

Giữa non xanh nước biếc là ý thơ cùng tận, thời không xoay vòng, lan bò ngoắt ngoéo, chỗ thấp khúc cao, lửa lan vồ đom đóm.

Em ở ngay đây mà

Ngay ở đây thôi mà

Phút huy hoàng ngăn ngủi thoáng qua

Rực rỡ như đóa hoa mùa hạ

Tay Khương Nghệ nín đầu ngón tay gãi, bước chân xoay tròn một cách bất ổn, cái ma sát từ bụng ngón tay truyền lên hơi nóng. Sáng

tối luân chuyển trên gương mặt nở rộ ý cười của cô, một nửa rạng rỡ, một nửa thân mật, một hồi thơ ngây, một hồi quyến rũ.

Khương Nghê dừng chân, gò má rục hồng mấp mô hơi thở gấp.

Lúc này, đúng chưa chắc thích hợp, sai cũng chưa hẳn không khả năng.

Không biết từ lúc nào Trịnh Đạc đã bước lên một bước, trái cổ trượt dọc.

Khương Nghê bật cười, liền ngay sau đó đệm tay đỡ gáy gã, hôn lên môi gã.

Hai tay cô len lỏi trong mái đầu như lùm cây của gã, cảm nhận được cái gai tay và um tùm giữa những sợi tóc.

Ấy là cái hôn nhẹ nhàng và tinh tế. Nhưng gió đêm sát vành tai thổi ủa cành lá xì xào đã đóng khung thời khắc gợi cảm nhất này của mùa thu.

Trịnh Đạc thuận theo, ngón tay với khớp xương nổi rõ dán vào khuôn lưng trắng nhẵn của cô, vuốt từ trên xuống dưới. Dòng điện rạch qua da mang tới cho Khương Nghê cơn kích thích không tả nổi bằng lời.

Nụ hôn dần trở nên cuồng say. Như cơn giông bão, nó dữ dội, điên cuồng, dai dẳng, ẩn chứa khí thế như tuốt kiếm giương cung.

Không biết đã qua bao lâu, Trịnh Đạc rời khỏi cô, trong con người đang nảy lên dồn chứa khao khát.

Khương Nghê cười cười, kéo tay gã về lại, thì thầm bên tai gã: “Lên tầng.”

Trịnh Đạc tức thì bế bổng cô lên.

Tất thảy diễn tiến một cách tự nhiên như thế, ôm ấp, cái hôn cháy bỏng, cái vuốt ve mơn trớn, cuối cùng là trút bỏ từng món áo quần, đối mặt nhau thẳng thắn.

Sắc mắt Trịnh Đạc thăm sâu dần, hơi thở tăng nhanh dồn dập.

Gã chậm rãi tiến vào, thỉnh linh, xúc cảm giá lạnh của kim loại khiến gã ngừng động tác.

Gã thoáng kinh ngạc, nhìn gương mặt với khóe môi nhếch cong của Khương Nghê.

Nhận thấy sự khựng lại của gã, hai tay Khương Nghê mơn trớn đầu gã, ma sát tới, lùi, cảm nhận xúc cảm cứng khỏe lại nhẹ mềm ấy.

“Sao vậy, chàng còn tân?”

Câu nói này của Khương Nghê hết đổi mập mờ, đổ dầu trên lửa, dậy nguồn sóng gió.

Khương Nghê mơn man khoảng lưng rộng chắc nịch, ụ vai gồ lên và múi cơ căng chặt của gã. Những đường nét cộm cứng dồn chứa sức mạnh vô cùng khiến cô say mê lạc lối.

Sau cùng cả hai ôm riết lấy nhau, tự vui mình sâu trong màn đêm.

Khương Nghê gối lên cánh tay Trịnh Đạc, vùi đầu dưới nách gã. Cô không ghét mùi mồ hôi thoảng nhạt này. Cô cọ vào ấy, tóc và hơi thở giao quyện tại một điểm khiến Trịnh Đạc thấy ngứa.

Cả hai đều đã hơi mệt. Chính trong lúc mê man chực ngủ, Khương Nghê nghe được tiếng Trịnh Đạc: “Lấy nó ra đi.”⁽¹⁾

(1) Chưa rõ ý tác giả chỉ lấy cái gì, nhưng có khả năng là khuyên đeo vùng kín (?).

Khương Nghê đờ người, hỏi với giọng kìm nén: “Anh không thích?”

Im lặng một lúc, gã nói: “Không cần thiết.”

Khương Nghê tách mình khỏi lồng ngực gã, mắt lặng lẽ nhìn gã đăm đăm, nói: “Trịnh Đạc, tôi không phải loại con gái như thế.”

Ánh mắt Trịnh Đạc hơi lảng tránh. Vốn dĩ không hề có ý đấy, nhưng yêu cầu gã đưa ra đã chạm đến thần kinh mẫn cảm của Khương Nghê. Gã hối hận, nhưng nước đổ khó hốt.

Giữa hai người chìm trong lúng túng.

Khương Nghê nhỏ giọng thú nhận: “Là lúc nhỏ tôi không hiểu chuyện...”

Trịnh Đạc nhìn cô, vòng ôm sườn vai gầy gò của cô, trầm giọng nói: “Tôi, tôi không có ý đấy... Thứ này không tốt cho cơ thể...”

Khương Nghê ngược đầu, đối thẳng đồng tử đen nhỏ tí ấm tình của gã. Hóa ra gã vẫn đang nghĩ cho cô.

Gã luôn luôn nghĩ cho cô.

Cảm nhận được nhịp tim dần trở về chậm và đều, cô hôn khẽ lên khuôn cằm ram ráp bởi râu của gã. Đụng chạm cứng đờ và nhẹ mềm khiến tim cô đầy tràn. Liền ngay sau đó lại gối lên tay gã, trong tầm nhìn là đêm đen xuyên thấu khung cửa sổ be bé làm từ gỗ.

“Ngủ ngon, tài xế Trịnh.”

Khắc này, muôn sao tỏa ngời, như thể kết tinh của thời gian.

Khắc này, có đêm lành của gã.

(1) Trong bài có trích lời một bài hát, là bài Sinh như hạ hoa của nhạc sĩ Phác Thụ. Phần lời bài hát có được làm chệch đi đôi chút cho phù hợp nội dung truyện.

Lời bài hát có thể hiểu như nhân vật “tôi” tự ví mình là ngôi sao băng lướt trên trời, ngắn ngủi nhưng rực rỡ như đóa hoa mùa hạ, có lẽ lấy gốc từ câu “Sống phải rực rỡ như hoa mùa hạ, chết phải lộng lẫy như lá mùa thu” của Rabindranath Tagore

Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm sau Khương Nghê dậy từ tận tinh mơ, lại phát hiện người bên gối đã không còn. Cô xuống giường, lục tủ quần áo của Trịnh Đạc tìm được một cái áo hoodie cỡ đại và một quần bò dài. Quần áo thì vẫn tốt, nhưng quần lại quá dài, cô phải xắn ống quần lên mấy lóng.

Cô xuống tầng, thấy bóng dáng bận rộn của Trịnh Đạc.

“Sớm quá nhỉ.”

Giọng cô toát lên hơi lười biếng. Trịnh Đạc ngoái đầu, cười khi thấy dáng vẻ khôi hài của cô trong quần áo của mình.

“Tối ăn cơm.”

Sau buổi đêm hôm qua, đích thực Khương Nghê cũng đã đói. Húp một tô cháo to, liền đó ý ham chơi đột phát, bèn ra ngoài tìm Đại Hoàng.

Vừa thu dọn, Trịnh Đạc vừa ngó bóng dáng thướt tha của cô dưới lớp áo quần cục mịch. Vừa chạy vừa nhảy tót đi thế kia, hoàn toàn chẳng giống cô lúc bình thường.

Đại Hoàng thuộc giống chó vườn rất phổ biến, với cơ thể màu vàng và cái mõm màu xám, đặt nó vào đám chó trong thôn sẽ không thể phân biệt nổi. Cô ngồi xổm xuống nhìn nó ngầu ngẩn ngốn hết phần cơm, đoạn bụng mặt nó bắt đầu vằn vò, khiến nó nhe hàm răng so le xô lệch.

Từ lúc nào không hay, cô đã quần quýt Đại Hoàng vòng khắp nhà, ra đến sân sau. Cô men tay vuốt dọc từ phần lông sau gáy Đại

Hoàng vuốt dần xuống dưới, trong một chớp mắt ấy bỗng nhận thấy xúc cảm hệt như khi mơn trớn tóc Trịnh Đạc đêm hôm qua.

Cô ngó biểu cảm hưởng thụ của Đại Hoàng, cười. Đột nhiên một ý nghĩ vụt lên, cô muốn mang Đại Hoàng về Cầu Cảng. Bèn đứng dậy, chuẩn bị về bàn với Trịnh Đạc chuyện này.

Vừa bèn mặng đến trước cửa nhà, cô đã nghe một giọng nữ thê nhon.

“Chú hai, chúng ta người thông minh không nói lời mờ ám. Tiền chú nợ nhà chị, bao giờ thì trả đây?”

Khương Nghê cảm giác tai phát nhói. Cô không vào nhà, men theo cửa sổ nhìn vào một nam một nữ đang ngồi trên sofa. Trịnh Đạc đối diện họ thì ngồi trên cái ghế gấp, đầu cúi gằm để hờ phần cổ gáy ngăm đen.

“Em mới tìm được công việc, hiện đang kẹt tiền...”

Giọng Trịnh Đạc rất nhỏ.

“Chú hai, chú nói xem trong mấy năm chú vào đây, mẹ chúng ta ăn uống đãi ỉa ngủ toàn do chị và anh cả chú lo liệu cả... Mẹ đi rồi, để căn nhà lại cho chú, bọn chị cũng đành chịu. Nhưng số tiền chạy vạy cho chú thì về tình về lý cũng nên sòng phẳng chứ!”

Trịnh Đạc ngẩng đầu, giọng nói nghe nghèn nghẹn: “Chị dâu, tiền em chắc chắn sẽ trả, nhưng giờ chị bắt em lập tức lấy ra số tiền lớn như thế, em thật sự không xoay xở được...”

“Không xoay được? Sao lại không xoay được? Số tiền chú thắng trận khi trước đâu?” Giọng người đàn bà bắt đầu thêm ý giận dữ: “Cháu trai chú sắp vào cấp ba đến nơi rồi, anh chị còn định cho nó vào trường chuyên trường điểm. Chú hai, chú như thế thì bắt anh chị phải làm sao?”

Người đàn ông trên sofa đã dần không nghe lọt, vừa rít thuốc vừa nói: “Bà be bé cái mồm thôi.”

Chẳng ngờ người đàn bà còn giận ác: “Tôi be bé cái mồm? Ông sợ mất mặt? Nếu không có tôi, có phải hôm nay thậm chí ông còn không đủ can đảm bước vào cái nhà này? Đàn ông nhà họ Trịnh các ông, đúng là một lũ hèn!”

Nói đoạn bắt đầu sụt sà sụt sùi, quệt mu bàn tay lau nước mắt.

Trong không gian chật hẹp, cả ba con người im lặng không lời, chỉ có mỗi khói thuốc kín đặc.

“Anh ấy nợ anh chị bao nhiêu tiền?”

Giọng Khương Nghê vắng tới, gợi ánh mắt cả ba cùng hướng nhìn ra cửa.

Khương Nghê dựa vào khung cửa, mặt lạnh tanh, hai tay khoanh trước ngực.

Trịnh Đạc thoát chốc bật dậy, nói: “Khương Nghê, đây là việc của tôi, cô đi trước...”

“Anh ấy nợ anh chị bao nhiêu tiền?”

Khương Nghê không thềm đoái hoài tới gã, chỉ hỏi với giọng vẫn y hệt.

Người đàn ông và người đàn bà đưa mắt nhìn nhau. Người đàn bà hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi là bạn gái anh ấy.” Khương Nghê nói đến là nhẹ nhàng, Trịnh Đạc lại trừng lớn hai mắt.

Người đàn bà nhìn chồng, lại nhìn Trịnh Đạc. Gã không phủ nhận, cũng tức là cam chịu.

Người đàn bà đánh giá trên dưới Khương Nghê. Dáng vẻ cô và phong thái lạc quẻ quất quor với nơi này khiến chị ta sinh lòng ngờ vực. Chị ta hỏi: “Cô có tiền?”

Khương Nghê nhếch mày, chưa lường được chị ta lại hỏi huỵch toẹt ra như thế.

Sự im lặng của cô khiến người đàn bà mừng rơn. Chị ta nói: “Năm mươi ngàn.”

Khương Nghê liếc Trịnh Đạc. Bộ dạng gã vẫn y xì không đổi. Thế là cô nói: “Đưa số thẻ chị đây.”

Đầu tiên người đàn bà đór người, liền đó lập tức đọc một dãy số.

Khương Nghê nhập vào điện thoại, lại cúp một cuộc gọi, để tất cả người trong phòng nghe rõ ràng.

Cúp điện thoại, Khương Nghê nói giọng lạnh tanh: “Ngày mai anh chị kiểm tra tài khoản, nếu chưa tới thì cứ tìm tôi.”

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau. Người đàn bà còn định nói gì song đã bị lời Khương Nghê lấp kín họng.

“Còn muốn tôi mời anh chị đi à?”

Khương Nghê ngó Trịnh Đạc vẫn luôn cúi gằm đầu, trong dạ trào cơn cáu gắt khó hiểu. Cô nói: “Này, tiền lương một tháng của anh bao nhiêu?”

Trịnh Đạc ngược đầu, nhìn thẳng đôi mắt bình lặng của cô, nói: “Năm ngàn.”

Khương Nghê cười: “Vậy anh phải làm không công cho tôi mười tháng rồi, tài xế Trịnh.”

Trịnh Đạc nhận ra ý cười trong giọng cô, thậm chí còn cả tí ti hơi ấm. Nhưng gã không biết cô đến từ lúc nào, nghe được bao nhiêu.

Gã hít một hơi sâu, nhìn nụ cười có mà như không của Khương Nghê, nói: “Tôi sẽ cố trả cho cô sớm.”

“Tôi phải hỏi lại Jessie đang hoang đã, trình độ chọn người của nó tệ quá sức...”

Không đoán được cảm xúc của cô, Trịnh Đạc không dám ngẩng đầu.

Khương Nghê thôi cười, nói: “Thế anh làm gì mà phải vào tù, vào mấy năm?”

Cô hỏi quá thẳng thừng. Trịnh Đạc không ngờ sợi dây dẫn nổ đã bị châm cháy trong tim lại ngán đến thế, chớp mắt đã nổ tung, khiến đại não gã trắng xóa.

“Anh giết người? Phóng hỏa? Hay cưỡng hiếp con gái nhà lành?”

Cô vẫn dùng ngữ điệu nhẹ hẫng như vừa rồi. Cảm giác cô không thèm để ý khiến lòng dạ Trịnh Đạc thêm rối bời.

“Tôi...” Gã ngập ngừng định khai.

Nhận ra sự lưỡng lự của gã, Khương Nghê nói: “Lần đầu tiên khi anh gặp tôi, tôi đang ở cổng trại cai nghiện đấy.”

Một hình ảnh vụt lên trong mắt Trịnh Đạc. Lần đầu tiên gặp cô, cô bị phóng viên vây kín tầng tầng lớp lớp. Cô cúi đầu, mày cau chặt, nhỏ nhắn mà lại bất lực, đứng đấy trong mê man, bé tí như một hạt bụi. Cô khi ấy khác biệt trời vực với cô trong ấn tượng của gã, không có ngang ngược phô trương, không có thói tậ đầy mình, chỉ là một cô gái bình thường hơn hết. Nên gã đã xông lên, không phải vì bản năng và công việc mà vì một sự xót thương cho người cũng giống mình của quá khứ.

“Tôi đánh người ta tới tàn phế.”

Khương Nghê sừng sốt, hỏi: “Tại sao?”

Trịnh Đạc không đáp.

Khương Nghê nhún vai, nói: “Nếu anh có việc khó nói, thế không nói cũng được.”

Trịnh Đạc lắc đầu.

Hồi lâu sau, gã bắt đầu kể: “Vốn trước kia tôi là một vận động viên quyền anh.”

Khương Nghê nhớ tới tấm áp phích có những quyền thủ dán trên tủ quần áo và vóc dáng lực lưỡng của gã.

“Năm đấy vốn tôi có thể đại diện cho đội tỉnh đi tham gia giải toàn quốc, nhưng mẹ tôi đổ bệnh... Bệnh ung thư, cần tiền để chữa trị. Tôi đã đồng ý đánh trận giả trong một giải đấu thể thức vòng tròn, cố tình để thua đối thủ... Ban đầu tôi tưởng sẽ không có chuyện gì, nhưng trong đợt kiểm tra nước tiểu sau trận đấu, họ đã phát hiện tôi dùng thuốc kích thích...”

Nói đến đây, giọng Trịnh Đạc trở nên mất bình tĩnh.

“Tôi không dùng! Là ông ta... Ông ta sợ tôi không thua nên mới bỏ thuốc kích thích vào nước uống của tôi... Ông ta hủy hoại hi vọng nghề nghiệp của tôi! Lúc đấy... Lúc đấy tôi đã rất tức giận. Tôi tìm ông ta, chúng tôi có tranh chấp, tôi giật ống thép đánh ông ta, khiến ông ta tàn tật...”

Gã bắt đầu sụt sịt.

“Rồi tôi bị xử án năm năm, cấm thi đấu cả đời... Khi ở trong tù, mẹ tôi đã qua đời... Chỉ mình anh tôi và chị dâu lo liệu chăm mẹ. Thế nên... hôm nay họ mới tới.”

Khương Nghê yên lặng nghe hết đầu cuối, đã hiểu vì sao gã không biết dùng điện thoại và cũng không biết dùng định vị. Cô tìm kiếm trên điện thoại một hồi, quả nhiên có tin liên quan tới gã như “Ngôi sao tương lai của làng quyền anh Trung Quốc dính líu nghi án sử dụng doping” “Ngôi sao mới làng quyền anh lộ tin bán độ” “Tin mới xôn xao! Bán độ quyền anh? Sử dụng doping? Giết người không thành?”... Cô click mở, thấy chàng trai xanh sức trẻ trong hình đích thực là gã. Được trọng tài cầm tay giơ cao, tuy mặt sưng phù và mũi bầm tím nhưng vẫn không che nổi niềm hạnh phúc và tự hào trên mặt.

Nhưng gã của giờ khắc này đã giấu đi tia sáng như kim sắc, trong mắt có thêm sự lắng đọng của tháng năm. Ánh nắng lốm đốm điểm rơi trên mình gã hòa với những nét góc sắc cạnh thành một thể, thần thái cương nhu hòa trộn khiến người nhìn mẩn mê.

Một khắc ấy, cô nhớ tới chính mình.

Cùng là những kẻ bấp bênh chìm nổi giữa dòng đời, cùng là những kẻ chẳng thèm che giấu khiếm khuyết của bản thân, cùng là những kẻ bị tình máu mủ trói buộc.

Cô tắt điện thoại, bước tới, vòng ôm cơ thể hơi run run của gã.

“Trịnh Đạc, không có gì to tát hết, mọi thứ rồi sẽ qua cả thôi.”

Cô cảm nhận được bàn tay rộng lớn hừng hực hơi nóng của gã cũng phủ lên lưng mình.

Cô biết lời này không chỉ nói cho riêng gã mà còn cho cả chính cô.

Người thông minh thì thương xót nhau, cô cảm nhận được dòng ấm nóng vô hạn từ cơ thể gã tràn sang cơ thể mình.

Cô bung mặt gã nâng lên, hôn lên vàng trán gã.

Cô cười, rục rĩ không gì so nổi. Cô nói: “Trịnh Đạc, em thích anh của bây giờ hơn.”

Chương 13

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cả hai ôm nhau rất lâu, mãi đến khi Trịnh Đạc nói: “Cô đói chưa, tôi đi nấu cơm cho cô.”

Khương Nghê kéo giật bàn tay to sần của gã sang, trong não bất chợt vụt lên hình ảnh gã dùng đôi nắm đấm ấy. Cô nói: “Sao suốt ngày anh chỉ biết nấu cơm thôi vậy, anh định làm đầu bếp gia đình đấy à?”

Dáng vẻ hơi hờn dỗi, tội nghiệp của gã khi nghe câu nói ấy khiến Khương Nghê buồn cười. Cô lôi tay gã kéo đi, nói: “Chúng ta lên trấn ăn nhé.”

Trịnh Đạc nói: “Trên trấn nhiều người trẻ, sợ cô bị nhận ra.”

“Không việc gì.”

Khương Nghê lôi gã dậy, mười ngón đan xen, cảm nhận được bàn tay gã hơi âm ẩm.

Trịnh Đạc còn định nói gì nhưng nhìn vào ánh mắt ham chơi của cô lại đành thỏa hiệp, chỉ đành ngồi với cô trong bộ dạng chỉ lộ mỗi hai con mắt trên chiếc xe ba bánh đi vào trong trấn.

Khương Nghê chọn một quán ăn nhỏ hai tầng khách đông nhưng nhúc có vẻ náo nhiệt lạ thường trong trấn nhỏ vắng lặng.

Trịnh Đạc nhìn trân trân vào biển hiệu “Quán ăn Long Phụng”, hơi thất thần. Ánh nắng chầm mắt giữa trưa khiến gã váng vất, đến tận khi được Khương Nghê nắm tay kéo vào trong mới hồi thần.

Hai người ngồi dựa bên giường. Khương Nghê cầm thực đơn nghiên cứu những món ăn phương Nam lạ lùng trên ấy, cuối cùng

đặt xuống, bảo Trịnh Đạc đi gọi món.

Món ăn nhanh chóng được bưng lên. Nghĩ cho cô, Trịnh Đạc bảo phục vụ làm tất cả các món có vị cay nhẹ.

Một lúc sau, một cô gái đi về phía họ, bưng một bình rượu nhỏ theo. Khương Nghê đang mài xử lý một con cá, mỗi khi có tiếng “anh Đạc” êm ru vang lên mới đặt đôi đũa trong tay xuống.

Cô gái kia thoạt trông cũng chừng hai lăm hai sáu tuổi, song dáng người thấp bé, trên gương mặt trái xoan hồng ửng có nét bền lển và chờ mong, ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc hướng Trịnh Đạc.

Dưới lớp áo ni, Khương Nghê nhú mày.

“Anh Đạc, anh ra rồi.”

Câu nói này của cô gái giúp Khương Nghê biết ngay quan hệ của cô và Trịnh Đạc hơn mức bình thường.

Trịnh Đạc nhìn Khương Nghê. Nét mặt cô không có gì khác lạ. Gã quay sang nói với cô gái: “Bé Anh...”

Tiếng gọi rất đổi thân mật khiến Khương Nghê hơi cắn lòng.

Cô gái lại ngó sang Khương Nghê đang trong lối ăn mặc quái lạ, hỏi: “Chị gái này là?”

Khưng lại một chốc, Trịnh Đạc nói: “Đây là bà chủ của anh, bọn anh tới Biên Thành có công việc.”

“À” cô gái cười, nói: “Thảo nào có người nói mấy nay thấy anh.”

Khương Nghê nhắc đũa dày xéo con cá trong bát, cố tình tạo ra một vài âm thanh kháng lại lời gã vừa nói với cô gái. Đoạn cô ngược đầu, nhìn Trịnh Đạc bằng đôi mắt bị ẩn đi dưới vành mũ. Gã lảng tránh ánh mắt cô và nhìn sang cô gái.

Giữa ba người có một dòng chảy ngầm khó nói rõ. Trong quán ăn nhốn nháo, thời gian giữa ba người tưởng chừng đã dừng chảy.

“Em vẫn ổn chứ...” Trịnh Đặc phá vỡ sự lúng túng.

Cô gái cười cười, nói: “Vẫn ổn ạ, sức khỏe bố mẹ em đều tốt, việc kinh doanh quán ăn cũng khấm khá... À phải, em, em kết hôn với A Tu làm bên phân phối hàng hóa... Hôn lễ mới tổ chức tháng trước.”

Giọng cô cứ lí nhí nhỏ dần. Cô nói: “Nếu biết anh được ra rồi... chắc chắn bọn em sẽ mời anh.”

Thoạt tiên Trịnh Đặc sửng người, một cảm xúc không tên vụt lên trong đôi mắt. Đoạn gã nở nụ cười chân thành, nói: “Chúc mừng hai em.”

Cô gái không nói nữa, hồi lâu mới hỏi: “Anh thì sao? Vẫn ổn chứ ạ?”

Trịnh Đặc liếc nhanh qua Khương Nghê đang gặm đầu: “Anh vẫn ổn, công việc cũng được lắm, chủ thuê cũng tốt, ít ra vẫn tự nuôi sống mình được.”

“Vậy là em yên tâm rồi...”

Cô gái bỗng quay sang Khương Nghê: “Chị gái này, tuy trước kia anh Đặc từng làm sai, nhưng cũng không thể trách anh ấy... Hi vọng chị đừng tính toán lỗi xưa, đối tốt với anh ấy... Em, em cảm ơn chị nhiều lắm vì đã cho anh ấy cơ hội này... Ờ, là... Anh ấy...”

Khương Nghê không nghĩ cô gái sẽ nói những lời ấy, bèn ngược đầu nhìn. Mặt cô gái đỏ au, ngón tay xoắn vặn, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào cô, nói đến khúc sau thì chính bản thân cũng không biết mình đang nói gì.

Cô đặt đôi đũa xuống, nói: “Em yên tâm, anh ấy rất tốt.”

Mấy chữ đơn giản khiến tảng đá đè nặng lồng ngực cô gái rơi tuột. Cô nở nụ cười biết ơn, sự lương thiện mộc mạc khiến tim Khương Nghe âm ỉm.

Khương Nghe cười chúc phúc: “Tân hôn hạnh phúc.”

Cô gái cũng đáp lại bằng một nụ cười: “Đây là rượu mới ủ của quán bọn em, anh chị dùng thử ạ.” Lại nhìn sang Trịnh Đạc: “Anh Đạc, sau này thường liên hệ nhé.”

Trịnh Đạc gật đầu.

Sau khi cô gái đi, hai người im lặng một lúc. Trịnh Đạc bắt đầu hối hận vì đã dẫn cô về nhà ở Biên Thành.

“Anh Đạc?” Giọng Khương Nghe rõ mùi nghiền ngẫm.

Trịnh Đạc đống người, nói: “Khương Nghe, cô ấy... Tôi, cô ấy không phải...” Ngay giây sau gã đã tự thấy ngu dốt thay cho chính mình, càng không biết nên nói gì cho phải.

“Không phải cái gì, anh Đạc?” Ý cười nhẹ tênh truyền tới.

Trịnh Đạc cảm nhận được bàn chân cô đang cọ lên bắp chân gã. Cảm giác tê ngứa lan tới qua lớp vải quần.

Gã biết, cô không tức giận hay nghi ngờ.

“Hai trẻ ngây thơ?”

Trịnh Đạc nuốt nước bọt: “Chỉ là bạn hồi nhỏ...”

“À... Thế là thanh mai trúc mã?”

“Tôi... Tôi chỉ không muốn khiến sự việc quá phức tạp. Khương Nghe, tôi...” Gã bắt đầu lắp bắp không mạch lạc, dốc kiệt sức giải thích.

“Tình cũ không rủ cũng tới?” Tiếng cười của Khương Nghê mỗi lúc một sáng rõ, sức bàn chân cũng tăng lên.

Trịnh Đạc biết mình lại đã rơi vào bẫy của cô. Gã thờ nhẹ ra một hơi, không ngờ bắp chân bỗng bị cô đạp cho một cú.

Cô ngược đầu nhìn thẳng, đầu mày cuối mắt là ý cười và cái thướt tha cùng tận.

“Tài xế Trịnh, anh căng thẳng gì thế?”

Mắt cô sáng rõ, răng cô trắng tinh, da phấn má đào, thần thái đẹp tuyệt.

Trịnh Đạc cảm tưởng trong cái chớp mắt ấy, trọn vẹn gã bị cô nuốt chửng, không thể đào thoát.

Buổi chiều Khương Nghê tới nhà cô bé được ghi hình trong chương trình. Cô bé giật mình lắm, cố thêm gan đi chuẩn bị trà và hoa quả cho hai người. Khương Nghê vội lại đỡ, bảo cô không được vận động mạnh rồi tự nhận những thứ trong tay cô.

“Chị Khương Nghê, sao chị lại tới đây? Chị vẫn chưa về ạ?” Cô bé bóc quýt cho Khương Nghê, hỏi.

“Chị nghỉ phép, ở lại thêm mấy ngày.”

Cô bé gật đầu, trong ánh mắt chan chứa niềm vui.

Khương Nghê hỏi: “Sao ở nhà chỉ có một mình em thế? Cũng không có ai chăm sóc...”

Cô bé nói: “Bố mẹ chồng lên núi hái sơn tra rồi ạ, anh họ em thì lên trấn làm công.”

Tim Khương Nghê như bị rút ruột. Cô bé chưa hết nét trẻ con này, đầu đã sắp làm mẹ nhưng vẫn gọi chồng mình là anh họ.

Khương Nghê lấy những món thực phẩm chức năng mua ở siêu thị trên trần ra, nói với cô: “Mua cho em đấy, bụng mang dạ chửa phải chú ý đến sức khỏe nhiều vào.”

Cô bé luôn miệng cảm ơn, gương mặt có vẻ e ngại vì món quà hậu.

Khương Nghê không nói gì nữa. Thật ra cô biết mình không cần phải tới đây, nhưng cô vẫn chưa thể lờ đi được. Xót xa, cắn rứt mà lại bó tay bất lực khiến cô không kiểm soát được ý muốn tìm tới.

Cô bé vuốt bụng mình, hỏi: “Chị Khương Nghê, chị thích con trai hay con gái thế.”

Câu hỏi khiến Khương Nghê khựng đứng. Trước nay cô chưa từng suy xét vấn đề ấy, nhưng lời khỏi miệng lại thành: “Con trai.”

Ánh mắt cô bé vụt tia sáng tối mờ mỏng mảnh: “Tại sao ạ?”

Khương Nghê nghẹo đầu, nghĩ một hồi thì bảo: “Để nuôi.”

Cô bé cười vang, vuốt bụng, nói: “Mọi người đều thích con trai, nói là... Nếu thai này là con gái thì sẽ tạm không cho em lên trần làm thuê, đợi sinh đứa nữa...”

Khương Nghê mấp má môi, lời định nói không thốt ra được. Cô kéo cánh tay có vết chai của cô bé.

Cô bé cười mà như mếu, nói: “Con gái cũng tốt, thế thì em không cần vội vào thành phố, có thể ở lại với nó...”

Khương Nghê hỏi: “Con gái thì không cho đi nhà trẻ à?”

“Dạ, chỉ trên trần mới có nhà trẻ, cách chỗ bọn em xa quá... Bố mẹ chồng nói bố mẹ sẽ chăm con giúp em, đợi bọn em yên ổn ở trên rồi mới đón con lên học tiểu học trên trần.”

Khương Nghê nhúu mày, nhẹ nhàng day mài bàn tay cô bé.

“Cuộc sống rồi sẽ ổn thôi.”

Như lời hứa sáng cô đã nói với Trịnh Đạc. Nhưng lần này, nó không còn chắc nịch và tròn rỗng.

Khương Nghệ không biết mình đã kéo tay Trịnh Đạc ra khỏi phòng thế nào. Cô nhìn con đường mòn vương vãi nắng chiều, giọng nhẹ hẫng: “Đây là lối thoát tốt nhất cho con bé ư?”

Tựa hồ lời lâu bầu độc thoại.

“Trông thế mới hay, tôi vẫn còn may mắn lắm.”

Cô siết chặt tay Trịnh Đạc. Gió đêm ứa qua, cô nhận thấy viền mắt âm ỉm.

Chương 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê quay về ngủ một giấc, khi dậy sắc đêm đã leo quá đỉnh trời.

Mắt đối mắt với Trịnh Đạc đang ngồi bên giường, cặp mắt đen nhỏ tí ấy cũng như màn đêm ngoài kia, trong cao sáng ngời, hết nền trời sau cơn mù tan. Cô nhớ lần trước gã cũng đã nhìn cô như thế, sau thì đẩy cô ra.

“Lại đây.”

Giọng cô như sợi lông vũ mơn trớn vành tai Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc nghiêng người về trước, đoạn hôn lên môi cô.

Cái hôn của gã rất ôn tồn, lúc mở lên chỗ này khi lại mơn man đằng kia, nhẹ nhàng, ngửa ngửa, khiến Khương Nghê dần nổi cơn buồn phải tránh đi để rồi bị gã tóm cổ tay giữ chặt. Cái hôn của gã dần trở nên khao khát. Sau lần răng môi giao quyện, gã tiến dần hướng xuống, hôn hết lượt phần cổ gáy trắng ngần. Lại hướng xuống...

Khương Nghê bấu chặt đầu gã, âm giọng ngắt quãng: “Đi tắm.”

Trịnh Đạc không nghe, bắt đầu cời hàng cúc sơ mi của cô.

“Trịnh Đạc...”

Thình lình bị tập kích, xúc cảm ướt ẩm từ đầu lưỡi khiến Khương Nghê vụn vỡ.

Đúng lúc ấy, điện thoại Khương Nghê bắt đầu rung khiến cả hai đồng loạt dừng khựng.

Là Jessie. Khương Nghê liếc Trịnh Đạc cười nhẹ như không, nhận máy: “Ờ, Jessie.”

“Chị đang ở đâu?” Giọng nói lo lắng của Jessie văng tới.

“Chị ở Biên Thành.” Khương Nghê đáp sau một khoảng chừng ngắn.

“Bà cô con ơi, sao giờ chị còn ở Biên Thành? Ngày mốt chị có một buổi phỏng vấn đấy chị biết không hả? Mới hai ngày không liên lạc với chị, chị đã mọc cánh bay tuốt luốt rồi hả? Đúng rồi, Trịnh Đạc còn ở với chị không?”

Khương Nghê lờ đi lời chỉ trích của Jessie. Cô liếc đôi mắt vẫn đỏ ửng nhẵn của Trịnh Đạc, góc môi nhếch cong, nói: “Bọn chị vẫn luôn ở bên nhau.”

Trong lời giấu ý, mắt gợn sóng lăn tăn.

Rồi cô thấy một cảm xúc chưa từng có vụt lên trong mắt Trịnh Đạc, hết một cậu bé lớn xác sắp sửa giờ trò đùa ác.

“Được rồi, chơi cũng hòm hòm rồi, để em đặt vé máy bay mai về Cầu Cảng cho chị.”

Trịnh Đạc gặm đầu, day cằm, mài nghiền điểm hồng mẫn cảm kia.

“Được...”

Giọng Khương Nghê thoát chuyển tông, lập tức bịt tay bưng kín miệng.

“Khương Nghê, chị sao vậy?”

Khương Nghê ngó gã đang cười toe vì giờ trò đùa ác thành công, nói: “Không có gì, cúp nhé.”

Cô quăng phắt điện thoại sang bên, tay bưng mặt Trịnh Đặc, mắt lừ lừ vào mắt gã, giọng điệu sắc mùi khiêu khích: “Tới đi.”

Đây là một cuộc mây mưa không thể hình dung. Hai con người kiếm tuốt cung giương, kiếm dao sáng loáng.

Khương Nghê gồng mình siết chặt mỗi một lần gã thọc vào. Cặp mắt Trịnh Đặc long lên, gân xanh trên trán nổi bực, mồ hôi túa đẫm, sức lực ở tay như sắp bóp gãy eo lưng cô, không mảy may thoái nhượng. Ở khoảnh khắc cuối cùng gã dùng chất giọng vụn bẻ chửi một câu tục tĩu, liền đó đổ kèn xuống mình Khương Nghê.

Khương Nghê hôn mặt gã, âm giọng mệt mỏi chứa sự thỏa mãn vô hạn: “Vất vả cho anh rồi, tài xế Trịnh.”

Thình lình Trịnh Đặc nhồm phắt người, nhìn cô với ánh mắt trần trụi.

Khương Nghê hơi sợ. Cô mơn trớn tóc gã, cảm nhận cái hôn lại ập tới của gã.

“Trịnh Đặc, tôi mệt rồi.”

Động tác của gã trai phía trên dừng lại, nghiêng người ôm cứng lấy cô.

Cô ngửi thấy hơi thở thuần hậu ấm nồng và mùi mồ hôi quen thuộc trên cổ gã, giữa da thịt sát kề là nhịp tim mạnh mẽ chắc nịch trong lồng ngực gã, trên lưng là nhiệt lượng cuộn trào không dứt đoạn truyền tới từ bàn tay gã.

Kích thích dục tình dần lùi bước, cái rã rời dần lan tràn, đêm đen vô ngã, ngày trắng vĩnh hằng.

Biên Thành không có sân bay, phải ngồi tàu cao tốc lên tỉnh sau đó mới bắt máy bay về Cầu Cảng.

Trên tỉnh Khương Nghệ mua ít nhu yếu phẩm, xách theo túi lớn túi nhỏ lên tàu cao tốc.

Ngoài cửa sổ là cảnh thu phi nhanh chỉ để tàn bóng, màu đỏ, màu xanh, màu quất, lẫn lộn vào nhau như bảng màu hồng.

Khương Nghệ đưa cái hộp trong tay cho Trịnh Đặc, giọng giễu cợt: “Bà chủ tặng anh.”

Trịnh Đặc nhận, mở hộp, là cái điện thoại hiệu Apple.

“Anh phải bắt kịp nhịp sống hiện đại chứ.”

Trịnh Đặc hí hoáy một hồi, phát hiện mọi phần mềm ứng dụng đã được cô tải sẵn hết.

Khương Nghệ giật cái điện thoại, mở weibo, nói: “Tôi còn đăng kí cho anh một tài khoản weibo, tên là “Tùy tùng nhỏ của Khương Nghệ”.” Khương Nghệ nhấp vào hình đại diện, là một tấm hình cô dấu môi đáng yêu, còn tự photoshop cho mình mấy cái nơ bướm. Hoàn toàn trời vực với hình tượng của cô bên ngoài.

“Anh đấy, phải chú ý tới trang cá nhân của tôi, nhớ phải điểm danh mỗi ngày...”

Trịnh Đặc lướt lướt màn hình, nói: “Fan của cô nhiều thật.”

Số fan hiển thị trên weibo của Khương Nghệ là hơn sáu mươi triệu.

Khương Nghệ trề môi: “Ai biết có phải fan thật không, chắc ối người là fan ảo công ty mua đấy. Lâu lắm rồi tôi không lên weibo, toàn là Jessie và bên quan hệ công chúng của công ty lo cả.”

Cô mở weibo, thấy hôm kia đội quan hệ còn giúp mình chia sẻ một bài đăng của chương trình “Nhật ký chốn đào nguyên”.

Cô tự chụp cho bản thân hiện đã bọc kín như xác ướp một tấm, thêm một biểu tượng cảm xúc hình con chó vàng, đăng lên.

Bởi khi đi cô đã quên việc phải mang cả Đại Hoàng về Cầu Cảng.

Vừa đăng bài, ngay tức khắc đã có bình luận và lượt like. Khương Nghệ không phải người mới vào giới, cảm giác được muôn người chú mục đã mờ nhạt từ lâu. Chẳng buồn nhìn, cô nhắm mắt nằm nghỉ.

Suốt đường đi Trịnh Đặc vẫn tập trung ngâm cứu, ví dụ như dưới tấm hình selfie Khương Nghệ vừa đăng chia thành hai nhóm người, một nhóm bảo cô sớm ngày về tiếp tục công việc, một nhóm chửi cô không nên tái xuất, hai nhóm người lao vào khẩu chiến không hồi nghỉ. Còn cả đủ kiểu bảo vệ và bóc trần liên quan tới cô, từng thiên từng hồi vô cùng trên thế giới ảo.

Cái thứ internet này phức tạp thật.

Khi Khương Nghệ mở mắt ra lại, Trịnh Đặc vẫn đang hí hoáy cái điện thoại. Cô rướn cổ ngó vào, nhận ra gã đang hí hục like hết lượt các bài weibo của mình. Cách làm ấu trĩ ấy khiến cô bật cười.

Cô chạm tay vào mặt gã, mùi hương từ đầu ngón cắt đứt dòng tập trung của gã. Gã tắt điện thoại ngay lập tức.

Khương Nghệ không nói gì, chia nửa tai nghe trên tai mình cho gã.

Phải chăng cuộc sống quá khốn khó

Hay thật rực rỡ và sắc màu

Chúng ta đều chất chồng thương tích

Cũng dần dà hư hoại dạ lòng

Bạn có được điều bạn muốn không

Đổi lại là trái tim hóa đá

Có còn ai lại khiến bạn mộng tưởng

Đầu Khương Nghê dựa vào vai gã.

Ngoài cửa sổ tối dần, bắt đầu có giọt mưa lất phất đập lên mặt kính. Hạt ngọc nước men bề mặt chảy xuống, gợi cảm giác không có tận cùng.

Gió lộng thổi ùa cuốn trôi ta

Khuôn mặt trắng rõ lãng quên nơi đầu gió

Đời này thêm lạnh thân này vượt trùng dương

Thời gian nhẹ tênh đặc dài lời ca ngâm nuốt tiếng

Gió lộng thổi ùa cuốn trôi ta

Ở nơi đầu gió dập tắt ánh nhìn thấu triệt

Tôi muốn ngoảnh lại nhìn kể hết chuyện trong tim

Thời gian bóng xế không đảo về đời người đã không thể tới lại

Trong buồng xe bóng người tới đi tắt tả, trong thế giới hai người lại bình lặng yên tĩnh. Im lặng, đôi lúc còn trên cả vạn tiếng ngàn lời.

Cô, nhỏ bé và yếu nhược, dựa vào bờ vai chắc nịch của gã. Xúc cảm khó tả rõ ấy, chỉ ít đủ sức ngăn mưa lạnh phía ngoài.

.

Chương 15

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một tháng sau khi về từ Biên Thành có thể nói là một tháng thanh nhàn nhất của Khương Nghê kể từ khi bước vào làng giải trí. Cộng thêm có Trịnh Đặc ở bên mọi lúc, tháng ngày trôi qua như tên lửa lại rất đổi an lành. Cô rất hưởng thụ khoảng thời gian như thế.

Bình thường Khương Nghê luôn dềnh dàng tới phòng họp của RJ giờ đây thun song lần này lại tới cực đúng giờ. Hôm nay cô mặc bộ đồ kiểu thể thao, trang điểm nhạt, tóc ngắn vén gọn, mấy sợi tóc tũn mủn lẻ loi dán bết trên má, sức xanh đầy tràn.

Trong phòng họp đã có kha khá người tới. Lãnh đạo của các bộ phận bên nhân sự đã đông đủ, có cả vài quản lý nghệ sĩ danh giá và người phụ trách quan hệ công chúng. Vừa bước vào, cô đã thu hút ánh mắt của tất cả.

Triệu Thụ Na kéo sẵn ghế cho cô, nói: “Chị Khương Nghê, hôm nay trông khí sắc chị tốt quá.”

Khương Nghê cười lịch sự đáp lại: “Cám ơn.”

Thực ra Triệu Thụ Na có khuôn mặt không thể ghét nổi, cộng thêm năm ngoái vừa kí với RJ đã đóng ngay một phim chiếu mạng bối cảnh học đường mà nổi lên như cồn, nhờ đó địa vị tại RJ tức thì nhảy lên lớp diễn viên hạng A. Nhưng suy cho cùng, giữa cô và những diễn viên đã cầm giải thưởng quốc tế như Khương Nghê vẫn không giống nhau. Tự bản thân cô rõ ràng điều ấy nên vẫn khá kín tiếng.

Khương Nghê không gai mắt với Triệu Thụ Na. Cô biết họ đều chỉ là vai hề trên sân khấu, vô số bàn tay đang kéo dây thao túng đằng sau khiến họ không thể sống như ý mình.

Chẳng mấy chốc, các diễn viên đã đến đông đủ. Khi nhìn Khương Nghê, ánh mắt các cô gái rất phức tạp.

Trong đấy có cô gái tướng như rắn rết cất giọng: “Ôi, Khương Nghê à, lâu quá không gặp, tôi còn tưởng cô đã bỏ RJ tìm cảnh cao khác rồi chứ...”

Khương Nghê liếc cô ta lạnh tanh, nói: “Cô Hạ, có thời gian quan tâm tôi thì không bằng quản lý anh bạn trai nghiện ngập của cô cho tốt đi, không chừng lần sau chúng ta gặp lại sẽ là ở cổng trại cai nghiện đấy...”

Lời cô nói thoảng như mây gió, nhưng hơi lạnh tỏa ra như cánh gai hoắt nhọn.

Khí áp trong phòng họp rộng rinh sụt tạt đáy cốc.

Cửa phòng bị mở. Cảnh Diệc bước vào dưới sự mở đường của trợ lý, mắt quét một lượt tròn bốn phía, dừng ở khuôn mặt Khương Nghê lâu hơn một giây.

“Nói đi.” Cái giọng lạnh tanh của hắn truyền tới.

Quản lý bên nhân sự bắt đầu trình bày kế hoạch mới, mấy quản lý nghệ sĩ và đội quan hệ công chúng có điều chỉnh nhỏ, sau đó Triệu Thư Na, đối tượng được công ty tập trung nâng đỡ hiện tại chuyển sang cho nhóm quan hệ xã hội cao cấp nhất cho siêu sao nam của RJ phụ trách khiến cả phòng họp ghé mắt.

Đến Khương Nghê, người đó im lặng một chốc, sau thì nói: “Tình hình hiện tại của cô Khương Nghê, trước mắt không thể nhận được kịch bản nào, nếu đóng phim chiếu mạng thì với địa vị của cô ấy hiện giờ lại thành hơi tự hạ mình... Trong tình huống Đinh thị chưa quyết định vai chính của “Sonata”, có lẽ cô Khương Nghê vẫn chưa có cơ hội lộ diện trên màn ảnh rộng... Do đó, công ty quyết định, tạm thời chuyển quản lý Jessie của cô sang cho cô Hạ Giai...”

Phòng họp im phăng phắc, ai nấy tự ôm bụng dạ riêng.

Khương Nghệ lại cảm giác mình bình tĩnh lạ thường.

“Ba giây” thì sao?” Giọng Cảnh Diệc vang lên, hơi đột ngột.

Lần đầu tiên hấn lên tiếng trong hôm nay, là vì Khương Nghệ.

Tuy khi trước lời đồn trong RJ như lửa cháy được gió mạnh thổi bùng, nói Khương Nghệ do một tay Cảnh Diệc nâng lên, giữa hai người đoan chắc có quan hệ không thể công khai. Và lại Cảnh Diệc đã có ba mươi, tay nắm hơn nửa mạch máu của làng giải trí song lại không có phong thanh tai tiếng nào, quả thực khiến người ta sinh nghi.

Triệu Thụ Na quyết không tin. Cô luôn cảm thấy Cảnh Diệc là kiểu đàn ông vì sự nghiệp. Nhưng một thoáng giây vừa rồi, hình như cô cũng đã ngửi được ý muốn bảo vệ của Cảnh Diệc.

Vị quản lý kia nhìn Cảnh Diệc, lại ngó ngó Khương Nghệ. Nét mặt cả hai không có gì thay đổi. Anh ta nói: “Bên sản xuất phim nói, lần này họ muốn lấy chứng nhận Long Tiêu⁽¹⁾, công chiếu ở nội địa nên không thể tìm...”, anh ta ngập ngừng, mấy chữ “nghệ sĩ tha hóa” vẫn không được nói ra.

(1) Được coi như “chứng nhận chuẩn” để được phép công chiếu ở nội địa của Cục Điện ảnh Quốc gia Trung Quốc.

Cảnh Diệc ngược mắt, hơi thờ nguy hiểm ủa tràn.

Khương Nghệ biết hấn đang nghĩ gì. Cô bật cười khinh miệt, trong phòng họp im phăng phắc, tất cả đều nghe được rành mạch tỏ tường.

Cảnh Diệc hếch cằm sang phía cô: “Làm sao, cô có ý kiến với ai?”

Khương Nghệ làm thinh, nhìn hấn trân trối.

Cảnh Diệc hí mắt, nói: “Khương Nghê, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt.”

Cả phòng không dám thở mạnh.

Bỗng cửa phòng họp bị giật mở, một bảo vệ xông vào, thở ngắt quãng: “Tầng bảy, tầng bảy có người muốn nhảy lầu, nói... Nói muốn tìm Khương Nghê. Cảnh sát, cứu hộ đã tới cả...”

Cả phòng đứng bật dậy. Cảnh Diệc nhắc chân đi ra, nói: “Phong tỏa tin tức, lệnh tất cả nhân viên không được rời khỏi cao ốc RJ!”

Tầng bảy là vườn hoa lơ lửng giữa không trung. Lúc này cảnh sát đang đứng đối diện người đàn ông đứng trên rìa tầng hòng thuyết phục anh ta đi xuống. Người đàn ông trẻ tuổi kia nức nở nghẹn ngào, nói: “Các anh đừng có cản tôi, tôi không muốn sống nữa!”

Cảnh sát mon men bước lên, nói với anh ta: “Thần tượng của anh, Khương Nghê, Khương Nghê sẽ tới ngay, đợi lúc ấy anh bình tĩnh nói chuyện với cô ấy được không...”

Nghe cái tên Khương Nghê, người đàn ông đờ người một khoảng, vươn tay quệt vội nước mắt trên mắt: “Cô ấy, cô ấy đến thật chứ?”

Viên cảnh sát liếc nhanh qua hướng cửa, nói câu gì vào bộ đàm.

Sau mấy bận được cảnh sát dẫn đi dẫn lại, Khương Nghê đi ra nói với người đàn ông: “Anh này, tôi là Khương Nghê. Anh bình tĩnh lại, có lời gì cứ nói với tôi được không?”

Thấy Khương Nghê, người đàn ông có vẻ hưng phấn, cơ thể bắt đầu chao đảo. Hoảng sợ, cảnh sát nói: “Anh xuống đây trước rồi chúng ta cùng nói chuyện với thần tượng, được không?”

Không được bao lâu, khuôn mặt người đàn ông đã nghiêm túc lại. Anh ta lớn tiếng nói: “Khương Nghê, cô cũng một giuộc với công ty,

kéo bè kéo cánh lừa tôi! Sa thải tôi! Tôi đã làm sai việc gì, dựa vào đâu mà sa thải tôi?”

Khương Nghê bước lên một bước: “Anh này, anh có thể nói tôi nghe nỗi khổ của anh. Anh xuống đây trước, chúng ta nói chuyện, kí tên, chụp ảnh, ăn cơm đều được cả. Anh xuống trước đi!”

Mắt người đàn ông vẫn đỏ, hơi thở ngắt quãng, nói: “Vậy cô sang đây, kéo tay tôi thì tôi sẽ xuống.”

Cảnh sát nói ngay: “Việc này không được. Anh xuống trước đã!”

Khương Nghê đưa mắt ra hiệu cho cảnh sát, thầm quyết tâm, vươn tay tới trước. Trong ánh mắt lo lắng của cảnh sát, cô bước lên, vừa đi vừa nói: “Anh hứa với tôi, tôi kéo thì anh sẽ xuống...”

Khương Nghê tiếp tục tiến lên. Ánh nắng giữa trưa châm thấu mắt. Cô híp mắt, ngón tay lập tức sẽ chạm vào người đàn ông. Thành linh bên tai có cơn gió sượt ngang, một bóng dáng xông lên ôm cả người đàn ông kia rơi xuống. Trong kinh ngạc tay Khương Nghê vẫn treo lưng chừng không.

Tất cả diễn ra quá nhanh. Nhưng cô biết, người kia, là Trịnh Đạc.

Cô định thần lao vội tới rìa tầng, cúi mắt trông xuống.

“Trịnh Đạc, Trịnh Đạc...” Cô thì thầm.

Giữa đám đông đen nghịt và đèn báo hiệu của cảnh sát là một cái đệm hơi cứu hộ. Lúc này, hai bóng người đang nằm trên ấy. Cô cảm tưởng cơ thể như bị rút rỗng, tê liệt.

Cảnh tượng vừa rồi nổi nhau vụt lên trong óc cô, từng lần từng lần.

Luồng gió trộn lẫn mùi xà phòng ấy hãy còn lớn vờn trong khoang mũi.

Bất chấp tiếng gọi của cảnh sát, cô bắt đầu lao xộc tới cửa, trên mặt là hoảng loạn và lo lắng. Ở cái giây gã rơi xuống ấy, Khương Nghe ý thức được đó là lỗi của mình. Bởi lẽ đó nên tâm trạng sợ hãi, kinh ngạc, hổ thẹn, phức tạp mới như một bàn tay bóp nghẹt tim cô.

Chỉ kịp chạy đến cửa, Khương Nghe đã bị một người tóm chặt cổ tay, có dùng sức cũng không vùng thoát nổi.

Gương mặt của Cảnh Diệc xuất hiện trước mắt cô. Biểu cảm trên mặt cô trở nên căm ghét, cổ tay bị hấn bóp chặt sinh đau.

“Khương Nghe, cô còn ngại chuyện chưa đủ rùm beng hả?”

Ngươi mắt Cảnh Diệc hiện sự tàn độc. Đoạn lời tuột Khương Nghe vào thang mắt trước ánh mắt chú mục của bao người.

Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cảnh Diệc bóp cổ tay Khương Nghê lôi xềnh xệch tới phòng tiếp khách riêng của hắn, sập mạnh cửa. Cánh cửa im ru rung lên bần bật.

Hắn đẩy mạnh Khương Nghê tới trên sofa. Cô xoay xoay cổ tay ngấn đỏ của mình.

“Khương Nghê, cô đúng là đủ lông đủ cánh rồi!”

Cảnh Diệc nói một cách hung ác. Hắn chưa từng thấy cô thể hiện sự để ý cỡ ấy với bất cứ một gã đàn ông.

“Mấy hôm không gặp, cô đã mời chài được thằng khác rồi?”

Nét mặt hắn đầy sự ruồng ghét.

Khương Nghê bật cười khúc khích: “Giám đốc Cảnh lại chả như thế. Mấy tháng không gặp, anh đã sắp dính hôn với thiên kim nhà họ Đinh đấy thôi... Ôi, dám tôi còn là bà mai của các anh ấy chứ... Hi vọng anh mọi điều thuận lợi, có thể mới nuốt trọn được Đinh thị mà dám ngẩng đầu trước mặt cậu em hoang kia của anh.”

Nét mặt cô cân đo vừa đủ, đẹp mà không đậm, lẳng lơ mà không phóng đảng, cộng với ngữ điệu rẻ rúng ấy đủ sức khơi gợi ham muốn và lửa giận của bất cứ thằng đàn ông nào.

Trong mắt Cảnh Diệc nhen lên mầm lửa giận dữ. Hắn sai bước tiến lên, tay bóp chặt cổ Khương Nghê, ép cô phải ngẩng mặt.

“Đinh Y Dung ngu thật nên cô ta mới bị cô lợi dụng, nhưng còn cô, không rời khỏi cái giới này nổi đâu... Còn nữa, đừng tưởng tôi không nhận ra, cô và gã nháy lâu hôm nay đã cấu kết với nhau. Cô tưởng

chỉ bằng một thăng làm thuê mạt rệp mà rung chuyển được địa vị của RJ?”

Khương Nghê bị ép phải nhìn hắn, trong mắt là sự bướng bỉnh cùng tận.

“Lại là ma túy, lại là tìm người nhảy lầu, cô tưởng cô làm thế thì được giải thoát à?”

Giọng Cảnh Diệc mỗi lúc một lạnh căm.

“Khương Nghê, cô phải biết là do tôi nâng cô lên. Cô có thể leo cao bao nhiêu, tôi dư sức khiến cô ngã đau bấy nhiêu.”

Giọng điệu hắn bắt đầu méo mó, sức bàn tay mạnh hơn.

“Tốt nhất cô nên an phận cho tôi. Giờ với tôi, cô vẫn còn giá trị lợi dụng lớn lắm đấy.”

Hắn lỏng tay, đập thẳng mặt Khương Nghê vào sofa.

“Khương Nghê, không có tôi, cô không sống nổi đâu.”

Trong lời hắn chứa mùi cảnh cáo ẩn đầy hàm ý.

Ánh mắt Khương Nghê không còn tia sáng kia nữa. Nó mờ nhạt dần. Cơn đau ở quai hàm mơn man lan khắp toàn thân.

“Cô ở đây suy nghĩ cho kĩ đi, đợi sự việc bên ngoài ổn thỏa rồi thì hãy đi tìm gã bạn trai tài xế không biết đã gãy tay hay gãy chân kia của cô...”

Hắn vặn tay nắm cửa, ngoái lại nhoẻn cười, nói: “Phải rồi, nếu gã tàn phế, đó cũng là do cô.”

Khương Nghê nhìn hắn bằng ánh mắt rỗng tuếch như nhìn khoảng không.

Hắn thích biểu cảm mù mờ của Khương Nghê bây giờ, hết đáng về cô ngày đầu tiên trông thấy.

Đứa con gái thoát trông không thứ ô uế gì làm bẩn nổi như cô, khi đánh rơi lớp mặt nạ kiên cường giả tạo, cái gầy mòn và hèn mọn lộ ra từ trong xương khiến ham muốn chiếm hữu và chinh phục của hắn bành trướng vô tận.

Hắn hưởng thụ khoảnh khắc như thế.

Tránh đi đám chó săn và cánh nhà báo trong sự hộ tống của đội xe và bảo vệ, Khương Nghê về đến căn hộ.

Vừa xuống xe cô đã lập tức gọi điện cho Trịnh Đặc nhưng không ai nghe máy. Lòng cô tái lạnh, ngâm mình trong bồn tắm rất lâu đến tận khi màn đêm đen đặc.

Cô sửa soạn lại phòng hoàng, mở đại bài nhạc cổ điển, rót cho mình một ly sâm-panh rồi ườn người trên sofa, bắt chân lửa lò hơi lành lạnh. Cô chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao.

Âm nhạc từ bản hòa tấu vẳng tới, chảy tràn khắp căn phòng tĩnh lặng.

Đêm tối bất chợt giáng xuống

Đèn đuốc rã tan như đã cách một đời

Hôm qua đã trôi về xa lắm

Ngoài cửa sổ đã quánh đặc mờ cảm

Cô ngó vào điện thoại. Không có tin nhắn mới. Cô ngửa đầu, một hơi dốc cạn rượu trong ly. Mùi men còn đậm cửa thần kinh cô.

Ánh trong nhãn cầu là sự phồn hoa của trung tâm thương mại Cầu Cảng về đêm. Đèn đuốc nhấp nháy như tinh tú lại không mang tới một hơi ấm.

Hình như cô nghe có tiếng chuông cửa.

Ngày dài sắp đi xa một nửa

Những mơ kia sao hoàn thành được đây

Bạn vẫn trong cuộc đua bạt mạng

Trên con đường rồi cuộc dẫn tới đâu

Cô như mất hồn.

Tiếng gió hét, Như chưa từng có, Những hồi ức quá nhiều

Phải làm sao níu lỏng tay tôi

Sợ bạn nhắc, Những ngày bị gió cuốn trôi ấy

Trong đêm sâu bóp nghẹt tim tôi

Chuông cửa vẫn chưa ngừng. Hóa ra đây không phải giấc mộng.

Cô nhận rõ tim mình đang đập. Để chân trần lao ra, băng ngang phòng khách, thậm chí chẳng buồn nhìn màn hình cô đã không do dự mở cửa.

Là gã.

Cô biết.

Người ngoài cửa toàn thân sương giá, cái rét căm ràn quẩn quẩn quanh. Một tay gã bó thạch cao buộc vào vai, dáng đứng sừng sững tĩnh lặng.

Khương Nghê dang rộng vòng tay ôm chầm lấy gã. Lòng tơ toàn thân dựng đứng vì cái lạnh nhưng cô không buông tay.

Cô riết chặt gã, hông muốn hòa tan máu thịt gã vào thể xác mình. Rồi cô bung mặt gã, hôn gã.

Hồn hển, cô buông lỏng mình gã. Cô nói: “Xin lỗi, Trịnh Đạc. Tôi xin lỗi, đều do tôi không tốt...”

Trịnh Đạc vuốt mái tóc ngắn của cô, nói: “Bà chủ Nghê, tôi là anh vệ sĩ nợ tiền bà mà!”

Gã cực ít nói đùa, lúc này còn mang niềm yêu sánh đặc. Khương Nghê thấy chớp mũi cay cay, thế là lại ôm gã.

Ở nơi lặng thinh, sắc đêm đang nồng.

Khương Nghê úp mình trên lồng ngực gã, ngón tay rạch ngang phần cánh tay được treo lên của gã, hỏi: “Bị thương nặng lắm à?”

Trịnh Đạc vuốt tóc cô, nói: “Không việc gì, chỉ gãy xương thôi.”

Gương mặt tròn nhắn mịn của Khương Nghê dụi tới lui trên ngực gã, hơi thở nóng ẩm phả vào mình gã, cảm giác nóng cháy lan dài. Gã cảm thấy nơi hạ bộ căng căng.

Gã bắt đầu lần bàn tay không an phận vuốt xuống, cảm nhận được độ cong ở xương sống và đường mấp mô nổi giữa lưng hông, cuối cùng phủ lên nơi nhẹ mềm của cô.

Có cảm giác, Khương Nghê nhích người hướng lên, hôn đôi môi thoát trông sắc cạnh mà sao thật mềm của gã.

Cái ấm mềm bóng bẩy nơi môi cộng hưởng lần cọ xát lơ dềnh của cô mới nẩy đốt cháy gã. Gã lật mình đặt cô nằm dưới cơ thể.

Khương Nghê ngần ngại nhìn gã dùng một tay chống người. Cơ bắp trên cánh tay nổi cộm, gân xanh ở bàn tay gồ lên. Giọng hỏi như mắc trong họng: “Có được không?”

Trịnh Đạc không đáp, hạ mình bắt đầu yêu một cách tham lam.

Cảm giác tê mõi khiến Khương Nghê tự rút rỗng mình. Cô cắn vành tai gã, thì thầm bên tai gã: “Để tôi...”

(1) Chuyên mục âm nhạc sẽ tiếp tục với bài “且听风吟 – Lại nghe gió hát” cũng của Phác Thụ.

Chương 17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi tỉnh lại với cái đầu sáng sủa, đổ bóng trong mắt Khương Nghê là dáng gã như hòn núi trẻ dưới mặt trời mới mọc.

Hình như vốn gã tới là vì cô. Dáng hình thanh thản như không ở trần thế đang bốc lên hơi nóng ngốc nghếch, dù thở ra lửa thế tục vụng về đôi chỗ thì cũng chỉ đáng tì vết nhỏ trên cả công trình khổng lồ. Xuất hiện trong sinh mạng cô thời kì giảm nhiệt, sưởi ấm tim cô.

Tay cô lơ đãng mơn trớn lưng gã.

Cảm nhận được, Trịnh Đạc lấn tới ôm cô, áp đầu cô đặt trên lồng ngực mình.

Sức lực nồng cháy hoang dại ấy của gã khiến Khương Nghê hơi khó thở, cơ thể ngọ nguậy trong vô thức.

Trịnh Đạc ý thức được, nới bớt sức, hỏi: “Hôm nay cô có việc gì không?”

“Không có...” Tiếng Khương Nghê rầu rầu, nói: “Hôm nay đi thăm mẹ.”

“Ừm... Chúng ta có cần mang thêm gì không?”

Khương Nghê hắng giọng: “Anh còn nấu ăn được chứ?”

Trịnh Đạc cười, đáp: “Đương nhiên.”

Khương Nghê ôm siết gã, giọng nói lười rã: “Tôi muốn mẹ ăn cơm anh nấu.”

Tuy chỉ còn một tay nhưng Trịnh Đặc vẫn không cần cố hết sức để làm được món sủi trường. Khương Nghệ bỏ cả vào hộp giữ nhiệt. Khi Trịnh Đặc đưa tới, cô nhón chân, nhẹ nhàng mỗ khế lên góc môi gã.

Hai người đến viện dưỡng lão. Trên gương mặt bà Khương là sự hưng phấn biểu đạt hẳn ra lời.

Bà nắm tay Trịnh Đặc, kéo gã ngồi xuống bên cạnh cùng ăn cơm với gã, nụ cười tươi không khép nổi đôi môi song không hề ngó sang Khương Nghệ lấy một cái.

Khương Nghệ lặng thinh đứng dựa bên bậu cửa sổ, quan sát tương tác qua lại giữa hai người.

Bà Khương vừa ăn vừa nói: “Món cà chua xào trứng này cháu làm giỏi quá, hồi bé Tiểu Nghệ thích nhất món này đấy, ăn kiểu gì cũng không chán, rồi cả canh cà chua nấu trứng nữa, một mình nó phải húp hết cả tô to...”

Bà khua tay miêu tả kích cỡ cái tô, nếp nhăn nơi khóe mắt đọng đầy hạnh phúc.

“Sau này cháu phải làm nhiều nhiều cho nó ăn đấy nhé.”

Trịnh Đặc nói: “Vâng, cháu biết rồi ạ.”

“Tiểu Nghệ sao rồi, vẫn tốt chứ, công việc có bận lắm không, bình thường hai đứa vẫn ở cùng nhau hả...”

Câu hỏi của bà bỗng nhiều lên, khiến Trịnh Đặc đáp không nổi lời.

“Dạ... Cô ấy tốt lắm, đang quay phim ở nước ngoài... Bận lắm...”

Bà Khương nói: “Tiểu Nghệ học múa từ bé, giỏi chịu khổ lắm, còn thương mẹ nữa, chân mài nổi cả bong bóng cũng không đòi cô mua cho đôi giày mới.”

Trong phòng im phăng phắc.

“Bây giờ nó là ngôi sao lớn rồi, bạn... Nhưng cô vẫn mong nó thường tới thăm cô...”

Giọng bà Khương run run.

Trịnh Đạc ngược đầu ngó sang Khương Nghê. Cô quay đi.

Trịnh Đạc dịu giọng nói: “Lần tới cháu sẽ dẫn cô ấy tới gặp cô.”

“Đừng ép nó, nó bận việc nó...”

Bà nhìn Trịnh Đạc, trong mắt ngập tràn tình yêu đau đáu: “Giờ Tiểu Nghê nó thành ngôi sao rồi, nhưng nó dựa vào thực lực của mình, cháu đừng hiểu lầm nó, nó là đứa bé ngoan...”

Mẹ Khương Nghê, tuy nét đẹp đã pha nét tuổi già nhưng thần thái dừng dừng trải sự mài mòn của năm tháng vẫn vẹn nguyên. Thứ ấy ở Khương Nghê cũng có.

Trịnh Đạc nắm chặt bàn tay già nua của bà, nói: “Cháu biết, cô ấy tốt lắm.”

“Cháu phải đối tốt với nó, bảo vệ nó nhé. Đừng để nó bị tổn thương, đừng để nó chịu tội.”

Trịnh Đạc gật đầu.

“Nếu cô mất rồi, nó sẽ chỉ còn một mình bơ vơ.”

Mẹ Khương Nghê bắt đầu khóc rầm rức.

Bà đã quên vô số việc, nhưng chưa từng quên yêu con gái.

Trịnh Đạc hít sâu, nói: “Sao vậy được ạ, cô đừng nói như thế...”

Gã nhìn sang Khương Nghê. Cô đang dùng mu bàn tay lên quệt đi nước mắt.

Dưới nắng dương, khoảnh khắc rung động ấy vụt qua trong chớp nhoáng, hết như cát mịn trượt khỏi kẽ tay, gió heo may thổi oằn cành lan mảnh, đế đèn lưu ly lăn tới mép bàn, hoa lê trĩu giọt mưa, thấy mà xa xót.

Hai người ngồi với bà Khương rất lâu, đến tận xẩm tối mới chào biệt.

Không cao dần chuyển màu xám tối. Khương Nghê lái xe, bật đèn xe.

“Hôm nay may nhờ có anh.” Khương Nghê cười, nửa bên mặt đối diện Trịnh Đạc.

“Xem chừng giờ mẹ tôi chỉ nhận mỗi anh.” Giọng Khương Nghê nghe sao đắng chát.

Lời Trịnh Đạc có ý cười: “VẬY về sau tôi phải phụ trách sinh hoạt của cả hai mẹ con cô rồi.”

Khương Nghê biết gã đang nói đùa. Một dòng hơi ấm quét ngang. Có gã, với cô, quá khứ không còn quan trọng. Gã khác hẳn những gã trai lấp lánh hào quang bên cạnh cô xưa nay. Gã khi đã cởi bỏ mọi vàng sáng, ham muốn trắng trợn mà chừng mực, trong cục mịch có tinh tế, trong cương chứa nhu, ẩn mình trong bụi bặm, dịu dàng chạm tận tim cô.

“Khương Nghê...”

Tiếng Trịnh Đạc dịu dàng: “Giả sử có một ngày không làm diễn viên nữa, cô muốn làm gì?”

Khương Nghê cười: “Sẽ không có ngày ấy.”

Trịnh Đạc nhú mày, ngó nụ cười vị chát của cô, nói: “Tôi nói “giả sử”...”

Khương Nghê ngheo đầu, dừng tại một khúc đèn đỏ, đáp: “Dẫn mẹ đi một nơi có non có nước dưỡng lão.”

Trịnh Đạc không ngờ nguyện vọng của cô giản đơn đến thế.

“Biên Thành cũng được đấy.” Đèn đỏ chuyển đèn xanh. Khương Nghê đạp ga.

Trịnh Đạc ngấm sườn mặt cô, mầng màu ấm do được đèn tín hiệu soi chiếu.

“VẬY...”

Chưa đợi gã kịp thốt thành lời, điện thoại Khương Nghê đã reo, trên màn hình hiển thị hai chữ “Cảnh Diệt”. Trịnh Đạc ngậm miệng.

“Giám đốc Cảnh.” Khương Nghê tập trung quan sát đường xá, trong giọng nói là sự lạnh nhạt.

Qua thêm một khúc giao có đèn tín hiệu, mắt Khương Nghê nảy lên dao động yếu ớt.

“Tôi biết rồi.”

Cô tấp xe vào lề đường, mắt nhìn trân trân vào kính chắn gió, nói: “Tôi phải đi Duyệt Các một chuyến, anh bắt xe về trước đi. Không cần đợi tôi.”

Trịnh Đạc hơi lo lo, nhìn cô lâu lâu, nói: “Tôi đợi cô nhé.”

“Không cần.”

Trong giọng cô có mệnh lệnh không cho làm trái. Lập tức ý thức được có lẽ mình đã nặng lời, cô dịu giọng: “Cần thương thảo về bộ phim sắp tới của tôi, có lẽ sẽ khá lâu. Anh về trước đi.”

Trịnh Đặc không cố nài thêm. Gã xuống xe, đưa mắt nhìn chiếc xe của cô khuất dần ở cuối con đường.

Chương 18

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê nghiêng tay vào vô lăng bọc da khiến nó hằn lên mấy dấu móng. Lời Cảnh Diệc nói trong điện thoại ban nãy cứ âm râm trong tai.

“Khương Nghê, nếu cô còn muốn kiếm tiền, muốn mẹ cô được yên lành trong viện dưỡng lão thì tối nay, Duyệt Các, Đinh Thịnh và nhà sản xuất của “Sonata” đều có mặt, mặc mát mẻ vào.”

Khương Nghê nghiêng răng hằn lên môi, bấm còi vô tội vạ như xả giận khiến người qua kẻ lại lờm nguýt.

Khi xuất hiện trong phòng, cô đã trang điểm, mặc cái váy liền chặt bó mông với chân váy xẻ, phô bày hết đường cong nuột nà khiến người trong phòng cùng phải ngước mắt.

Cô lia mắt một vòng, trong năm người trừ cô thì chỉ có một cô gái. Là người mới Đinh thị đang nâng đỡ.

Khương Nghê rất biết điều vén vạt váy ngồi xuống bên Đinh Thịnh. Trong nhà hàng Nhật trang hoàng đẹp đẽ, mỗi một gian phòng tách biệt khỏi tất thảy bên ngoài.

Tức thì Đinh Thịnh áp bụng ngón tay đeo nhẫn sờ soạng trên đùi Khương Nghê khiến da gà da vịt cô dựng đứng. Cái giọng ngậy mùi mỡ len vào tai: “Tiểu Nghê à, lâu quá không gặp, có nhớ anh không nào.”

Khương Nghê nở nụ cười thương hiệu bấy lâu, đáp giả lả: “Đương nhiên rồi...”

Cô người mới kia thấy “giao lưu” giữa Khương Nghê và ông chủ mình thì hơi không vui, cũng nghĩ đủ mọi cách quẩn quýt nhà sản

xuất ngồi cạnh. Khương Nghê thu hết vào mắt, đã hiểu sơ sơ buổi gặp hôm nay. Đinh Thịnh nâng đỡ người của lão, Cảnh Diệc thì chỉ thông qua cô để lấy lòng Đinh Thịnh. Còn liệu có giành được phim này không, việc ấy vẫn phải do vận may của chính cô.

Cô đứng dậy mớm lời với nhà sản xuất, giọng nói nũng nịu chẳng hề ngượng ngạo: “Ngại quá đi mất, tới trễ rồi, tự phạt ba ly.”

Cô vừa định lấy một cốc bia, lão sản xuất mắt hí kia đã đưa tới một ly rượu trắng, mắt nhìn cô lom lom, bảo: “Uống cái này mới có thành ý.”

Khương Nghê giữ khuôn miệng nhoẻn cười, ánh mắt nét mặt vẫn bất biến, nói: “Được.” Sau là ba ly xuống bụng. Cái cay rất chạy thẳng vào lục phủ ngũ tạng, cô cố nén nước mắt sắp sửa trào ra.

Mặt nhà sản xuất đông đầy nụ cười hài lòng.

Bẩm sinh Khương Nghê đã là kiểu đàn bà được sinh ra cho những trường hợp này. Dù thoát trông lạnh nhạt hờ hững và không thể khinh nhờn, song sự khuất phục và cái cúi đầu sau cuối lại khiến ham muốn kiểm soát của những gã ấy bành trướng.

“Tiểu Cảnh, chuyện của cậu với Dung Dung chuẩn bị tới đâu rồi, có vấn đề gì cứ việc nói với ông bố vợ này.” Trong lúc nói chuyện, tay Đinh Thịnh vẫn không an phận vòng chặt eo Khương Nghê.

Cảnh Diệc khách sáo: “Hôn lễ định vào tháng sau, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa.”

Đinh Thịnh gật đầu.

Cảnh Diệc đứng dậy, nói: “Hai chú ôn chuyện ạ, hôm nay cháu còn hẹn với một người bạn của bố, đành thất lễ trước.”

Cảnh Diệc khẽ khàng kéo cửa. Trong phòng chỉ còn hai nam hai nữ.

Rượu quá ba tuần, câu chuyện giữa hai kẻ đàn ông mỗi lúc một chẳng đâu vào đâu. Cả hai mặt đỏ họng ồm, gân giọng rống to, cứ xưng anh gọi em vừa cạ vừa thi nhau tăng bốc.

Khương Nghê cũng đã say. Gạt phắt cái tay phóng túng của Định Thịnh, cô đứng dậy, bảo mình vào phòng vệ sinh.

Cô vịn tường bước lảo đảo lảo đảo tìm được phòng vệ sinh, mở cửa, hai tay chống trên thành bồn rửa, trông vào chính mình với sắc mặt đỏ gay trong gương. Cô lắc mạnh đầu, cố bắt mình tỉnh táo. Cô ý thức được bước tiếp theo là nhân lúc chệnh choáng để giải quyết gã sản xuất kia.

Cô mở vòi nước, rửa tay, vỗ những giọt ngọc nước còn vương lên mặt, có cái khoan khoái trong một giây như thế.

Cô thở thật dài, điều chỉnh lại phần cổ áo.

Bỗng có tiếng mở cửa, một sườn mặt đã quen hiện lên trong gương. Khương Nghê ngước đầu, đối thẳng đôi mắt bàng hoàng của Triệu Thu Na.

Hiển nhiên Triệu Thu Na đang đờ người, thậm chí quên cả chào hỏi.

“Chào cô, cô Triệu.” Khương Nghê nói với khuôn mặt trong gương.

Triệu Thu Na đi đến đối diện cô, mở vòi nước rửa tay, cúi đầu im thít.

Khương Nghê đủ sức nhận ra sự bất lực và cam chịu của cô từ hành động. Vốn đâu phải rửa tay thật gì.

Trong gương, Khương Nghê thấy viền mắt hoe hoe và đôi môi sưng đỏ của cô. Son đã lem hết ra ngoài viền môi, đặt dưới đèn tường vàng ấm trông hệt bông hoa tươi bị giông bão vùi dập.

Cô định nói gì, lại bị cử động rạp người trên bồn rửa ho sặc sụa của Triệu Thụ Na cắt đứt. Chớp mũi cô ửng đỏ, viền mắt ầng ậng không ngăn được nước mắt tuôn tràn.

Từ cô, Khương Nghê thấy bóng mình ngày chưa trải việc đời.

Không nhìn Triệu Thụ Na thêm nữa, Khương Nghê soi gương vuốt lại tóc, mở túi xách lục ra một cây son. Dặm lại lớp trang điểm rồi, cô lại moi trong túi một lọ nhỏ chứa chất lỏng màu xanh lá, đặt nó lên bồn rửa và đẩy về phía Triệu Thụ Na.

Qua gương, cô để cho Triệu Thụ Na một ánh mắt khó phân tách.

Triệu Thụ Na sững người, ánh mắt men đỏ hướng xuống, là một lọ nước súc miệng nhỏ.

Cơm ngưng rượu hết, cô người mới kia đi với nhà sản xuất, Đinh Thịnh thì bị điện thoại của vợ gọi về. Khương Nghê mừng thầm trong bụng, vác cái đầu trĩu hơi men, quần áo khoác, nhưng gió rét vẫn rót vào từ bắp chân lỏa lồ khiến cô run cầm cập.

Dốc gần cạn sức lực mới lê xác tới được đường cái, Khương Nghê vươn tay vẫy xe.

Một chiếc Mercedes dừng lại trước mặt, gương mặt Cảnh Diệc hiện lên. Từ khẩu hình của hắn, Khương Nghê biết hắn bảo cô lên xe.

Cô mang tới một cơn gió lạnh thấu có lẫn mùi cồn. Khương Nghê có một ưu điểm, ấy là bất kể đã nốc bao nhiêu rượu, cô vẫn luôn cho người ta cảm giác đẹp đẽ như “năm tháng lắng đọng”. Hết như bây giờ.

Hai băng ghế trước sau trên xe Cảnh Diệc được ngăn cách tuyệt đối, tạo dựng một không gian không thể kín đáo hơn. Hắn nhìn Khương Nghê, nói: “Cô đúng là giỏi thật, dỗ người ta ngon ơ...”

Khương Nghê cười, trong đôi đồng tử là cái thurót tha thắm hơn sắc đêm phía ngoài. Cô nói: “Nếu tôi không giỏi, e giám đốc Cảnh đã quên tôi mất...”

Cảnh Diệc ghét cay ghét đắng cái lẳng lơ cô cố tình tỏ ra này. Hừ lạnh một hơi, hắn nói: “Đó cũng là do cô tự chuốc lấy.”

Đôi mắt Khương Nghê nhìn Cảnh Diệc không né tránh, nói: “Anh và Đinh Y Dung kết hôn rồi, chắc tôi sẽ chẳng còn giá trị gì nhỉ...”

Cảnh Diệc im lặng.

“Thế nên anh mới lại tìm Triệu Thu Na. Thế thì lần này, đối tượng của anh là ai đây?”

Góc mắt Cảnh Diệc trở nên giá buốt: “Chuyện không của mình thì đừng có mó vào!”

Khương Nghê không nghe, lại tiếp: “Anh không sợ có ngày cây kim trong bọc lòi ra...”

“Khương Nghê!” Cảnh Diệc quay ngoắt đầu, giọng nói lạnh ngắt cắt lời cô. Hắn nói: “Có bao nhiêu đứa con gái muốn làm thế mà không có cơ hội đấy. Là tôi nâng đỡ cô.”

Khương Nghê hếch cằm, nói: “Cảnh Diệc, không phải anh nâng đỡ tôi, là tôi đã cứu anh.”

Cảnh Diệc sững người. Cô gọi hắn là “Cảnh Diệc”. Hai chữ này, đã lâu lắm không được thốt ra từ miệng cô.

Bên ngoài đèn đỏ rượu xanh, lại là một đêm ồn ã. Cô gái trước mắt, cô của ngày từng khiến hắn mê mẩn không có dáng vẻ như thế. Chí ít cô sẽ không tráo đổi nhuần nhuyễn giữa hờ hững và vẻ quyến rũ thurót tha.

Cô đã không phải cô của khi ấy từ lâu. Còn hấn, cũng không còn là chàng trai mới chớm vào đời chỉ muốn chứng tỏ trước mặt bố khi xưa.

Hấn nhớ về lần đầu tiên gặp cô. Khi ấy hấn đang tranh đoạt RJ với thằng con hoang ngoài giá thú của bố. Mục tiêu của hấn là kiếm được cơ hội hợp tác với Đinh thị.

Trong quán bar tối nhờ, cô đang tiếp thị rượu cho khách, chẳng hề bắt mắt gì. Đến tận khi cô cười, gương mặt gầy gò lơ lửng nụ cười là hơi khiến tim hấn rung rinh.

Hấn gọi cô tới, nói là trò chuyện một lát rồi sẽ gọi rượu.

Cô của ngày ấy ngây thơ đến thế, dù đôi tròng mắt chứa sự xa cách và ngượng nghịu song vẫn có tia sáng rõ thoáng qua rồi vụt biến.

Hấn nói với cô, hấn có thể lo mọi chuyện cho mẹ cô.

Bởi lẽ đó nên cô đã đồng ý. Nhưng trong thoáng giây đôi tay siết chặt ga giường, cô đã hối hận.

Không lâu sau, Cảnh Diệc giành được RJ, Khương Nghê trở thành người mới nóng hot chạm tay phải bóng.

...

Quả là cô đã cứu hấn. Nhưng hấn cũng mang tới cho cô vẻ vang vô hạn.

Cảnh Diệc tự giấu mà chẳng buồn để tâm. Dù rằng hấn từng thích cô, nhưng ấy cũng là thích Khương Nghê của thuở ban đầu, không phải Khương Nghê bị một tay hấn đẩy vào vực thẳm hiện tại.

“Chúng ta là cùng thắng.”

Cảnh Diệc nở nụ cười đậm chất thương nhân, nói: “Sao nào, bây giờ đã ra vẻ trong trắng kiên trinh rồi? Không có tôi, không có Đinh Thịnh, vì bản thân, chẳng phải cô vẫn sẽ leo lên giường gã khác như thế?”

Hắn siết cầm Khương Nghê, ngón tay mài trên đôi môi giá ngắt của cô.

Ánh mắt Khương Nghê rời rạc không tiêu điểm, hòa vào một thể với cảnh đêm phía ngoài.

“Trên người cô có nhiều thứ quá, nên cô không thoát nổi đâu.”

.

Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê không biết mình về căn hộ bằng cách nào. Mặc kệ ánh mắt quan tâm của Trịnh Đạc, cô chạy xộc vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu.

Tối nay cô chưa hề có gì bỏ bụng, bãi nôn chỉ có ít dịch chua. Cùng lúc cơ thể phập phồng dữ dội, cô nhận thấy một bàn tay đang vuốt lên lưng mình rất mực dịu dàng.

Ý thức cô mụ đi, đầu óc xây xẩm, cộng cả không gian bịt kín trong xe vừa rồi khiến dạ dày nôn nao như sông bể cuồng đảo, buồn nôn.

Cô tê mình trượt xuống đất, ôm bồn cầu một cách vô thức, đầu gối lên cánh tay, ánh mắt rã rời, sắc mặt đỏ ửng. Cô thều thào thì thầm: “Tôi lấy được rồi, Trịnh Đạc. Tôi lấy được rồi... “Sonata”... Tôi lấy được rồi.”

Trịnh Đạc nhìn cô, tim thắt lại từng cơn từng hồi.

Không khống chế được nước mắt, Khương Nghê bắt đầu nức nở: “Trịnh Đạc, tôi khó chịu quá...”

Trịnh Đạc ngồi xuống, ôm cô.

“Tôi mệt quá... Tôi khó chịu quá...” Cô dụi mình vào cơ thể Trịnh Đạc.

Gã gạt sợi tóc xõa xượi vắt ngang góc môi cô.

“Trịnh Đạc... Khó chịu...”

Giọng cô mỗi lúc một nhỏ dần, đã thiếp đi trong vòng tay gã.

Khương Nghê bị cơn khát vực tỉnh. Đầu cô vẫn mụ mị, dạ dày râm rẩm cơn đau ngằm. Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng là một vùng âm u.

Cô ngó điện thoại. Đã là trưa.

Cửa bị đẩy ra chậm rãi làm vang lên tiếng động tinh vi. Trịnh Đặc bùng cốc nước đi vào.

Gã ngồi bên cửa sổ đút nước cho Khương Nghê, xong xuôi áp bàn tay to rộng lên trán cô.

“Hôm qua cô mặc ít như vậy, sợ cô bị sốt.”

Bỗng Khương Nghê nhận thấy mũi cay cay. Dòng thời gian hôm qua như lặp lại trước mắt, cô giật mình ôm chầm lấy gã, cảm nhận hơi nóng từ cơ thể gã.

Trịnh Đặc chỉ im lặng nhận cái ôm đường đột này.

Qua lâu sau, Trịnh Đặc nói: “Tôi còn chưa chúc mừng cô nữa. Cô xem hotsearch weibo đi.”

Gã mở điện thoại vào weibo, những hotsearch đầu lần lượt là “Diễn viên của “Sonata”” “Khương Nghê tái xuất” “Khương Nghê Triệu Thư Na”.

Khương Nghê nói: “Giờ anh dùng weibo rành phết nhỉ.”

Trịnh Đặc cười thật thà.

Khương Nghê lấy điện thoại, bấm vào hotsearch “Khương Nghê Triệu Thư Na”. Bài đăng weibo trên cùng là “Khương Nghê tái xuất, Triệu Thư Na đang lên, đàn chị đàn em của RJ cùng lúc tham diễn “Sonata”, bạn cảm thấy ai thì hợp với thẩm mỹ của mình hơn?”, bên dưới kèm mấy tấm ảnh của hai người.

Quả thật hai người đi theo hai phong cách khác nhau. Nếu nói Triệu Thu Na là công chúa trên trời xuống phàm giới, vậy Khương Nghê chính là bà hoàng hậu ác độc.

Khương Nghê bấm một tấm ảnh chụp cận mặt Triệu Thu Na trong sổ ấy, hỏi Trịnh Đạc: “Tôi và con bé ai đẹp.”

Trịnh Đạc đáp không cần suy nghĩ: “Cô đẹp.”

“Tôi đẹp chỗ nào?”

“...”

Tất nhiên Trịnh Đạc không trả lời được câu hỏi “của riêng con gái” này.

Khương Nghê vẫn cố chấp: “Tôi đẹp hơn con bé đó chỗ nào?” Giọng điệu đã trịnh trọng hơn nhiều lắm.

“Ờ...”

“Anh nói đi chứ!”

Hàm chứa cơn giận không duyên không cớ.

Trịnh Đạc nghĩ có lẽ cô đã giận. Tuy không biết cô giận vì điều gì song hình ảnh hôm qua thì vẫn mồn một trong mắt. Cô với dáng vẻ đau khổ nhường ấy khiến gã ý thức được tầm quan trọng của bộ phim này.

Nhưng thực lòng gã không biết phải nói gì, mặt căng cứng phát đỏ, ấp a ấp úng cả ngày trời mới nặn được mấy chữ: “Đâu cũng đẹp hết.”

Khương Nghê phì cười. Cô duỗi tay mơn man mái tóc dựng cứng của gã, nói: “Anh khờ quá...” Trong âm giọng là cái thương và dịu dàng không thể đo lường.

Trịnh Đặc biết mình lại bị bốn cột. Gã biết rất nhiều việc thật ra cô không hề để ý, nhưng tình yêu của gã với cô khiến gã trở nên mẫn cảm tới cùng cực, không muốn khiến cô nhận một thương tổn nhỏ nào khi ở bên cạnh mình.

Vượt hết đầu gã, Khương Nghê mon men lần xuống mặt gã. Trịnh Đặc chột nổi ý ham vui, bỗng vờ ra vẻ như định cắn tay cô. Khương Nghê giật mình rút tay về, không ngờ chỉ giây sau gã đã ập tới. Khương Nghê giấu kín mình vào trong chăn, uốn éo người tránh khỏi gã, rúc rích bật cười.

Đợi khi ngoài tấm chăn yên tĩnh, Khương Nghê rón rén tụt chăn xuống, để lộ đôi đồng tử đối diện con người thắm tình của gã.

Khương Nghê vòng ôm cổ gã, hôn gã.

“Sonata” là kiệt tác mới nhất của tác giả chuyên viết đề tài đô thị hiện thực, đã có lượng fan nguyên tác khổng lồ. Đình thị chi mạnh tay mua bản quyền sở hữu tiểu thuyết của tác giả, giao cho biên kịch hàng đầu của công ty tiến hành cải biên. Tỷ lệ xem đài và bình luận của mấy phim truyền hình trước đều thắng lợi cả đôi, do đó nên giờ tác giả và Đình thị vừa bắt tay là đã có lượng fan vô kể nôn nao chờ đợi.

Phim quay tại thị trấn Sannohe, Khương Nghê đi cùng với Trịnh Đặc. Giờ cô chỉ còn có Trịnh Đặc.

Khương Nghê đảm nhiệm vai nữ hai, là một cô gái học nghệ thuật xuất thân bần cùng, phong thái hờ hững thông dong, làm việc trong tòa soạn báo. Có thể nói là vai diễn này như được đo ni đóng giày cho cô.

Trong phim, cô và cô con gái kiêu hãnh nhà giàu Triệu Thư Na thủ vai là chị em thân thiết với nhau, cảnh diễn đôi cực nhiều. Mấy ngày đầu hai bên còn hơi khóps, về sau thì đã quen.

Thời tiết hôm nay khá đẹp, ngay cả lớp sương mù lồng trên Sannohe mấy hôm trước cũng bay biến không dấu tích. Quay xong phần diễn sáng nay, Khương Nghê đánh tiếng với từng nhân viên đoàn phim rồi chuẩn bị lên xe nghỉ một lát.

Trịnh Đạc đang dựa vào xe chờ cô. Dầu nhiệt độ ở Sannohe có nhỉnh hơn Cầu Cảng, tháng Mười hai vẫn cứ là tiết rét sâu. Khương Nghê bọc áo lông dài, chạy bước nhỏ tới chỗ gã, luồng khí trắng phả ra từ miệng khiến quanh cô thoát như có tiên khí băng lạnh.

Ngó gương mặt phát đỏ vì cóng của cô, Trịnh Đạc mãi mốt nhét túi nước ấm vào lòng cô.

Cả hai lên xe. Khương Nghê hỏi: “Hôm nay ăn gì vậy?”

E ngại đoàn phim người đông phức tạp, vả lại cô vẫn đang nơi đầu sóng ngọn gió, sợ một hành động sơ sẩy của mình sẽ biến thành cái thóp để kẻ khác nắm được nên Khương Nghê chỉ mong cách mọi người cho xa.

“Mua bánh bao áp chảo cho cô, ở tiệm cô thích.” Trong lúc xé túi nhựa cho cô, Trịnh Đạc nói vậy.

Khương Nghê cởi áo giúp đỡ.

Cô ngồi xuống, tách đôi đĩa tiện lợi gấp một cái bánh bao đưa đến bên mép Trịnh Đạc. Trịnh Đạc há to miệng nuốt hết cả cái, ngửa đầu, sọ nước thịt trào ra.

Khương Nghê cười hài lòng.

“Sáng quay mệt không?” Nuốt bánh bao vào bụng, Trịnh Đạc hỏi.

“Vẫn ổn... Chiều có một cảnh cao trào, có lẽ phải quay lại nhiều lần.” Khương Nghê rút tờ giấy ăn lau vệt dầu bên mép Trịnh Đạc.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mang tới mùi hương thoảng ngõ như không có. Dù đã quen với cảm giác này, tim Trịnh Đặc vẫn vô thức hẫng chậm một nhịp.

“Chiều tôi tới phim trường với cô nhé.”

Vốn Khương Nghê không muốn gã xuất hiện trong mắt mọi người, nhưng trông tới đốm sáng trong mắt gã, cô vẫn gật đầu.

Ăn xong, Khương Nghê ngả người vào ghế thiếp đi một giấc ngắn rồi lại bị đụng chạm của Trịnh Đặc gọi dậy. Vuốt ve gai ráp của gã cứ như sợi lông lướt trên da.

“Trợ lý trường quay nói phải quay tiếp rồi.”

Khương Nghê gật đầu mà trí vẫn lơ mơ. Bắt đầu sửa soạn lại mình, cô xuống xe với cái đỡ của Trịnh Đặc.

Tầng ngầm tối mờ tạo nên một bầu không khí khác hẳn. Mặt Trịnh Đặc nom quả đoán cứng cỏi trong tranh sáng tranh tối, tức thì Khương Nghê nâng cả hai tay bưng mặt gã, nói: “Tài xế Trịnh, trông anh thế này cũng đẹp trai phết đấy.”

Đôi mắt đen kịt của Trịnh Đặc in rọi ánh đèn, giữa vùng đen là điểm trắng bé nhỏ như đang nhảy nhót.

Trịnh Đặc khẽ tránh đi, nói: “Có người nhìn thấy thì không hay...”

Khương Nghê dẫu môi, sức ở tay tăng thêm nữa. Ấy vậy cô đã quên đây là nơi công cộng. Nhưng không rõ vì sao, hơi giận dỗi, cô nhón chân, khẽ khàng hôn lên môi gã.

“Tôi chẳng sợ.”

Giọng cô đầy ngập tự tin, thậm chí còn hơi ý giã nảy. Dáng vẻ ấy khiến Trịnh Đặc buồn cười.

Thình lình có chùm đèn xe rọi tới. Cả hai nheo mắt, theo quán tính lần về nguồn phát sáng.

Trong chiếc xe thể thao hiệu Audi màu đỏ đối diện, Triệu Thư Na đang miệng mồm há hốc.

“Chị Khương Nghê, chị đang yêu ạ?”

Trong lều hóa trang chỉ còn hai người, Triệu Thư Na đang tô son. Câu hỏi như lơ đễnh thốt lên với Khương Nghê đang lướt điện thoại.

“Cứ cho thế đi.”

Khương Nghê đáp mà chẳng buồn ngẩng đầu.

Không ngờ cô nhận thẳng thắn thế, Triệu Thư Na bỗng im im, một lúc sau thì bảo: “Em cứ tưởng chị và...”

Đầu Khương Nghê vẫn không ngẩng, cắt lời cô, nói: “Và Cảnh Diệc?”

Triệu Thư Na không đáp.

Thoáng giây thấy Khương Nghê hôn tài xế của mình, cô đã bàng hoàng. Tới tận khi bắt cần bật đèn xe, tới tận bây giờ, cô vẫn cho rằng mình leo lên được chỉ nhờ nhặt mót của Khương Nghê. Cô cũng đã lơ mờ nhận thấy sự để ý của Cảnh Diệc với Khương Nghê, nhưng chưa từng ngờ Khương Nghê với bề ngoài thanh cao đến vậy lại ở bên gã tài xế của mình. Những việc khiến cô không tài nào hiểu nổi cứ nối nhau tiếp diễn. Lựa chọn và buông bỏ, sa đọa và giành lấy, nó tụ hết vào nhau trong chùm sáng ấy.

Khương Nghê đặt điện thoại xuống, xoay người đối diện với Triệu Thư Na, nói: “Đừng cứ tưởng nhiều thế, không tốt với em đâu.”

Góc mắt cô tỏa hơi lạnh thấu, giọng nói có ý cảnh cáo bên trong. Cô đứng dậy, ghé rê mài trên đất phát ra âm thanh cứa vào tai. Cô

cười, nói: “Chúng ta ráp thoại trước đi, cảnh buổi chiều là xung đột dữ dội nhất giữa hai người đấy.”

Trong lời có lời, cô ngược mặt nhìn Triệu Thư Na.

Đại não Triệu Thư Na bỗng không trong một giây, vô thức cầm lấy kịch bản tuân theo yêu cầu của cô, ngơ ngẩn gật đầu.

Chương 20

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối tháng Mười hai, trải qua một tháng quay chụp, phần diễn của Khương Nghệ đã hoàn thành. Đây là bộ phim cô quay thuận lợi nhất kể từ khi vào làng giải trí, cảm giác hài lòng và đầy đủ vô cùng. Cô biết được như thế là nhờ có Trịnh Đặc.

Cô bắt đầu dựa dẫm gã, để ý gã, quyến luyến gã.

Tỷ lệ rating tập đầu tiên của “Sonata” đã tạo dựng kỉ lục mới trong các phim cải biên của tác giả, nguyên nhân không chỉ ở bản thân phim mà hơn cả là do những vai chính đang gây tranh cãi gay gắt.

Hotsearch hai hôm nay nhan nhản chủ đề xoay quanh “Sonata”, tên tuổi Khương Nghệ và Triệu Thu Na cũng thi thoảng trôi lên. Song vì nhân vật Khương Nghệ đảm nhiệm trong phim có tính cách hơi phần hà khắc, lại thêm diễn xuất tự nhiên nên không ít khán giả khó phân được phim với đời, thành thử phát biểu về Khương Nghệ trên mạng không hề giữ ý.

Khương Nghệ chẳng buồn để ý. Hình như cuộc sống lại dần quang đãng hơn mỗi ngày.

Phim tiếp theo của Khương Nghệ về đề tài võ thuật, đạo diễn hi vọng đường cong cơ thể cô trông rắn rỏi có sức hơn. Khoảng thời gian trước khi khai máy, Khương Nghệ đều đặn ghé phòng tập hàng ngày. Trịnh Đặc thì bằng vào kinh nghiệm làm vận động viên khi trước để trở thành huấn luyện thể hình riêng cho cô.

Thực hiện xong bài tập kéo duỗi lưng, Khương Nghệ lại lấy chai đồ uống vận động, nhấp vài ngụm nhỏ, kế đó rạp người lên lưng Trịnh Đặc đang ngồi xếp bằng trên thảm yoga nghiên cứu kế hoạch

tập luyện của cô. Cảm giác nóng rẫy âm ỉ thấm vào cô qua lồng ngực.

Cô ôm cổ gã, tì cằm lên vai gã, dụi tới dụi lui.

Xúc cảm khó tả ở vành tai khiến Trịnh Đặc đặt cuốn vở trong tay xuống, hỏi rất mực dịu dàng: “Mệt à?”

Khương Nghê không đáp, vẫn ôm gã lặng thinh. Trong phòng tập tư nhân khép kín, mồ hôi tan vào nhịp thở nóng rẫy, cô lại nhận thấy sự bình yên chưa từng có trước đây.

Trịnh Đặc cũng lặng thinh, mặc cô dán dính lên người mình.

Bỗng điện thoại rung đánh vỡ sự yên tĩnh giữa cả hai. Có âm thanh brum brum vang lên.

Là Jessie gọi tới. Khương Nghê xuống khỏi người Trịnh Đặc, bần thần chốc lát. Kể từ lần thay máu nhân viên quy mô lớn trước đó, hai người vẫn luôn liên lạc qua wechat. Cô chưa từng cúp cuộc gọi của Jessie.

“Chuyện gì vậy?” Khương Nghê hỏi.

Đầu bên kia, tiếng Jessie rất nhỏ, hình như đang lẩn tránh ai hay thứ gì. Nhưng ngữ điệu vô cùng gấp gáp: “Chị mau lên xem hotsearch weibo đi!”

Khương Nghê nhếch mày: “Em cứ nói thẳng luôn nào...”

“Chị lên nhanh đi! Cúp nhé!”

Từ loa có tiếng tút tút vẳng ra. Khương Nghê chẳng hiểu mô tê gì, mở weibo, dựa lưng vào lưng Trịnh Đặc.

Khi mấy chữ “Khương Nghê” “tài xế” “yêu đương” đập vào mắt, Khương Nghê run bắn mình.

Trên màn hình là một tấm ảnh được cố công làm mờ, vẫn đủ thấy thấp thoáng hai bóng người đang dựa vào xe, bóng dáng mảnh mai ngược đầu hôn người còn lại. Đại não Khương Nghê như có tia sét rọi sáng, cảnh tượng hôm ấy hiện ra mồn một như khắc như in.

Cô khống chế đầu ngón tay đang run lút xuống. Trên tấm hình được phóng to hết cỡ in kín những dòng logo chìm chèn tên tài khoản đưa tin, song những đặc điểm riêng của cô thì vẫn đủ để nhận rõ.

“Bật mí chuyện tình yêu của Khương Nghê, bên nhà trai lại là một tài xế”

“Khương Nghê và tài xế hôn nhau đắm đuối dưới tầng ngầm”

“Nữ diễn viên bê bối dính lùm xùm ma túy Khương Nghê đang hẹn hò với một tài xế”

...

Những tiêu đề tương tự chiếm cứ màn hình.

Khương Nghê đóng điện thoại. Có tiếng cạch vang lên, to rõ lạ thường. Cô ngóng ra nền trời xanh thẫm của Cầu Cảng ngoài cửa sổ, trong đầu trắng xóa.

Khi cô mở lại điện thoại, thông báo ồ ập tới như nước lũ. Một nick được like nhiều nhất gửi cả bình luận dài, dán kèm tấm hình Khương Nghê đã từng thấy. Tấm hình Trịnh Đặc đứng trên võ đài, được trọng tài cầm tay giơ cao.

“Anh bạn trai tài xế của Khương Nghê thực chất là ngôi sao mới làng quyền anh mấy năm trước, nhưng vì bê bối bán độ và sử dụng chất kích thích, cộng cả tội hành hung nên phải ngồi tù. Sự việc nhảy lầu tại cao ốc RJ tháng trước hình như cũng có liên quan tới Khương Nghê. À hút ma túy và nhà vô địch quyền anh dùng doping quả là trời sinh một đôi!”

Bên dưới là một dải bình luận nhốn nháo.

“Fan đừng có biện hộ nữa, cô ả này suốt ngày xỉ mặt như nhà có tang, còn chơi cả thuốc, nhân phẩm có vấn đề.”

“Người ta yêu đương mấy người cũng quản lý?”

“Đúng là môn đăng hộ đối.”

“Chiêu trò chẳng, nhân lúc có phim mới để hot lại?”

“Vãi thật, hồi học cấp ba tui từng xem trận đấu của anh này luôn, sao giờ lại thành thế này rồi??”

...

Khương Nghê cực lực dằn ham muốn bước tới siết chặt tay Trịnh Đặc.

Cô không sợ những việc ấy. bấy nhiêu năm nay, cô đã gặp đủ kiểu vấp vấp trắc trở, mưa giông gió bão. Cô của quá khứ hết đũa con nít tả tơi gãy cành bị vứt giữa ánh nhìn của công chúng, bị họ tháo gỡ dỡ rời, cả một khúc xương, một mạch máu thớ thịt cũng không tha cho.

Nhưng lúc này thì khác. Cô trở nên mạnh mẽ, khát khao trông giữ cho bóng dáng sau lưng, không muốn khiến gã phải chịu một tổn thương vì mình.

Để như lần trước, vì cô mà gã bất chấp bản thân nhảy xuống. Lần này, cô không muốn lại vì chính cô, mà phải ăn năn.

Cô đứng dậy, nói: “Tôi phải tới RJ một chuyến.”

Thoạt tiên Trịnh Đặc ngó người, kể là gật đầu, đáp: “Được, tôi đi lấy xe.”

Khương Nghê nắm tay gã kéo lại, đội cái mũ lưỡi trai của mình cho gã.

Suốt đường đi Khương Nghê vẫn lặng thinh. Tới ngoài RJ, Trịnh Đạc thấy mấy nhà báo đang cầm ống kính chạy tới, biết lại có chuyện gì đã xảy ra. Gã trông đôi môi mím chặt của Khương Nghê, trái tim bỗng chốc buông lỏng, tựa hồ cái căng thẳng trong một giây lát mới rồi đã dứt hết.

Gã biết Khương Nghê kiên cường hơn cả gã.

Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Khương Nghê đẩy cánh cửa phòng họp, Cảnh Diệc đang nói câu gì với trưởng phòng tài vụ. Nghe tiếng động, cả hai cùng ngoảnh lại nhìn. Vị trưởng phòng kia biết điều rời đi, khi đi ngang qua Khương Nghê còn lịch sự gật đầu tỏ ý chào.

Chẳng được chốc lát, cấp cao của đội quan hệ công chúng và mấy lãnh đạo nhóm quản lý đã tới. Ngoài dự đoán của Khương Nghê, Đinh Y Dung cũng mặc chiếc váy siêu ngắn, xách cái túi mini cùng bước vào.

Cảnh Diệc kéo ghế ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn, gương mặt lạnh ngắt như đá tảng khiến không ai dám nhìn thẳng.

Hắn nói: “Giải thích đi.”

Ba chữ, sức nặng cực cùng.

Khương Nghê nói: “Không có gì để giải thích hết, thế nên tôi mới tới thẳng công ty.”

Hình như Cảnh Diệc chẳng buồn để ý đến việc lần này. Hắn nhếch môi, nói: “Cô thêm đàn ông thế rồi à?”

Trong lời có lời, khiến mấy cấp cao thậm thụt liếc trộm Khương Nghê. Phòng họp quy mô nhỏ hết sức yên tĩnh, giọng điệu nhẹ bẫng ấy của hắn dẫn tới sự bất mãn của một người.

“Khương Nghê!” Đinh Y Dung ngồi bên Cảnh Diệc bắt đầu há mồm, cái giọng nhọn hoắt cứa vào tai: “Sao cô suốt ngày chuốc rắc rối cho Cảnh Diệc thế hả! Nếu cô không muốn ở trong làng giải trí nữa thì mau hủy hợp đồng với công ty, việc cô gây ra còn chưa đủ

cho Cảnh Diệc thu dọn nữa hả! Đừng quên cô vẫn đang hợp tác với Đình thị! Chuyện cô gây ra cũng sẽ liên lụy tới lợi nhuận của nhà tôi!”

Giọng điệu cô nàng nghe cứ hết học sinh tiểu học chí chóa.

“Còn nữa, nếu không phải lần trước tôi thấy cô hút ma túy tha cho cô một lần, không chừng hôm ấy cô đã bị chôn vùi cả sự nghiệp! Cô cảm ơn tôi còn chưa kịp, giờ đã lại chuốc phiền cho nhà tôi!”

“Đừng tưởng ngày ngày trưng cái bản mặt buồn nôn đấy mà moi được Cảnh Diệc. Giờ anh Cảnh Diệc là chồng chưa cưới của tôi. Cô cũng không tự nhìn lại mình xem, cô được ra mắt thế nào tưởng không ai biết đấy hả!”

Giọng cô ta mỗi lúc một bén nhọn, trút hết tàn tật sự bất mãn của mình.

Sắc mặt Khương Nghê trở nên âm u.

“Còn nữa! Cô đừng tưởng tôi không biết. Cô có một bà mẹ ngớ ngẩn, bao năm qua đều do Cảnh Diệc lo cho hai mẹ con, cô phải biết cảm ơn báo ơn chứ!”

Sắc mặt người trong phòng rất khó tả, nghe Đình Y Dung nói vậy thì quả đã có ấn tượng mới tinh về cô đại tiểu thư của họ Đình này, hình tượng công chúa nhỏ đánh đá ban đầu đã bị sự ngang ngược vô lý thay thế.

“Dung Dung.”

Cảnh Diệc gọi. Nhưng Đình Y Dung đang nói hăng say, làm gì để ý đến hắn.

“Đúng rồi, cái gã bạn trai tài xế hiện tại của cô đấy, đã dùng doping lại còn bán độ, nghe bảo còn giết người không thành, há! Quả xứng với ả nghiện hút như cô lắm, một đưa vào tù, một đưa vào trại cai nghiện, đúng là dĩ điểm ở với chó, sống dai bằng trời!”

Giọng điệu cô ta chất đầy trào phúng và khinh rẻ, lỗ mũi sắp sửa hếch thẳng lên trời, không hề chú ý tới đáy mắt âm u tới đen kịt của Khương Nghê và cái cau mày không hài lòng của Cảnh Diệc.

Những người khác trong phòng họp cũng không biết có nên cắt ngang buổi diễn giảng của cô lớn này không.

Yên lặng một cách lạ lùng, chỉ duy dư âm từ giọng Đinh Y Dung.

Khương Nghê biết mình đã bị tất cả nhìn thấu không chừa một mảnh. Khi vết sẹo bị kẻ khác lột trần, cô những tưởng rồi mình sẽ dần quen. Song mỗi lần đau đớn vẫn hoàn đau đớn, bế tắc mới chùng lên tủi nhục cũ, vết thương mới nôn nao khuấy đảo máu thịt cũ. Cô đã chịu đủ cuộc sống như thế, kiểu sống ôm sợ hãi khiếp đảm để chờ đòn giáng tiếp theo đánh cho đời này chao đảo, không được sống yên.

Cô còn thứ gì đáng để che giấu nữa đây?

Một giây sau, Khương Nghê đổi về nụ cười rạng rỡ không gì bằng. Tựa hồ không gì ảnh hưởng được tới cô. Cô đứng dậy đi tới bên Đinh Y Dung, nhìn thẳng cô ta không e dè sợ sệt, nói: “Đúng đấy, tôi là một con ấ.”

Đinh Y Dung ngó người.

“Nhưng là ấ, con ấ như tôi giỏi gạ trai lắm, chắc chồng chưa cưới của cô chưa động vào cô đâu nhỉ”, mắt cô nổi gợn sóng, có tia rạng ngời hút người ta chú mục “Nhưng bảy năm trước bọn tôi từng lên giường rồi đấy...”

Đinh Y Dung mở trừng mắt.

“Thế chồng chưa cưới của cô muốn gì ở cô vậy? Cái gò lép xẹp này? Cái mông chẳng mấy này? Hay vì cô không biết làm ấ? Hay vì cô còn là gái trinh?”

Trông Khương Nghê là lơ lửng thường, hết bà hoàng ngó xuống từ ngôi cao, góc mắt hiện rõ sự rẻ rúng.

“Khương Nghê! Mẹ kiếp cô cút ngay cho tôi!”

Cảnh Diệc đứng bật dậy, giọng nói như hổ gầm vang vọng.

Cảnh địa ngục giữa ba người khiến cả phòng trông mà phát điếng.

Gương mặt Đinh Y Dung đầy cảm xúc khó phân tách song đã lập tức bình tĩnh lại. Cô ta cười lạnh, nói: “Thế thì đã sao, dù gì người kết hôn với anh Cảnh Diệc cuối cùng chẳng là tôi.”

Khương Nghê cũng nở nụ cười giá buốt: “Thế hả... Thế tôi thật lòng xót thay cho cô.” Mắt cô lăm lăm những gợn, xót xa và giấu cột tỏa hết không thừa.

Cảnh Diệc sai bước đi tới, vươn tay bóp chặt cổ Khương Nghê, trong mắt là cơn thịnh nộ cùng tận. Hắn dẫn giọng ngập ý cảnh cáo: “Khương Nghê, cô nói đủ chưa?”

Cô nhìn gương mặt gần như sát rạt của Cảnh Diệc. Khi xưa cô đã tưởng hắn là vị Chúa cứu giúp đời mình, đến nay mới nhận thấy nó nực cười biết bao.

“Đương nhiên là chưa. Tôi còn chưa cho cô Đinh đây được biết lúc đầu anh đưa tôi lên giường Đinh Thịnh thế nào, sau đó giành được vụ hợp tác với Đinh thị ra sao. À phải...” Đôi mắt hạnh của cô hướng sang Đinh Y Dung đang thần người, bàn tay phủ lên phần bụng dưới: “Nơi này còn từng có một sinh mạng đấy, không biết là em gái hay em trai cô nữa. Đáng tiếc, nó còn chưa kịp thấy mặt cô chị này đã chết mất rồi.”

Căn phòng họp yên tĩnh như chết.

Bên tai Khương Nghê chỉ còn tiếng thờ dờn của Cảnh Diệc.

“Nên tôi đã cùng lúc ngủ với cả bố cô và chồng chưa cưới của cô rồi.”

Từ khoảng thơ ngây trong mắt cô trời lên sự trong sạch, tưởng chừng những lời vừa rồi không phải mới thốt từ miệng cô.

Chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ.

Không biết ai làm rơi cây bút, âm thanh nhỏ tí vào lúc này lại như pháo nổ sát màng nhĩ mỗi người.

Thình lình nụ cười của Khương Nghệ mất hút, cảm giác má trái thoát bưng cơn đau nhức nhối, nổi tiếp là thoáng tê rần lan dài khiến tai lùng bùng. Mắt cô hoa lên đổ nhào ra thảm, trong tầm nhìn là Đinh Y Dung đang bàng hoàng và Cảnh Diệc thờ dờn như suyễn.

Cảnh Diệc giáng cho cô một bạt tai.

Thoáng giây cô ngã xuống, một bóng hình thân thuộc chắn trước mình cô, lao vào quần áo với Cảnh Diệc. Bảo vệ, trợ lý, lãnh đạo bu vào thành mớ bông bong. Khương Nghệ không nghe nổi gì, chỉ xõa xượi thống người trên đất, tay dậm dưới đầu gối đóng đũa, cố khiến đường nhìn nhòe nhoẹt trở nên rõ nét. Trong thế giới lặng thinh, chỉ đủ thấy thấp thoáng phần lưng rộng dày và nắm đấm tới, lùi của Trịnh Đạc.

Khương Nghệ cảm tưởng thời gian đã trôi lâu lắm, song hình như lại rất ngắn thôi. Khi cô định thần, Trịnh Đạc đã bị hai bảo vệ giằng chặt, nửa bên mặt Cảnh Diệc sưng u, mắt kính rơi rụng trên đất, khóe miệng rỉ máu hồng.

Cô vội ngoảnh nhìn Trịnh Đạc. Gã trao cô một ánh mắt dịu dàng. Khương Nghệ tránh đi.

Cô không biết tại sao gã bỗng đập cửa xộc vào.

Cô không biết gã đã nghe được bao nhiêu.

Chương 22

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cảnh Diệc cúi đầu ngồi trên sô pha, toàn thân như chìm nghỉm. Hắn không lên tiếng, cả phòng họp cũng không dám hít thở sâu.

Một hồi sau, hắn nhặt cái kính chòng chөр trên đất, ngắm nghía một lượt gọng kính rơi gãy, thấy gương mặt lồi thối của mình từ ảnh ảo hiện lên trên tròng kính.

“Báo cảnh sát.”

Hắn nồn ra từng chữ từng chữ một. Khương Nghê ngẩng phất đầu, đối thẳng con mắt nanh ác của hắn.

Trịnh Đạc vùng giẫy khỏi sự khống chế của hai bảo vệ, cơ thể oằn cong, mắt đỏ sọc tia máu, lừ lừ nhìn Cảnh Diệc trân trân.

Khương Nghê lại gần, bình tĩnh nói với Cảnh Diệc: “Giám đốc Cảnh, tôi thay anh ấy xin lỗi anh.”

Cảnh Diệc miết tay trên tròng kính, ngược đầu, tóc mái xõa xướt che lấp vầng trán, gương mặt mới được lên màu khiến thoạt trông hắn như cậu học sinh cấp 3 hư hỏng.

Hắn từng cho Khương Nghê đang gây hắn làm trò hòng dùng cách này để tiếp tục đào thoát. Nhưng chỉ mới ban nãy, hắn nhận ra cô để ý đến gã trai kia. Cứ việc cô không nhìn gã, không hỏi thăm vết thương của gã, nhưng chỉ câu nói vừa rồi thôi đã đủ chứng minh tất thảy.

Ruột gan hắn cồn cào cơn tức cùng tận, không biết là do dã tâm của mình bị bóc trần hay do sự để ý của Khương Nghê.

Hắn cười lạnh một tiếng, hỏi: “Đây mà là thái độ xin lỗi à?”

Khương Nghê găm đầu, giọng nói nén tới thật dịu: “Giám đốc Cảnh, anh đừng chấp nhặt với anh ấy.”

Cảnh Diệc thắng thốt. Hình như đã lâu lắm cô không nói với hắn bằng cái giọng thế này. Hình như hắn lại về tới những năm niên thiếu xanh mơn, trông thấy cô khi ấy còn đương học tại học viện múa. Với khúc cổ nhỏ dài, cổ tay mảnh khảnh, sống lưng mãi thẳng như sống bút, đọc tên hắn một cách nhẹ tênh dịu dàng.

Cô của hiện tại, vẻ ngoài chưa đổi thay một tấc một ly, song giọng nói thuở ấy đã thốt vì một gã trai khác.

Cảnh Diệc vắn đầu nhìn trợ lý, nói: “Báo cảnh sát!”

Trợ lý nhìn Cảnh Diệc, lại ngó Khương Nghê, đoạn nhìn thêm Trịnh Đặc, một hồi một chốc không biết nên làm gì. Gã lúng búng: “Giám đốc Cảnh, giờ...”

Khương Nghê rút một tờ giấy ăn, bước lên trước ngời vào cạnh hắn, lau đi vết máu bên mép hắn một cách rất đổi dịu dàng. Đầu ngón tay vạch trên da Cảnh Diệc xúc cảm nhẹ như không khiến hắn thoáng ngơ ngẩn.

Giọng nói êm dịu tựa nước: “Giám đốc Cảnh, xin anh đấy, bỏ qua cho anh ấy đi...”

Một giây sau, hắn bị mộng cảnh đá về thực tại.

Hắn tự giễu, một ả đàn bà thế này, một ả từ thuở ban đầu hắn đã muốn lợi dụng, hắn cũng dùng cách thức tương tự để dỗ dành đám đàn ông khác chẳng. Thảo nào bọn đấy lại bị cô làm cho mù mị.

Tự tay hắn biến cô thành dáng vẻ hôm nay, giờ lại còn mong ngóng chi nữa?

Bóng hình cô của ngày ấy và cô của bây giờ mãi chồng chéo lên nhau trong đầu hắn. Hắn tóm siết cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo giật

cô vào lòng, một tay khác vòng trọn vai cô, ép cô đối diện với Trịnh Đạc khi trong lòng hấn.

Trịnh Đạc của lúc này hết con thú hoang bị vướng bầy, trong con mắt kín đặc cảm phần và không cam tâm.

“Tôi có thể tha cho gã.”

Hấn tìm về giọng nói khi trước.

“Mười một giờ tối nay, phòng 3007 khách sạn Quân Việt, giám đốc đài Coco. Nếu cô lấy được, tôi sẽ thả người.”

Khương Nghê cảm tưởng máu toàn thân nhồi lên đỉnh đầu.

Cảnh Diệc cố tình nói thêm: “Dùng cái cách cô lấy lòng mấy lão già khác...”

Khương Nghê chỉ nghe được tiếng nhịp tim mình, lúc lồng lên, khi bật tiếng.

“Nếu cô không muốn, thế gặp lại trong tù.”

Khương Nghê không dám nhìn mặt Trịnh Đạc, mắt trần trần vào mũi chân mình. Trong vòng vây bởi mùi nước hoa rét căm của Cảnh Diệc, cô vẫn đủ sức nhận rõ cú giãy của Trịnh Đạc.

Cô đứng dậy, cười với Cảnh Diệc và nói: “Anh cứ chờ tin tốt lành đi.”

Ánh mắt cô bình tĩnh lạ lùng, không một gợn sóng. Cô rời đi trong cái nhìn trần trối của cả phòng, không ngoảnh liếc Trịnh Đạc lấy một cái, càng chẳng buồn để ý tiếng gã gọi vẫn luôn xuyên suốt. Tên cô.

Khương Nghê bước khỏi cửa, hai tay ghì chống trên đầu gối, bắt đầu thở hắt từng hơi nặng nhọc. Cô cố kiểm soát xúc động chỉ muốn gào thét, bộ não trắng xóa tại một khoảng rất lâu.

Cô ngược đầu, thấy Triệu Thư Na đứng bên tường.

Tấm ảnh ấy, cô nhớ tới nó, góc chụp, khung hình, hướng sáng, thời gian...

Mặc kệ Triệu Thư Na, cô rảo bước lướt sượt qua người ấy, không ngờ cổ tay bỗng bị bóp chặt. Khương Nghê dừng chân nhưng không ngoảnh đầu nhìn.

“Khương Nghê, không phải em!”

Giọng Triệu Thư Na có tiếng nức nở.

Khương Nghê không động cựa.

“Thật sự không phải em!”

Khương Nghê hất tay cô, giọng run run cất tiếng: “Có phải cô không, không còn quan trọng nữa.”

Cô bước vào thang máy. Triệu Thư Na định thần ngoái sang, thấy giữa cánh cửa thang máy đang chậm rãi khép chặt, gương mặt Khương Nghê đã nhòe nhoẹt nước mắt.

Chương 23

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm tối nhấn chìm mọi dự vọng ban ngày, để rò rỉ cái phồn hoa hư ảo lãng đãng. Giữa đèn đỏ rượu xanh là những khuôn mặt đã qua khắc gọt khi tỏ khi mờ, nấu mình trong hơi mù không rõ từ đâu, không nhớ nổi danh tính thực của nó.

Khương Nghê ngó vào điện thoại. Rạng sáng 1 giờ. Không có tin nhắn mới.

Cô siết chặt áo khoác, nhìn con số nhanh chóng sụt giảm trong khi dựa vào vách thang máy, tầm mắt mờ mờ.

Cô nhận thấy sự ê mỏi và rã rời ở bắp chân, cơn đau nhức ở phần dưới cơ thể giúp cô duy trì sự tỉnh táo đến lạ lùng. Cô ngước đầu, thấy khuôn mặt võ vàng của mình hiện ngay trên đỉnh. Cô chậm rãi nhắm mắt, men vách thang trượt người xuống sàn, ngồi tê liệt trong thang máy.

Tiếng “tinh” vang lên, cửa thang máy mở. Vịn vách thang, Khương Nghê đi ra một cách khó nhọc.

Đầu cô cúi gằm, chưa bước đến cổng chính đã nhận thấy cơn gió rét căm. Bên ngoài đã đổ tuyết. Dẫu chỉ có một lớp mỏng, song vì không một dấu chân mà trông trắng lóa một cách khó tin dưới đèn đường vàng ấm.

Cô cúi đầu, buồn cười phát hiện không ngờ mình vẫn xỏ đôi dép lê của khách sạn.

Cô định bụng gọi điện báo xe của công ty tới đón.

Ngoài cửa sổ là tuyết trắng rơi lả tả. Không kiểm soát được mình, cô kéo cửa mở ra.

Gió rét ứa vào, bông tuyết tấp thẳng trên mặt. Một tay cô siết chặt áo khoác, một tay khác vươn dài cảm nhận xúc cảm lạnh lạnh khi tuyết tan.

Ở nơi này, lầu cao cửa rộng, vươn mình từ đất, quanh quẽ đầu đường, chỉ chừa tia sáng ảm đạm từlogotrang sức xa xỉ lan tỏa.

Bống cô nhớ một sẩm tối đầu đông rất lâu về trước, quầy ăn vặt trên phố đã sơn trần nhà màu đỏ. Một nhóm người lôi thôi vừa chà tay vừa hà hơi vào đó, vây kín cái nồi văng nhẩy dầu ăn lẫu cay. Bống chai bia rơi xuống đất bể thành mấy mảnh xanh màu lục biếc, bà chủ nhanh nhẩu nói vớ là bình an. Có người ngó ra sao sáng ngoài xa mượn rượu tiêu sầu, có người đã ngà ngà từ lúc nào chẳng biết, có người chân nam đá chân chiêu bước dưới trời tuyết ngoài đường, nhận một nụ hôn.

Đuôi mắt quét tới đâu, cô bống sững người.

Một bóng dáng mỏng gầy dựa cột đèn đường. Giờ này khắc này, gã ngẩng đầu, dùng đôi đồng tử đen thẫm nhỏ tí ấy nhìn cô.

Trên đôi vai rộng dày của gã phủ một lớp tuyết mỏng.

Thoáng chốc cô không biết nên tiến hay lùi, nhưng gã đang bước về cô những bước chân kiên định.

Khương Nghê lê bàn chân men dần lên trước, dò xét một cách lảo đảo, tròn trành, run rẩy, e dè, trái tim co kéo từng ly giữa trao trợn chân tình và nói những lời dối trá, đụng chạm rồi lại rút về.

Trong đất trời sương tuyết, một giây trước là vui thích, một giây sau là dè sợ.

Trịnh Đạc mỗi lúc một gần.

Gió thốc vào mắt khiến Khương Nghê muốn trào lệ.

Trịnh Đạc đứng trước mặt cô, chỉ đứng một cách lặng lẽ như thế. Khương Nghê đủ sức nhận ra gã đang chặn cơn gió rét cho mình.

Gã bước tới một bước, Khương Nghê lùi về một bước.

Khương Nghê há miệng, gió tức thì thốc vào khoang mũi cô. Giọng cô run rẩy.

“Trịnh Đạc, tôi bắn quá rồi.”

Cô siết chặt áo khoác, con mắt lảng đi.

Trịnh Đạc lại bước lên bước nữa. Cô nhận thấy hơi ấm trên mình gã.

Giọng cô to hơn, chứa cả tiếng ghen.

“Làm sao đây, tôi bắn quá rồi.”

Trịnh Đạc vẫn chỉ bước một bước nữa. Dù đang găm đầu, Khương Nghê vẫn nhận thấy hơi nóng rầy phả ra từ mũi gã.

Cô muốn lùi thêm, lại bỗng chốc bị Trịnh Đạc ôm siết.

Ấy là một cái ôm mạnh bạo, tưởng đã dùng hết sức lực cả đời gã. Trong con mắt ngạc nhiên của Khương Nghê là bông tuyết đậu trên vai Trịnh Đạc.

Tựa như máu thịt nối liền, tựa như khớp xương đang ma sát.

Hơi nóng hôi hổi lan tới, Khương Nghê không nén được nước mắt rơi. Gió rét táp ngang, gò má nhói lên như dao cứa, trong đôi mắt nhòe mờ của cô là cái bóng đan chồng của hai kẻ đang ôm nhau, kéo tới thật dài.

Nước mắt đã đổ, giọt nước lợn cợn được gió sắc trui rèn, lay lắt vẻ đẹp buồn bã.

Không biết đã qua bao lâu, Trịnh Đạc nói: “Mình về nhà nhé.”

Cái bóng leo lắt trong gió.

Khương Nghê biết cơ thể khuyết tật của mình đang bung tỏa sức sống rực rỡ không gì bằng. Hai linh hồn cô lẻ dè dặt nương vào nhau, bánh răng bất chợt nghiêng hợp, bóng ảnh xước mờ, đan chồng mỏng mảnh, nội tâm vô ngã, ngược dòng về thời khắc sáng lóa đi ra từ cuộc sống tăm tối.

Về đến căn hộ, Khương Nghê ngâm trong bồn tắm một hồi lâu sau đó ôm cái đầu nặng trĩu lên giường nằm. Xác hồn mệt rã nhưng cô không hề buồn ngủ.

Cô bắt đầu đếm số. Hệt như hồi còn bé mỗi lần mẹ phải trực đêm, cô thấy sợ, muốn ngủ sớm nên luôn dùng cách này.

Cô nhắm mắt, đếm mãi đếm mãi, song tâm trí thì không biết đã chạy đến nơi nào, thế là lại đếm lại từ đầu.

Cửa phòng vọng tới tiếng động rất khẽ. Biết là Trịnh Đạc nhưng cô không mở mắt.

Trịnh Đạc bật ngọn đèn nhỏ, một vùng tối om vụt sáng. Cô cực lực giữ mình như đang ngủ.

Cô nhận thấy chân được vén lên một cách rón rén, tiếp là cổ chân được tay gã cầm chặt, hai chân bị tách rời. Cử động của gã êm dịu tột cùng khiến Khương Nghê hoảng hốt.

Khoảnh khắc kế tiếp, xúc cảm lạnh lạnh lan tới từ vùng dưới váy ngủ, nhụy hoa yếu mềm được gã che chở tỉ mỉ trong giây lát ấy. Cái lạnh của thuốc mỡ và nhiệt ấm từ đầu ngón tay gã giao quyện, đánh thẳng vào lớp phòng vệ cuối cùng tại đáy lòng yếu nhược của Khương Nghê.

Mặc cho thân xác chìm sâu vũng lầy, như nhuốc không thể tẩy rửa, với gã, cô vẫn như cây kẹo bông gòn ráo sạch, không được dính chỉ một vết như.

Khương Nghê cảm nhận được nước mắt men từ đuôi mắt chảy vào khoảng tóc bên tai, thấm ướt vỏ gối.

Trịnh Đạc đắp kín chăn cho cô, đi tới trước mắt cô, ngấm rèm mi rung khe khẽ và bị nước mắt lây ầm của cô, dùng mu bàn tay thô sần quệt đi nước mắt cô.

Gã biết cô không hề ngủ nhưng gã không nói gì, chỉ đứng dậy tắt đèn, nhẹ tay khép kín cửa.

Qua thêm lúc nữa, Khương Nghê mở mắt, cố sức đẩy tràn nước mắt trong vùng tối. Ngoài ô cửa sổ nhỏ vuông vức là mấy ngôi sao nhấp nháy trong đêm đen, sáng rõ hơn mọi đêm từ trước.

Khương Nghê biết, là gã.

Là gã, khiến cô không còn ôm nỗi lòng u tối vạn dặm để đối mặt mỗi đêm đen đặc dài.

Cô lao xuống giường, mò tới tay nắm cửa trong bóng tối, vặn mở, để tia sáng mặc sức gieo rắc vào phòng. Để chân trần, cô nhận thấy trong cơ thể có một nguồn lực đang thôi thúc cô không ngừng tiến lên, không ngừng tìm kiếm.

Cô lướt trên sàn nhà, băng qua mặt đá cẩm thạch, ngang qua sofa, qua cả quầy rượu. Cô siết thật chặt bóng lưng thân thuộc ấy.

“Đừng đi.”

Cô nói, hàm chứa khát vọng và van cầu.

“Trịnh Đạc, đừng đi...”

Cô siết vòng ôm chặt hơn nữa, hết gã đã siết lấy cô nơi đầu đường.

“Trịnh Đặc, đừng rời khỏi em.”

Cô òa khóc, lóng ngóng quệt đại nước mắt vào đầu.

Ngoài cửa sổ chưa kéo rèm là Cầu Cảng đèn đuốc của muôn nhà, càng làm bật thêm bóng u tối của đêm rét.

Cơn nức nở của Khương Nghê, khắc này là bất lực và yếu mềm đến thế.

Nhiệt ẩm phủ trùm bàn tay be bé giá ngắt của cô. Giọng thấp trầm của Trịnh Đặc vẳng tới.

“Không đâu.”

Mặc đêm đen ngoài kia vượn dài, mặc gió rét thấu xương vô tận, có nhà để về, có người chờ đợi, sau lưng có ánh mắt chứa chấp, dựa vào ấy là đủ để cô vững chí kiên gan, mọc từ đất cựa vào trời, đời người chính là được người ta yêu bao dung và thấu hiểu.

Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tháng cuối cùng sắp sửa kết thúc, mọi người chìm trong cái nôn nao mừng một năm mới gần sang.

Sự kiện lần trước của Khương Nghệ dần chìm vào quên lãng. Thời gian sẽ xóa mờ tất cả, câu nói này, đặt trong giới giải trí hiện tại còn đúng đắn hơn cả.

Sự nghiệp của Khương Nghệ không bị ảnh hưởng gì, mấy hôm nay vẫn rúc trong studio quay phim cổ trang. Thi thoảng người trong phim trường đi qua Trịnh Đặc sẽ liếc gã mấy cái, có lẽ cũng từng xì xào điều tiếng gì. Nhưng với Khương Nghệ nó chỉ là râu ria không đáng để mắt.

Sự kiện rúng động làng giải trí là việc hôn sự của Đinh Y Dung và Cảnh Diệc bị hủy bỏ do Đinh thị đứng ra thanh minh trước. Trong vòng vây của vô số ánh đèn flash và microphone, cuối cùng Đinh Y Dung đã thể hiện một mặt trưởng thành, không còn là cô chiêu đánh đá không biết giữ mồm giữ miệng nọ.

Đinh thị không chịu ảnh hưởng gì, thậm chí còn tạo được quan hệ hợp tác lâu dài với công ty điện ảnh danh tiếng Hollywood, có bước nhảy vọt mới về mặt kịch bản và kĩ thuật. Nhưng cổ phần của giải trí RJ thì sụt tụt đáy vực sau khi tin tức truyền ra, vài công ty truyền thông đồng thời có hợp tác với Đinh thị quyết đoán ngưng hợp tác với RJ, cộng với việc Cảnh Diệc, trong cơn khó chịu đã thả tay sa thải mấy quản lý cấp cao và phá hợp đồng với vài diễn viên đã khiến lòng người RJ bàng hoàng.

Khương Nghệ biết nguyên do của sự kiện này nhưng cô không sợ. Vì cô biết giá trị thương nghiệp của mình vẫn đủ giúp RJ của hiện tại một lần.

Tuyết đông năm nay hình như hơi nhiều. Khương Nghê ngó dài trắng mênh mông phía ngoài, không diễn tả nổi cảm xúc hiện tại.

Hôm nay là đêm giao thừa, nhưng chiều Khương Nghê vẫn có công việc.

Trịnh Đạc bùng một cốc nước chanh mật ong tới. Xúc cảm ấm nồng mon men từ lòng bàn tay tỏa khắp toàn thân cô.

Cô uống một hớp, nhón chân hôn lên môi Trịnh Đạc, cười cười, nói: “Ngọt đấy.”

Gương mặt Trịnh Đạc vụt qua thoáng e thẹn không thể nhận rõ.

Gã nói: “Chiều nay Jessie tìm tôi, tôi đưa cô đến phim trường rồi sẽ đi ngay.”

Khương Nghê dẫu môi.

Không rõ do trời phú hay do là một diễn viên, cô luôn có thể dựa vào biểu cảm để mặc sức hoán đổi tâm trạng. Điều này khiến đôi lúc Trịnh Đạc không phân nổi cảm xúc thật của cô. Và lại hôm nay là giao thừa, cô không vui cũng là việc hết sức dễ hiểu.

“Sẽ không lâu đâu...” Gã chống chế.

Khương Nghê chuyển đổi sang nét cười, sờ soạng mặt gã, nói: “Đi đi, cũng đâu phải cô ả nào khác.”

Câu nói khiến Trịnh Đạc bật cười. Gã ôm eo cô, cùng cô thưởng thức cảnh tuyết ngoài cửa sổ.

Biển rộng Bán Đảo Loan từng mênh mang gợn sóng đằng xa nay đã bị băng giá dày kín. Trong tiết đông vạn vật như tạm dừng sự sống, hết hai người họ của khắc này.

Một năm mới, đôi ta có nhau, đã là hạnh phúc đến thế.

Phim mới của Khương Nghệ hầu như được hoàn thành trên nền phong xanh, song trang điểm thì tốn thời gian ghê gớm. Đội nhóm chuyên gia trang điểm mời từ Mỹ sang cực kì nghiêm túc, chỉ riêng tẩy trang đã đủ cho Khương Nghệ ngủ một giấc ngon.

Hôm nay quay xong, Khương Nghệ đánh tiếng với nhân viên đoàn phim, vừa định gọi điện cho Trịnh Đặc thì bỗng nhớ hồi sáng gã có nói phải đi tìm Jessie. Đành cười, xem chừng mình của hiện tại đã thực sự không rời nổi gã.

Đang ngẫm xem nên gọi tài xế hay tự lái xe thì bỗng nhận được điện thoại, màn hình hiển thị cái tên “điều dưỡng Lý”. Cô nhú mày.

Từ loa vọng ra giọng sốt ruột của phụ nữ.

“Cô Khương, mẹ cô mất tích rồi...”

Khương Nghệ cầm điện thoại sửng sờ vài giây, kế đó lập tức cúp máy mở định vị của mẹ. Sẵn nỗi sợ có ngày này, cô đã cất công cài chip định vị GPS lên những vật mẹ luôn mang bên người.

Tay cô run như tên bắn, dùng hết sức bình sinh mới ấn được vào khối vuông kia. Chấm nhỏ đỏ rực nom bắt mắt lạ thường trên màn hình. Cô di hai ngón tay để phóng to, đại não bỗng chốc kêu “ù ù”.

Cao tốc Càng Hồ...

Cô quăng phứt thứ trong tay, rồi rít tìm chìa khóa xe trong hoảng loạn. Sau đó cô tự nhủ mình phải bình tĩnh, vừa lao ra ngoài vừa gọi điện cho Trịnh Đặc. Không ai nghe máy.

Cô nghiến chặt răng, một tay cầm điện thoại một tay trên vô lăng, chân đạp ga phi như bay khỏi chỗ.

Cô vượt hai lần đèn đỏ, trong lúc đó gọi thêm cho Trịnh Đặc cú nữa. Vẫn không ai nghe máy. Rồi cô báo cảnh sát.

Cô quăng đại điện thoại một bên, mắt lom lom nhìn xuyên kính trước, chạy lên cầu vượt.

Gương mặt mẹ lướt nhanh trong trí từng lần.

Trên mặt lạnh lạnh, Khương Nghê quệt nước mắt lem luốc, hít sâu một hơi, tự nhủ mình là sẽ không có chuyện.

Lên cao tốc, cô mở điện thoại, nhận ra mình đã mỗi lúc một gần điểm đỏ kia. Cô thở phào, tập trung lái xe, nhưng thỉnh thoảng tiếng cảnh báo trong xe réo ầm ĩ. Cô ngó kí hiệu báo cần đỗ xăng nhấp nháy, mắng thầm một câu, bật đèn cảnh báo rồi tấp vào ven đường.

Cô xuống xe. Phía ngoài tuyết đã bay bay khắp. Do không kịp thay quần áo mà cứ để váy dài phối với giày cao gót, cái lạnh cửa xương lùa từ dưới lùa lên xâm chiếm mình mẩy cô. Cô riết sát lớp áo lông đứng bên ven đường, tha thiết mong vấy được một chiếc xe.

Cô rướn người về trước, vươn ngón cái hi vọng có xe dừng lại.

Từng chiếc từng chiếc lướt vụt đi như ma đuổi, từ đuôi đùn lại nguồn nhiệt ồ ạt trong một giây và cái mùi gắt mũi. Khương Nghê giậm chân, ớn mình vì rét, tưởng chừng có vô vàn mảnh băng cán nghiền thân thể.

Không ai để ý tới cô.

Tuyết mỗi lúc một dày, cơn tê cứng ở hai chân dần thấu rõ.

Gom hết can đảm, cô xông ra đối diện một chiếc xe đang lao tới. Rồi vì trọng tâm không vững, cô ngã nhoài ra đất, đầu gối lổa lổ cọ mài vào mặt đường nhựa. Máu thấm ồ ồ từ vết rách bôi lên mặt đường.

Điện thoại cũng văng đi xa, bị một chiếc xe khác nghiền nát.

“Điên đấy à? Muốn chết hả!”

Chẳng thềm nhìn cô, chủ nhân chiếc xe đã giật cửa sổ chửi như tát nước. Rồi vòng qua cô, gã vút đi không thềm quay đầu.

Khương Nghê ngồi đơ cứng trên mảng tuyết bị ố bẩn bởi lốp xe nghiền, hai tay vọc sâu vào tuyết đọng đen ngòm, đầu ngón tái trắng và run rẩy, cùng lúc muốn khóc lại muốn cười.

Trên màn bạc, mắt cô từng lăn tăn như sóng gợn, choáng ngợp như cánh hồng thoáng rơi, đẹp để không gì sánh được. Nhưng bây giờ, cô hèn mọn như loài giun dế lún sâu trong bãi lầy, tuyết vọng, bất lực, nhỏ bé.

Có lẽ thêm một chiếc xe nữa, cô sẽ được thoát khỏi thế giới này. Ấy có phải điều cô vẫn hằng mong?

Gió rét thốc vào mặt, con mắt âm ỉ của cô nhức nhối. Trong óc là gương mặt của mẹ.

Mẹ là cột chống cuối cùng. Cô đứng dậy, tháo giày, bắt chắp máu đỏ leo chằng chịt trên bắp chân. Để chân trần, cô giẫm sâu vào tuyết lún, đi về phía trước từng bước một.

Cô biết mẹ ở ngay đằng trước.

Người mãi mãi yêu cô ở ngay đằng trước.

Cô càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, cuối cùng guồng chân thành chạy. Dưới lòng bàn chân là đường lộ tuyết giá, trên mặt là tóc vương xõa xượi, bên tai là tiếng gió thét gào, sượt ngang cơ thể là từng chiếc xe hơi lao đi như chạy trốn.

Trong đôi mắt là thấp thoáng đầu cùn.

Cô cắn răng chịu đựng, đau nhức khiến dây thần kinh đơ cứng. Ngay đằng trước thôi, cô biết là thế.

Khởi đầu luôn là cô độc và hoang mang. Song khi đến điểm cuối, không biết sẽ là buồn bã và suy sụp vì nhận ra mọi thứ không phải kết quả trong tưởng tượng hay vui sướng đến òa khóc vì cuối cùng được thấy cảnh tượng khiến tim thờ đầu nơi. Tất cả là điều chưa biết, việc cô có thể làm chỉ là tiếp tục guồng chân chạy trên con đường mãi không có điểm dừng.

Cô thấy nó rồi.

Tấm áo khoác màu đỏ ấy, nó là do chính tay cô mua cho mẹ. Giờ phút này màu đỏ ấy lại châm mắt và bần bật đến thế.

Cô thờ dờn, nhận rõ tim đang đập. Tách rẽ đám đông, cô chạy tới ôm mẹ.

Hết mẹ đã ôm cô khi còn bé.

Chất dịch ấm nồng trượt khỏi bàn tay cô, cũng là một phần trong thân thể cô và giờ này là biểu tượng cho sự xói mòn của sự sống. Cô nhìn lòng bàn tay đang nhỏ máu lỏng tỏng, bất chợt không thể nghe được gì. Thế giới chỉ còn đèn cảnh báo lập lòe xanh đỏ, chiếc xe bật đèn khẩn cấp, gương mặt nôn nóng và đôi mày nhíu chặt của chủ xe và vô số cái miệng mở ra khép lại của vô số người.

Cô chỉ nghe một câu duy nhất.

“Tiểu Nghê, cuối cùng con cũng tới rồi...”

Người trong lòng vươn tay, nhưng còn chưa chạm tới mặt Khương Nghê đã nhắm nghiền mắt.

“Tiểu Nghê, cuối cùng con cũng tới rồi...”

Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê chạy theo cáng cứu thương, tay vẫn nắm tay mẹ, vừa chạy vừa nói: “Con đây... Con ở đây...” Đến tận khi bị bác sĩ cản lại ngoài phòng bệnh.

Cô nhìn ba chữ “phòng phẫu thuật” màu xanh lục như kẻ vô hồn.

Cửa bật mở, một y tá đi ra, chẳng buồn ngẩng đầu đã nói: “Bệnh nhân mất máu nghiêm trọng, gãy xương nhiều nơi, đầu và nội tạng đều bị chấn thương nặng, bác sĩ đang cố gắng chữa trị. Cô là con gái bà ấy, cô kí giấy thông báo bệnh nguy kịch đi.”

Khương Nghê đờ đẫn gật đầu. Y tá ngẩng nhìn, con mắt trừng lớn, âm giọng biến điệu, nói: “Cô là... Khương Nghê?”

Khương Nghê không đáp. Giờ này khắc này, cô căm ghét cái tên và những vè vang của mình đến thế.

Cô nhận giấy thông báo bệnh nguy kịch, kí tên rồi nhét lại cho y tá.

Y tá nhìn chữ kí rồi lại nhìn cô, trợn mắt há mồm.

Khi chạy đến, Trịnh Đạc thấy Khương Nghê ngồi co ro trên ghế.

Cô để trần bàn chân đỏ bưng vì cồng và lấm bẩn, vết thương ở đầu gối đã đóng vảy, dịch máu khô cáu trên bắp chân không sắc máu, tóc tai xơ xụi, hai mắt vẫn đỏ lại rỗng tuếch, gương mặt cũng bị gió rét thổi mà đỏ bưng.

Gã chạy thẳng tới không nghĩ ngợi, phủ áo mình lên người cô.

Tủi nhục, cô đơn, bất lực, thất vọng, tự trách, dằn vặt... hằng cảm xúc vô tận ập tới. Cô đẩy gã ra, bắt đầu nện vào lồng ngực gã như

trút giận, từng cú từng cú.

“Sao anh không nhận điện thoại của tôi!”

Lực tay cô không hề yếu bớt, một cú lại một cú đấm gã không ngừng.

“Sao anh không nhận điện thoại của tôi!”

Cô như rồ dại.

“Sao anh không nhận điện thoại của tôi!”

Hồi lâu sau, đã mệt, cơ thể cô tự mềm oặt theo bản năng, tức thì được Trịnh Đặc ôm lấy đỡ dựa vào ghế. Gã ngồi xuống, tay phủ lên tay Khương Nghê, nói: “Tôi xin lỗi, tôi tới trễ rồi.”

Khương Nghê nhìn mặt gã, nước mắt lại bắt đầu tràn đê.

Thực lòng gã không hề sai gì. Là tự cô áp đặt cảm xúc của mình lên gã.

Trịnh Đặc lau nước mắt cô, khẽ giọng dỗ dành: “Sẽ không sao đâu.”

Khi nhận điện thoại của cảnh sát, tương tự Trịnh Đặc cũng bỏ hết mọi việc lao thẳng tới bệnh viện. Hiểu đại khái tình hình rồi, suốt dọc đường gã đã ủ sẵn bao lời nói. Nhưng cái giây trông thấy Khương Nghê, gã chỉ muốn ở bên cô một cách lặng lẽ.

Khương Nghê đặt đầu lên vai gã. Cô đã quá mệt, chỉ muốn một chỗ dựa vào.

Cứ dựa dẫm như thế, không biết đã qua bao lâu, tiếng động từ cửa phòng phẫu thuật khiến cô thoát tình ráo, thần kinh nói lòng lại trở về căng chặt.

Bác sĩ đi ra trong bộ đồ mổ. Trịnh Đặc đỡ Khương Nghê tới đó.

Trong mắt Khương Nghê viết đầy hi vọng e dè.

Bác sĩ tháo khẩu trang, nói: “Thực sự xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Đôi mắt sau cặp kính của bác sĩ có sự bình tĩnh hơn tất thảy. Sống và chết, ông đã chứng kiến quá nhiều.

“Không...”

Giọng nhẹ bằng chỉ bản thân nghe nổi.

Bỗng cô lao vào phòng bệnh nhưng bị mấy y tá ngăn lại ở cửa. Trịnh Đặc đỡ sau cô giúp cô không bị ngã.

Khương Nghê vùng giãy, chỉ có thể dõ theo hàng rào chắn xen hai màu trắng đỏ đằng xa đến khi nó khuất dạng tại chỗ rẽ.

Cả hành lang im ắng chỉ còn vài người mòn mỏi, ai nấy ôm ấp những cảm xúc không như nhau.

Tay Khương Nghê bầu víu cánh cửa phòng mổ giá ngất, con mắt rỗng tuếch chỉ còn dòng lệ thấm đều không dứt men quai hàm rỏ giọt xuống đất.

Cô rì rầm, tưởng đang hô hoán với nơi xa.

“Mẹ ơi... Mẹ ơi...”

Không biết điện thoại của ai lại reo chuông.

Đôi câu chuyện chưa kể hết thì thôi đành vậy

Những cảm xúc qua năm tháng đã khó phân thật giả

Như đồng cỏ nay đâu còn nhành hoa tươi

May từng cùng nhau trải xuân thu và đông hạ

Khương Nghê nhận thấy một sức mạnh đang đẩy mình lên.

Nhưng hiện giờ cô chỉ muốn chìm sâu xuống đáy.

Những hoa ấy đã già rồi chẳng những hoa ấy đang ở đâu nhỉ

May tôi từng ở bên khi em như hoa đua nở rộ

La... la... la... nhớ em

La... la...

Liệu em vẫn đang nở rộ như hoa ấy

La... la... la... đi nào

Những hoa ấy đã bị gió rải rác khắp chân trời

Cô gục đầu trên vai gã, nước nở trong lặng thinh.

(1) Rào chắn hai màu trắng đỏ

Chương 26

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khương Nghê buông thả mình trong bồn tắm, vòng bảo bọc ấm áp cũng không thể thuần hóa cái rét khắp thân thể.

Không rõ vì sao, trong trí Khương Nghê cứ lướt nhanh từng cảnh tượng từng khung hình thuở bé. Hồi bé mẹ rất bận, phải tận giữa khuya mới về nhà, cô liền ôm riết bộ quần áo có mùi cơ thể mẹ, giả vờ rằng mẹ đang nằm ngay bên; dù từ bé đã không có bố, thần thái, thái độ trong cương có nhu của mẹ vẫn đã ảnh hưởng tới cô, khi bị các bạn khác ăn hiếp, mỗi lần luôn là mẹ đứng ra, bảo cô phải học cách tự bảo vệ mình; cô vào trường nghệ thuật, học phí cắt cổ, không dám mở miệng xin mẹ một đôi giày múa mới nhưng mẹ vẫn tình tường nhận ra, tặng cô một đôi mới vào hôm sinh nhật, cô đã đi đôi giày ấy giật được giải quán quân thành phố...

Cô cười mà như mếu, nhận rõ đời này mình không thể thoát nổi ly biệt, tạ tòn và cái chết. Nó là bi kịch số kiếp đã định sẵn, là đau khổ mãi mãi không thể tránh lẩn, là bó buộc của hiện thực, không đường đào thoát.

Cô chìm đầu xuống sâu trong bồn tắm, cảm nhận dòng chảy ấm từ tám hướng bốn bề.

“Món cà chua xào trứng này cháu làm giỏi quá, hồi bé Tiểu Nghê thích nhất món này đấy, ăn kiểu gì cũng không chán, rồi cả canh cà chua nấu trứng nữa, một mình nó phải húp hết cả tô to...”

“Tiểu Nghê học múa từ bé, giỏi chịu khổ lắm, còn thương mẹ nữa, chân mài nổi cả bong bóng cũng không đòi cô mua cho đôi giày mới.”

“Bây giờ nó là ngôi sao lớn rồi, bận... Nhưng cô vẫn mong nó thường tới thăm cô...”

“Giờ Tiểu Nghê nó thành ngôi sao rồi, nhưng nó dựa vào thực lực của mình, cháu đừng hiểu lầm nó, nó là đứa bé ngoan...”

“Nếu cô mất rồi, nó sẽ chỉ còn một mình trơ trọi.”

...

Giờ cô chỉ còn một mình trơ trọi.

Cô biết mình đang khóc, nhưng sự tồn tại của nước mắt không thể cảm nhận nổi.

Cô có vô kể những cách đối xử với nỗi đau: tự hủy hoại, xăm mình, đâm kim... tự đày đoạ và bạo hành cơ thể một cách rồ dại, dùng nó hòng xóa đi những vết hằn bên trong.

Cô cũng từng nghĩ tới cái chết mỗi khi đau đớn đạt điểm. Có lẽ là nhảy lầu trong một chớp mắt, rồi bỏ thế giới khi máu nát vào thịt; hoặc là rạch cổ tay để động mạch chủ trào vỡ, rõ ràng cảm nhận sự sống đang dần trôi; hoặc là nuốt vài viên thuốc an thần be bé, cất tiếng tạm biệt với trần thế trong giấc mộng mông muội...

Hiện giờ cô chỉ muốn chìm thật sâu, có lẽ chìm xuống rồi sẽ không nổi lên được nữa.

Dừng nơi đâu, nghỉ chốn ấy. Chỉ khi đã trải mài giữa đánh bóng và phơi bày, ấy mới là bản thân sau cuối. Tháo bỏ hào quang, lột trần hui quạnh, cô lẻ lênh đênh, đeo theo linh hồn tàn tạ và thân xác nhơ nhuốc, mỗi lúc một chìm sâu vào bùn lầy.

Hai tai cô bắt đầu mất cảm giác. Trong một vùng yên ắng tĩnh mịch và mọi âm thanh bị nuốt chửng, dòng nước ấm đục khoét khoang mũi và hốc tai cô một cách từ tốn, dùng tình cảm êm ái đến tận cùng dung chứa cô, bảo bọc cô.

Cô nhận thấy thể xác mình nặng dần, ở nơi tay chân chạm tới, bốn bề xung quanh chỉ có hư không dịu dàng dằm dắm. Cô có thể

nhận rõ rằng chúng trĩu nặng, tồn tại một cách dẻo dai nhưng tụ tán trong vô hình. Nắm lấy, chúng sẽ trượt qua kẽ ngón tay, trôi đi mất.

Chìm xuống rồi, sẽ không nổi lên được nữa.

Ánh đèn soi rọi vàng sáng dưới đáy nước, rực rỡ không đổi.

Thế xác mỗi lúc một chìm sâu, Khương Nghê nhận thấy sự thanh thản cùng tận.

Có lẽ một giây sau, cô đã có thể đi tìm mẹ rồi nhỉ.

Thình lình cô bị lôi tuột lên khỏi cảm xúc ấy. Không khí thanh sạch tạm thay cho dòng nước dịu dàng. Cô hít thật sâu.

Cô bừng mở mắt, giọt nướcứa vào viền mi. Cộm như cộm cát. Trịnh Đặc với nét mặt giận dữ xuất hiện.

Khương Nghê sửng người.

Luôn là gã. Gã từng thấy cô khi vật vã, nhuốc nhơ, hèn tiện, lại luôn xuất hiện khi cô cần nhất.

Có lẽ gã cũng như Cảnh Diệc, không thể cứu nổi cô.

Khương Nghê muốn đẩy văng gã, đúng lúc đại não thiếu dưỡng khí lên cơn váng vất, tức thì được gã ẵm bổng lên.

Trong khoảng tròng trành, cô chỉ thấy được quai hàm banh chặt và lún phún râu mới nhú của gã.

Trịnh Đặc bọc cô trong chăn mỏng, dùng khăn bông khô lau tóc cô. Cô có thể ngửi rõ cái mùi giá rét trên mình gã.

Cô đẩy gã, để gã không thể tiếp tục gần mình như thế.

“Đừng cản tôi.”

Giọng cô không hàm chứa một tình cảm.

Con người đen kịt nhỏ tí của Trịnh Đặc nảy đập. Gã nói: “Khương Nghê, tất cả rồi sẽ qua hết.”

Hệt như cô ngày trước, giấu kín cơ thể đã tàn tạ thương tích từ lâu và nói với gã, tất cả rồi sẽ trôi qua.

Hơi cay xộc lên khoang mũi, cô bật thốt: “Trịnh Đặc, tôi bắn quá rồi...”

“Tôi bắn quá rồi...”

“Tôi không đáng được anh đối tốt như thế...”

Trịnh Đặc ôm cô. Giữa hai người, vòng ôm luôn hơn xa ngôn ngữ.

“Tôi mất mẹ rồi...”

Giọng Khương Nghê nhỏ xíu.

Cái giọng cộm bề của Trịnh Đặc vào tai: “Khương Nghê, đừng bỏ cuộc.”

Khương Nghê sững người. Tiếng sụt sùi dừng bật.

“Khi em thành công, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, được không?”

Lời Trịnh Đặc khiến Khương Nghê bỗng tỉnh táo. Hôm nay gã đã đi gặp Jessie, con bé đã cho gã biết tất cả.

Khương Nghê đáp trong thần thờ: “Tôi không thoát nổi...”

Cô từng nghĩ tới hằng sa số khả năng khi kết thúc. Xác tàn gánh tiếng nhục nhơ, bị người đời thóa mạ, cuối cùng lẽ cô trơ trọi. Mà cuối đời cũng không được suôn sẻ như đầu đời, càng hướng hồ khi cột chống cuối cùng là mẹ đã đi mất.

“Cái giá tôi phải trả lớn quá rồi...”

Tận đáy lòng cô chưa từng tự tin mình sẽ suôn sẻ thẳng lưng để dẹp yên tất cả trước con mắt thế tục, không tiếp tục lột trần cái tàn khuyết của bản thân, không tiếp tục phô bày linh hồn sa đọa, chỉ chừa cho kẻ khác nét đẹp bề ngoài. Nhưng trong mắt liệu có biển rộng, trong tim liệu có núi cao, sau lưng liệu có đôi cánh đủ sức vỗ đập trên bầu trời, con mắt thế gian không thể nhìn tới.

Cô bắt đầu khóc. Tựa như một ngày cuối cùng của một năm này, cô đã khóc hết nước mắt của cả đời.

“Tôi đã trả giá nhiều quá rồi...”

Thế nên cô không muốn mất thêm cả gã.

Ngoài kia có tiếng nổ lớn.

Đã đến 0 giờ. Bầu trời Bán Đảo Loan bắt đầu bắn pháo hoa, màn đêm trên đỉnh có những chùm hoa khói rực rỡ nổ bung vào nhau cắt chân trời đen thẫm một lát cắt rạn ngời chớp nhoáng. Cháy trọn một đời, chỉ vì một phút huy hoàng hiện tại. Pháo hoa dễ lạnh, hoa đua chóng héo.

“Cô còn có tôi mà.”

Khương Nghê ngửa đầu. Pháo hoa của khắc này đổ bóng trong con người đen thẫm của gã. Dầu bung nổ rồi sẽ úa tàn, song ánh tỏa trong một chớp mắt ấy đã là đủ. Chỉ nguyện cháy rụi thành bụi tro, không mong mọc rễ trong bùn lầy.

Nên ấy là vĩnh hằng.

Thời gian dặc dài, hồng trần mỏng lạnh, vùi diệt tất cả quá vãng. Nhưng có những kí ức, như bóng với hình, như khóc như tỏ, ca ngâm mỗi đêm, lia bút họa hình, khó mà mắt liếc làm tỉnh, một nét xóa sạch.

Ấy chính là thời gian của cô và gã cơ mà.

Một lùi một tiến, một nắm một buông, một khóc một cười, cô không ôm giấu mặt tối, ấy chính là tình yêu. Có chệch hướng, đổi lứa, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, càng có thẳng thắn, can đảm và hoàn thiện bản thân.

Chợt cô thấy rất mừng.

Mừng vì đã vùng thoát khỏi những suy nghĩ thủ cựu từ trước.

Mừng vì đã lắng nghe tiếng con tim ngay sau chốc rối ren nhốn nháo.

Mừng vì không bị quá nhiều dự vọng nuốt chửng.

Mừng vì thời này khắc này có bản lĩnh để yêu và tư cách được che chở nuông chiều.

Cô ôm siết lấy gã.

Trịnh Đạc nói quả quyết: “Em còn có anh.”

Ôm không phải một động tác mà là một trải nghiệm. Con tim sát gần đến thế, đủ sức cảm nhận rõ nhất tình cảm của đối phương. Những kẻ chia xa lại càng muốn ôm và được ôm hơn cả. Cái hiểu của tôi về ôm là dù không thể ở trong mắt tôi, bạn vẫn đã in hằn trong tim tôi.

Tận khi tiếng pháo hoa phía ngoài ngưng hẳn và trong phòng trở về một vùng sáng ngời yên tĩnh, hai người mới tách khỏi nhau.

Trịnh Đạc lấy một cái USB ra từ túi áo, nhẹ nhàng đặt nó vào lòng bàn tay Khương Nghiê, nói: “Jessie nói là em có thể dùng đến.”

Khương Nghiê ngẩng món đồ kim loại be bé, nụ cười méo xẹo.

“Làm sao đây, Trịnh Đạc, ai bảo anh gặp phải em cơ chứ.”

Khương Nghê của lúc này, gương mặt hốc hác, nhớ chàng nhỏ lệ, linh hồn yếu ớt được bọc kín dưới lớp chăn. Trong đơn độc cô lội nước vượt đèo tới đầu cùng thế giới, nhìn cốt cách, trông khí độ, từ lâu đã bứt khỏi phạm trần tìm được bản thân đích thực.

Trịnh Đạc nở nụ cười. Cô của ngày trước dùng trái tim nhìn như lạnh nhạt ơ hờ của mình ủ ấm gã, nhưng dù luôn biết cô không hề kiên cường như gã đã tưởng tượng, gã vẫn không tìm nổi nơi yếu nhược ấy.

Trải nghiệm tương tự, mất mát tương tự, bất lực tương tự.

Có lẽ họ chính là một bản thân khác của nhau trên thế giới, như nhau xốt nhau.

Gã thích cô như bây giờ, kiên cường và mềm dẻo, vẻ ơ hờ xuyên suốt và sự hoạt bát tình cờ, hết viên ngọc trai kia nấu mình trong thân xác mềm nẫu.

Khương Nghê nhìn sâu vào con mắt dịu dàng và đường nét gai góc của gã, ý niệm cố thủ trong tim thêm kiên vững. Cô nắm chặt tay gã, khẽ giọng nói rằng: “Trịnh Đạc, em còn cần anh giúp em một việc.”

Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Những lời nói đầu mỗi đều không phải vật thật, khóc đấy cười đấy bàn tay đấy mới là thật, trưởng thành trong va vấp trầy trật mới là thật. Ngoảnh đầu nhìn tựa như một đêm đã trải qua rất nhiều, nhưng thực ra đến tảng sáng vén mờ tấm chăn là đã hết phũ sạch lớp bụi của hôm qua.

Ngày đầu tiên của một năm mới với những xao động râm ran lạ thường. Ai nấy vẫn đắm chìm trong niềm hân hoan mừng năm mới hôm qua, điều này khiến RJ luôn vắng lặng thời gian vừa rồi có sự nhộn nhịp đã lâu không thấy.

Khương Nghê xuất hiện trong phòng họp chuẩn giờ định. Bộ vest vải nhung màu đen phối với áo thun bó khoét ngực, dưới là quần ống rộng và giày cao gót cũng đen nốt, chỉ duy sợi dây xích vàng chóa trên cổ điểm thêm cho cô chút sắc màu.

Một diễn viên nữ nhanh mồm hỏi: “Sao hôm nay cô Khương lại mặc âm u vậy?”

Khương Nghê ngó lơ cô ta, kéo ghế ngồi xuống.

Cảnh Diệc chẳng buồn ngẩng đầu, lật giở tài liệu, trầm giọng nói: “Đừng nói như thế, mẹ cô ấy mới mất hôm qua.”

Nữ diễn viên kia ngó người, nhẹ giọng: “Tôi xin lỗi.”

Khương Nghê đủ sức để nghe rõ. Lời này là nói với Cảnh Diệc, không phải dành cho cô.

Khương Nghê ngó ra nền trời xanh thẳm và mây trắng lững thững ngoài cửa sổ, nhớ là đã lâu lắm mình không hưởng thụ cảnh đẹp của

ban ngày. Bỗng chốc có hơi thất thần, không nghe được tiếng gọi tên.

Tận khi Triệu Thu Na ngồi cạnh giật khế tay áo.

Cô ngoảnh nhìn theo phản xạ. Triệu Thu Na lảng tránh ánh mắt cô.

Cô hồi thần, hắng giọng, nói: “Tôi định xin nghỉ một thời gian.”

Câu nói hết viên đá rơi tồm xuống mặt hồ phẳng lặng, làm dậy lên gợn sóng muôn trùng.

Vị quản lý cấp cao nọ khựng một chốc, sau hỏi: “Một thời gian... là bao lâu?”

“Tùy tâm trạng.”

“Nhưng cô Khương, hiện cô còn một bộ phim chưa đóng máy đấy...”

“Quay xong phim này.”

“Ngoài ra hai kịch bản đang thương thảo và một quảng cáo quốc tế.”

“Cứ để đấy.”

Nghe câu trả lời lơ đãng thờ ơ của Khương Nghê, vị quản lý liếc nhanh Cảnh Diệc vẫn không tỏ vẻ gì, quệt vội mồ hôi chẳng có trên trán.

Tình hình hiện tại, RJ cần ngôi sao có giá trị thương mại như Khương Nghê làm trụ cột gượng dậy. Nhưng khi cô đưa ra yêu cầu khó chiều như thế lại không ai dám hó hé một câu.

Yên tĩnh một lát, tiếng Cảnh Diệc vang lên.

“Khương Nghê, nếu cô mệt rồi, cứ nên đợi khỏe lại hãy tới.”

Hắn dung túng cho thái độ càn rỡ của cô.

Khương Nghê cười, nụ cười khắc nghiệt và đặng chất cố nặn ra khiến người nhìn có cảm xúc khó tả.

“Cám ơn giám đốc Cảnh.”

Cô ngẩng đầu, đối diện đường nhìn của Cảnh Diệc. Cảnh Diệc cụp mắt trước.

Câu ấy của Cảnh Diệc khiến đại não vị quản lý nọ tê liệt. Thế là đồng ý rồi? Hay là không đồng ý?

“Nhưng tôi phải nhắc cô rõ, về rồi thì nhớ đọc lại hợp đồng cho kĩ, xem xem tiền bồi thường làm trái hợp đồng là bao nhiêu rồi hẵng quyết định muốn nghỉ thời gian bằng nào.” Hắn đứng dậy, dẹp gọn mớ tài liệu, dậm bước đi ra trong sự hộ tống của trợ lý.

Quản lý gom góp lòng can đảm, hỏi: “VẬY... cô Khương... phải làm sao?”

Cảnh Diệc đáp lạnh tanh: “Xem mà làm.”

Quản lý điếng người đứng ngay đơ tại chỗ, muốn khóc không xong.

Mấy diễn viên còn lịch trình khác lục tục rời đi.

Khương Nghê quay gót, nói với Triệu Thư Na đang không nhìn mình: “Tí nữa em tới văn phòng chị một lát. Chị có thứ muốn đưa em.”

Thoạt tiên Triệu Thư Na ngẩn người, kể là gật đầu một cách máy móc song vẫn không hề nhìn Khương Nghê. Thực ra cô cũng đang muốn giải thích với Khương Nghê. Về sự việc lần trước.

Về đến văn phòng, Khương Nghệ kéo kín rèm cửa sổ, bật nhạc giao hưởng, ngồi trên ghế làm việc, ngửa đầu lắc lư một cách lơ đãng. Ngó những vinh dự quá vãng trên kệ sách, người cô đọng đưa.

Âm nhạc của bài giao hưởng như dòng thác trút nghiêng.

Bạn đang tránh né gì đấy

Bạn đang níu giữ gì kia

Bạn muốn làm ai vui vậy

Bạn đã có từng quỳ trước

Thế giới lãnh cảm này

Chưa một lần tử tế với bạn

Cô nhớ về lần ấy thời đi học, rành rành cô là hạng nhất của ngành thế mà cơ hội vào đoàn múa đi Nga lại dành cho cô tiểu thư danh giá kia. Sau đó thì là mẹ do cứ có tật hay quên mà bị kiểm tra ra chứng Alzheimer. Thời điểm ấy cô đã tưởng như trời đất sụp đổ.

Không có quan hệ, không có cơ hội, không có tiền, chỉ dựa vào khuôn mặt tròn và sống lưng thẳng như sống bút, cô xộc vào thế giới xa lạ này.

Thế nên bạn căm thù hiểm nguy

Đọa sâu vào vực thăm tai ách

Thua sạch thân này

Hai tay bạn bấu víu bằng sức

Như cheo leo cạnh vách vực sâu

Bạn dè chừng bước từng bước

Cứ ngỡ là mình còn có

Cuộc sống vẻ như vẹn toàn

Lần đầu tiên gặp Cảnh Diệc, hần mặc áo vét đi giày da, ôn hòa nho nhã, trông lạc quẻ lạ lùng giữa quán bar hỗn tạp.

Quả thực hần đã giúp cô rất nhiều, hai người cũng từng có khoảnh khắc thân mật không giấu giếm. Song khi hần vì mục đích mà ép cô kí vào bản hợp đồng, cô đã không còn là cô của thuở ban sơ.

Dẫu rằng có vô số chức danh, tất thảy sau lưng vẫn không một ai trông thấy.

Cô đã luôn thỏa hiệp. Cô sợ ánh mắt người đời, sợ điều tiếng của kẻ xa lạ. Không muốn phô bày mặt nhợ nhuốc của mình cho kẻ khác chiêm ngưỡng, cô giấu nhẹm thân xác và linh hồn lũng lổ bày nhầy, làm một con rối bị thao túng.

Có đủ sức, Thẳng thừng buông đôi tay

Có đủ gan, Đọa thân không chùn bước

Ngã vào trong bóng tối

Đọa vào trong bùn lầy

Nơi biển rộng trời cao

Cô bị cuộc sống mài giũa không còn gì, đã định dốc một lần toàn mạng. Nhưng rồi Trịnh Đặc xuất hiện, dùng đôi ngươi đen kịt nhỏ tí và vẻ ngoài hiền như gỗ đá của gã lấp kín linh hồn tàn khuyết của cô.

Ấy là lần đầu tiên cô cảm nhận được hơi ấm. Rồi một lần lại một lần, dù cô biết mình không đáng được vậy.

Nhưng còn gã, gã luôn dang rộng vòng ôm chờ đón cô.

Cứ để tôi, Thêm một lần thấu nỗi đau trong lòng

Lấy hết đi, Để tôi thêm một lần tay sạch trắng

Chỉ có từng thoi thóp một hơi

Kẻ tôi đích thực ấy

Gã mới được sinh ra đời

Gã kéo cô ra khỏi chết chóc.

Gã ôm cô, trong mắt có pháo hoa in ảnh ngược. Gã nói: “Em còn có anh.”

Cô quyết phải sống mái một lần.

Triệu Thư Na gõ cửa bước vào, quan sát văn phòng của Khương Nghệ một vòng. Sắc màu đơn điệu thấm trào một cảm giác vắng lặng, phù hợp cao độ với tính cách lạnh bạc của Khương Nghệ.

Triệu Thư Na mặc sơ mi trắng buộc tóc đuôi ngựa, tràn trề hơi thở thanh xuân.

Khương Nghệ rót nước cho cô, nói: “Dạo này đang bận gì vậy?”

Không nghĩ cô thân nhiên như thế, Triệu Thư Na siết chặt chiếc cốc: “Một bộ phim thanh xuân, họ định vị em ở dòng vai...”

Khương Nghệ nhếch mày, hỏi: “Phim mới của đài Coco?”

Triệu Thư Na gật đầu.

Văn phòng chìm trong tĩnh lặng rất lâu.

Khương Nghệ lại hỏi: “Khi trước em học ở đâu?”

“Học viện Hí kịch Tam Hộ.”

Khương Nghê cười cười, nói: “Được đấy, xuất thân chính quy.”

Triệu Thư Na thấy hơi mờ mịt, hỏi: “Chị Khương Nghê, chị có thứ gì muốn đưa em vậy?”

Khương Nghê mím môi, đẩy cái laptop trước mặt tới. Khi trông thấy thứ hiện trên màn hình, Triệu Thư Na bịt chặt miệng, trong mắt có khung hoảng và khiếp hãi, bỗng chốc đứng bật dậy.

“Chị... Chị lấy được thứ này từ đâu?”

Khương Nghê vẫn thản nhiên, nói: “Trong máy tính của Cảnh Diệc.”

Đồng tử trong mắt Triệu Thư Na nảy đập, giọng nói bắt đầu run: “Khương Nghê, em đã nói rồi, tấm ảnh đó không phải do em chụp, thật sự không phải do em. Chị nghĩ xem em thì tranh được gì với chị, em chỉ là một diễn viên mới, đâu cần thiết phải làm thế với chị!”

Viền mắt cô hoe hoe, cơ thể phập phồng với biên độ lớn.

“Chị biết.”

Giọng Khương Nghê phảng lảng lạ thường.

Triệu Thư Na sửng người, vượt phảng lại cảm xúc rồi hỏi: “Vậy chị muốn làm gì?”

Khương Nghê nhìn cô thật nhanh, dời laptop về phía mình, nói: “Lần trước ở Duyệt Các, em ngồi với giám đốc đài Coco nhỉ.”

Triệu Thư Na nín thinh.

“Hắn Cảnh Diệc và em đã kí một hợp đồng.”

Triệu Thư Na ngược đầu.

“Em biết không, trong tay Cảnh Diệc, khởi đầu cao bao nhiêu, kết cục sẽ tăm tối bấy nhiêu.”

Khương Nghê vẫn cái vẻ bình tĩnh nhất quán.

Triệu Thu Na hít một hơi sâu, nhìn Khương Nghê với ánh mắt không lảng tránh. Cô nói: “Thế thì sao, giờ chị muốn em phải biến khỏi anh ta ngay à? Hay phải khai hết ra cho thiên hạ lác mắt? Em đã đi đến bước này rồi, đã không thể biến đi được rồi!”

Cảm xúc cô dao động vượt mức. Khương Nghê vẫn như mặt nước lặng tăm: “Em còn có cơ hội.”

“Khương Nghê, em không giống chị. Chí ít chị còn được Cảnh Diệc để ý, chí ít anh ta còn từng có tình cảm với chị, nhưng em thì không như thế! Em chỉ đơn giản là bị anh ta lợi dụng, anh ta nâng em đến cao bao nhiêu, em không quyết định nổi!”

Hốc mắt cô đỏ hoe, gương mặt thơ ngây nhuộm màu u tối.

“Giờ cái gì chị cũng có hết rồi nên chị mới định thoát thân toàn vẹn, biệt tăm biệt tích, vứt sạch những chuyện không thể cho ai biết là xong! Nhưng có gì lại tìm em?”

Cô bắt đầu khóc. Khương Nghê không nhìn cô nữa.

“Em có cuộc sống của em, em chọn cuộc sống của em. Nên xin chị đừng có chỉ tay bảo em phải làm gì.”

Lần này Khương Nghê thoáng giật mình, không ngờ cô gái thoát trông mềm dẻo nhu mì vậy mà trong thân thể lại cất giấu sức mạnh dữ dội đến thế, dồn ép cô không phản bác nổi.

“Em chỉ là đứa con gái tới từ thôn quê, chỉ có cách dựa vào cái mặt xinh đẹp này để leo lên từng bước. Em còn có thể thế nào, có thể thế nào được?”

Trông gương mặt đã nhòa lệ của cô, Khương Nghê rút hai tờ giấy đưa tới.

“Nín khóc đi.”

Giọng cô nghe sao dịu dàng.

Một khoảnh khắc ấy cô nghĩ mình đã sai. Có lẽ vì chưa từng hưởng những vẻ vang vinh dự, có lẽ vì chưa trải qua những việc cay đắng, có lẽ chỉ do cuộc sống đè nặng, cô không thể yêu cầu Triệu Thư Na có can đảm bằng ấy, cũng không thể cố ép con bé từ bỏ tất cả hiện tại.

Triệu Thư Na nhận tờ giấy, quệt vội mấy cái lem luốc.

Khương Nghê cười. Triệu Thư Na ngây ngẩn.

“Phấn son lem hết rồi kìa.”

Khương Nghê lúc này hết một người chị lớn, dỗ dành đứa em bằng vô tận dịu dàng.

Cô vỗ nhẹ lên vai Triệu Thư Na, nói: “Cẩn thận với Cảnh Diệc.” Rồi bỏ đi thẳng.

Đại não trắng xóa của Triệu Thư Na chỉ còn mùi nước hoa thoảng nhạt trên người Khương Nghê.

.

Chương 28

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cảnh núi ngày đông khiến người ta mê mẩn lạ lùng. Từ xa trông tới núi kia, dãy núi dưới tầng soi trải của nắng dương mới ló có đường viền tỏa cái nét dày khỏe mềm mượt và cứng cỏi từ tốn, phô bày sự uy nghiêm và vắng lặng ngàn đời.

Ở rãnh núi đằng xa, kể cả khi đã mất đi màu xanh um tùm được mưa xuân tưới tắm trong lúc chờ đợi bốn mùa luân chuyển, tất thấy người dân trong nó vẫn chẳng buồn ngược đầu trông lên, cũng chẳng cần phải cầu xin ráng đỏ lộng lẫy được nắng chiều chiếu rọi.

Khương Nghê đang chờ đợi. Vài đám mây lãnh đăng lơ lửng giữa không cao, nắng dương tỏa rạng soi tỏ tầng mây, chùm sáng dài và dịu nhẹ nhìn thấu suốt niềm vui của sinh mệnh và nỗi u buồn của làn sương băng lạnh.

Dưới ánh nắng cô quấn khăn quàng lên cổ cho Trịnh Đạc. Trịnh Đạc có thể trông rõ vành bán nguyệt trên móng tay cắt tỉa gọn ghẽ của cô.

Khương Nghê vỗ bồm bộp vào lồng ngực gã, hết sức hài lòng, nụ cười còn ấm dịu hơn cả ánh nắng ngày đông.

Trịnh Đạc ôm cô, khẽ giọng thì thầm vào tai cô: “Em khiến anh kiêu hãnh.”

Khương Nghê kiễng chân, khẽ hôn lên quai hàm lún phún râu của gã.

Trịnh Đạc nói: “Anh chờ em bên ngoài.”

Khương Nghê tổ chức buổi họp báo không một điềm báo trước khiến cánh truyền thông lũ lượt kéo tới. Để tranh đua tin đầu tiên,

không ít phóng viên thủ sẵn ngoài cổng với chiếc xe suốt đêm ròng.

Trong giới đưa ra rất nhiều phỏng đoán. “Giải nghệ” là ý đoán của đại đa số cánh nhà báo, một số thì đoán là có liên quan tới chuyện yêu đương dạo trước hoặc vài phỏng đoán vô căn cứ khác.

Khương Nghê ngồi lặng lẽ chính giữa phòng, nhìn thẳng vào ánh đèn flash bên dưới. Bỗng cô hoảng hốt trong thoáng chốc. Hình như cảnh tượng thế này lần trước còn là buổi họp báo sau sự kiện hút ma túy.

Tay cô nhắc micro, nuốt ực một ngụm nước bọt. Hết sức bình tĩnh. Vì cô biết có sức mạnh vô tận làm chỗ dựa cho mình.

Cô nhìn quanh bốn phía. Người tới nhiều vô kể, gồm có Đinh Y Dung, Triệu Thư Na và cả vài quản lý cấp cao của RJ. Khi đường nhìn lướt ngang gương mặt Jessie, cô cảm nhận một cách rõ ràng cái gập đầu kiên định của cô ấy.

“Chào mọi người.”

Cô vừa cất tiếng, vô số âm thanh nháy máy đã nổi liền thành chuỗi.

“Tôi là Khương Nghê nghệ sĩ của giải trí RJ, hôm nay tụ tập mọi người tại đây để chia sẻ vài việc mọi người vẫn luôn tò mò. Sau khi buổi họp báo này kết thúc, tôi sẽ rút khỏi làng giải trí.”

Câu nói thoát khỏi miệng, cả hội trường im phăng phắc.

Kế là một hồi xôn xao bùng lên dưới sân khấu, gồm cả từ vài vị trong công ty. Gương mặt họ đông đầy biểu cảm khó phân tách. Tần suất ánh đèn chớp lóe nhanh hơn, tiếp đó những tiếng bàn tán nổi nhau từng đợt từng đợt, mỗi lúc một to, phải một lúc lâu sau mới dần yên tĩnh trở lại.

“Tại đây, tôi chỉ trích và tố cáo giám đốc điều hành Cảnh Diệc của giải trí RJ, thông qua hợp đồng âm dương(1) để ép buộc nghệ sĩ dưới trướng phát sinh quan hệ với bên đối tác, từ đó thúc đẩy kí kết hợp đồng.”

(1) Chỉ loại hợp đồng có hai bản với điều khoản khác nhau, một bản công khai và một bản riêng tư chỉ hai bên kí biết. Trong đó bản công khai không phải điều khoản thỏa thuận thực sự mà thường chỉ lập ra nhằm qua mắt pháp luật còn bản hợp đồng riêng mới là điều khoản thật.

Câu nói này như sấm đánh ngay xuân, khiến cả hội trường im lặng như chết.

Những gương mặt ẩn sau ống kính cùng ngẩng lên với vẻ khiếp sợ, nhìn thẳng Khương Nghê vẫn với nét mặt bất biến.

Khương Nghê ấn vào nút bấm, âm thanh rành mạch vang vọng.

“Khương Nghê, nếu cô còn muốn kiếm tiền, muốn mẹ cô được yên lành trong viện dưỡng lão thì tối nay, Duyệt Các, Đinh Thịnh và nhà sản xuất của “Sonata” đều có mặt, mặc mát mẻ vào.”

...

“Tôi có thể tha cho gã.”

“Mười một giờ tối nay, phòng 3007 khách sạn Quân Việt, giám đốc đài Coco. Nếu cô lấy được, tôi sẽ thả người.”

“Dùng cái cách cô lấy lòng mấy lão già khác...”

Bên dưới là những đôi mắt rúng động bàng hoàng.

Có nhà báo bắt đầu mở bút ghi âm và điện thoại, cả vài người đã tắt bật ghi hình.

“Tôi chính là một trong những nữ nghệ sĩ bị Cảnh Diệc uy hiếp. Anh ta thông qua hợp đồng âm dương và việc chăm sóc cho mẹ tôi ở viện dưỡng lão để quy định quan hệ hợp đồng giữa tôi với RJ, ép buộc tôi tham gia xã giao và phát sinh giao dịch thể xác.”

Bên dưới lại một hồi tiếng trao đổi rần rần.

Dừng một lát cô tiếp: “Tôi từng tìm tới nhân viên bị sa thải vì phát hiện lỗ hổng tài chính sinh ra do hợp đồng âm dương, định thông qua người này để tố giác RJ nhưng đã bị Cảnh Diệc phát hiện và ngăn cản.”

Màn hình sau lưng cô hiện lên hai bản photocopy của hợp đồng.

Cô rê trò chuột lên trên, nói: “Bản bên trái là hợp đồng gửi lên cục thuế vụ, bản bên phải là hợp đồng kí kết với nhân viên. Thù lao đóng phim chênh lệch và khoản bồi thường vi phạm hợp đồng cao ngất ngưỡng là kết quả có được sau khi dùng chứng cứ về giao dịch thể xác phát sinh giữa nghệ sĩ và đối tác để uy hiếp.”

Nối tiếp màn hình là vài tấm ảnh đã được làm mờ song vẫn dư sức dựa vào phần còn lại để nhận ra hành động của người bên trong.

Khương Nghê lại mở ghi âm.

“Đinh Y Dung ngu thật nên cô ta mới bị cô lợi dụng, nhưng còn cô, không rời khỏi cái giới này nổi đâu... Còn nữa, đừng tưởng tôi không nhận ra, cô và gã nhảy lầu hôm nay đã cấu kết với nhau. Cô tưởng chỉ bằng một thằng làm thuê mạt rệp mà rung chuyển được địa vị của RJ?”

“Lại là ma túy, lại là tìm người nhảy lầu, cô tưởng cô làm thế thì được giải thoát à?”

“Tốt nhất cô nên an phận cho tôi. Giờ với tôi, cô vẫn còn giá trị lợi dụng lớn lắm đấy.”

“Khương Nghê, cô phải biết là do tôi nâng cô lên. Cô có thể leo cao bao nhiêu, tôi dư sức khiến cô ngã đau bấy nhiêu.”

“Khương Nghê, không có tôi, cô không sống nổi đâu.”

Cả hội trường chỉ còn tiếng râm ran của cánh nhà báo và tiếng máy ảnh nháy liên tục.

Khương Nghê chiếu một đoạn video, trong hình là một người đàn ông gầy nhẳng đeo mắt kính.

“Tôi là Trương Bân nhân viên phòng tài vụ của giải trí RJ. Do phát hiện lỗi hổng tài chính của công ty mà bị buộc thôi việc, tôi không cam tâm nên đã đón đường cô Khương Nghê dưới tầng hầm. Cô ấy đồng ý hợp tác với tôi cùng lột trần bộ mặt thật của RJ do đó đã tự biên tự diễn ra vở kịch nhảy lầu...”

Màn hình rộng bỗng tắt ngóm. Chỉ chừa gương mặt phẳng lặng như nước hồ của Khương Nghê.

“Cô câm miệng!”

Đinh Y Dung bỗng đứng bật dậy. Ống kính từ bốn bề tám hướng quay ngoắt sang ấy. Sắc mặt cô đỏ gay vì giận dữ quá độ, cơ thể run run mất kiểm soát.

Thời gian vừa qua cô luôn chơi vơi giữa lằn ranh tin tưởng và ngờ vực, bị đầy dọa khiến khủng hoảng tinh thần. Thế nên không tiếc lật mặt tại chỗ chỉ để bảo vệ hai người đàn ông mình từng ngưỡng mộ.

“Khương Nghê! Cô luôn miệng nói từng phát sinh quan hệ với Đinh Thịnh bố tôi nhưng mớ bằng chứng cô lôi ra thì có thể chứng minh được gì? Cô... Cô đang vu khống! Toàn những lời không bằng có, cô đang phỉ báng!”

Những chữ phía sau bắt đầu không mạch lạc.

Đợi cô ta bình tĩnh, Khương Nghê nói: “Chúng ta đã từng bàn về việc này. Cô Đình, cô quên rồi ư?”

Khương Nghê nhoẻn cười, mắt gợn sóng tình tứ.

“Không phải chính vì chuyện này nên cô mới hủy bỏ hôn ước với Cảnh Diệc đấy ư?”

Trên màn hình lại là một đoạn camera theo dõi bị ngả tông xanh nhạt. Trong hình, Cảnh Diệc cho Khương Nghê một bạt tai nảy lửa. Tiếp là Trịnh Đặc xông vào, hai người quần áo với nhau.

“Cô quên cảnh này rồi ư?”

Toàn hội trường chờ câu trả lời của Đình Y Dung.

Đình Y Dung nhận rõ mọi vận động chi li của cơ thể, thái độ vẫn cố cứng: “Khương Nghê, nếu cô không thể lấy chứng cứ ra, chúng ta cứ gặp lại trên tòa!”

Cô dùng tự tôn và trình tiết của đàn bà để đánh cược, rằng Khương Nghê sẽ không lấy ra thứ thực sự đủ sức nặng. Cô cũng đoán chắc rằng Khương Nghê sẽ để lại đường lui cho mình chứ không cố liều tất cả.

Nhưng cô đã sai. Cô ngược đầu, nét mặt thẳng thốt và ngổ ngàng, thậm chí sâu trong tim còn lan nổi khủng hoảng không rõ từ đâu tới.

Trong màn hình là đường nét đã được làm mờ. Đôi nam nữ quần bện vào nhau, vẫn thừa sức trông tỏ tường cái lưng béo phị của Đình Thịnh và Khương Nghê với cặp mắt mơ màng. Giọng Đình Thịnh văng vẳng: “Gọi bố nào, gọi bố đi nào...” Giọng sốt sắng nhẩy mỡ, đeo đầy ham muốn chinh phục.

Đình Y Dung cứng miệng ngồi phịch xuống ghế, đôi đồng tử phản chiếu khung hình sáng loáng.

“Đây là thứ Cảnh Diệc đã gửi cho tôi khi uy hiếp bắt tôi đi xã giao.”

Cô còn nhớ đêm ấy dù đang bị cơn đau bụng kinh hành hạ không đứng vững nổi, cô vẫn đã nốc hết ly rượu này đến ly rượu khác. Lại lòng là kí ức về cơn đau chỉ lướt vụt rồi biến mất, thay vào đó là đôi mắt âu lo và cốc nước mật ong ấm ngọt của Trịnh Đạc. Cô cười một nụ cười thật khẽ.

Đoạn video vừa công chiếu, cả hội trường lặng im như đã chết, ngay cả ánh đèn flash và tiếng nháy máy cũng biệt tăm.

Từng khuôn mặt không dám tin tưởng gán trên nó ánh mắt phức tạp đủ mọi hình hài, thoát trông hết những con chiên ngoan đạo chiêm ngưỡng Giê-su chịu cảnh dày dọ.

Khương Nghê nói tiếp: “Mục đích Cảnh Diệc liên hôn với Đinh thị chỉ vì muốn nuốt chửng nó. Nếu đã lấy được Đinh thị, anh ta sẽ tìm cô gái khác để lấy lòng mục tiêu kế tiếp.”

Tiếng ghi âm lại vang vọng trong hội trường.

“Anh và Đinh Y Dung kết hôn rồi, chắc tôi sẽ chẳng còn giá trị gì nữa...”

“Thế nên anh mới lại tìm Thế thì lần này, đối tượng của anh là ai đây?”

“Có bao nhiêu đứa con gái muốn làm thế mà không có cơ hội đấy. Là tôi nâng đỡ cô.”

“Trên người cô có nhiều thứ quá, nên cô không thoát nổi đâu.”

Khương Nghê đã xóa đi cái tên được nhắc tới.

Cô lơ dềnh liếc sang Triệu Thư Na, biểu cảm không thể miêu tả bằng ngôn ngữ hiện trên nét mặt.

Cô ngó mỗi một khuôn mặt phức tạp bên dưới, nói: “Có thắc mắc gì, giờ mọi người có thể hỏi.”

Một nữ nhà báo phản ứng nhanh lập tức hỏi: “Cô Khương Nghê, những bằng chứng cô đưa ra đều là sự thật, không có làm giả chứ? Hay cô chỉ muốn lợi dụng RJ để dựng chuyện từ đó tiếp tục tăng độ hot sau sự kiện hút ma túy?”

Tiếng nháy máy nhỏ dần. Toàn hội trường cùng chờ xem Khương Nghê đáp trả câu hỏi sắc bén này ra sao.

Khương Nghê thoáng cười, âm giọng chuyển cao, nói: “Làm giả?”

Cô ngậm đắng nuốt cay, bóng gió mớm lời, lấy lùi để tiến, tất cả chỉ vì đợi tới một khắc này. Làm giả, đúng là nực cười.

“Tất cả bằng chứng là thật, có thể tìm được nó từ máy tính của Cảnh Diệc.”

Dừng một lát, không hề có ý định biện bạch cho mình, cô tiếp: “Còn quý cô đây, mời cô động não suy nghĩ cho. Là một cô gái, cô có cam chịu phô bày hết những gì bẩn thỉu nhất, đê tiện nhất, bí mật nhất của mình cho bao người sau đó nói với họ rằng tất cả là do tôi làm giả, tôi trần truồng đứng đây trước các vị chỉ để tăng độ hot cho mình?”

Khương Nghê dùng từ không buồn giữ ý. Cả hội trường nghe mà điếng người.

Hôm nay cô mặc áo trắng giản dị, không che nếp nhăn và tàn nhang, càng không phấn son tô đậm. Tai mũi miệng mắt trông thấu rõ từng lỗ chân lông, giản dị mà khiêm tốn, trong mắt lại chỉ toàn kiên gan và thấu suốt.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm với mỗi một câu tôi đã nói.”

Im lặng chốc lát, phóng viên tiếp theo lập tức truy hỏi: “Cô Khương Nghê, cô tiết lộ tin chấn động như vậy chẳng lẽ không sợ phá hỏng sự nghiệp của các nghệ sĩ khác?”

“Chính thế, cô làm như vậy sẽ khiến cả làng giải trí rung chuyển, thế thì nghệ sĩ khác cũng bị liên lụy theo.”

“Cô làm thế vì báo thù hay sao?”

“Cô làm như thế có từng nghĩ tới hậu quả cho những nghệ sĩ khác, nhất là những nghệ sĩ cũng bị hại như cô không?”

“...”

Cánh nhà báo tranh cướp đưa theo câu hỏi này.

Đây chính là truyền thông hiện tại. Mọi mâu thuẫn và trở ngại sẽ được xóa bay, không cần suy xét tới lập trường và quan điểm, lý lẽ hay lương tri, không cần nhận thức lý giải dựa trên tư duy cảm xúc và cân nhắc tới phương thức biểu đạt, không cần do dự giữa người mạnh hay người bình thường hay kẻ yếu, nhiệm vụ độc nhất chỉ đứng vững bên câu chuyện đề tài. Đề tài tức chính nghĩa, đề tài tức tất thắng.

Khương Nghê kề sát micro, giọng to và vang vọng. Cô nói: “Thế thì sao?”

Một câu nói, cả hội trường ngẩng nhìn.

Chương 29

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngoài cửa sổ xe là một vùng trắng lóa. Trận tuyết đầu tiên của năm mới luôn mang tới những nỗi lòng khó tả.

Trịnh Đạc ngó cánh cửa khép chặt, bỗng nhớ cảm xúc tim như trống dồn lần đầu tiên gặp Khương Nghê. Từ Cầu Cảng đến Biên Thành, từ sàn đấu vạn người tung hô đến ngục tù bức bí tận cùng, cô luôn bên gã.

Nghĩ cho cùng những ân ái giữa cả hai luôn được dựng trên mắc nợ và áy náy hiểu lòng không tỏ. Vì nợ quá nhiều nên tạo thành khoái cảm tội lỗi, nên mới có thể không tính toán gì nhau.

Cả hai luôn biết rằng người tốt nhất đã đi xa hoặc chẳng sẽ chẳng tới nữa. Và yêu cháy bỏng chỉ mang tới tổn thương bỏng cháy không gì bằng. Ai nấy vẫn riêng có những bí mật cũng như thầm gánh tiếc nuối và vô vọng, chỉ thế mới có thể bước tiếp bên nhau trong bình đẳng và vô tư.

Nhưng khi bí mật bị công khai lộ trần, ấy thế vẫn cố chấp muốn bước tới ôm siết người ấy, nói với người ấy rằng, tôi ở đây.

Trịnh Đạc cười.

Giây lát ngẩng đầu thấy một chiếc Mercedes phóng như bay tới, hình như gã đã nom rõ khuôn mặt tàn độc kia bước xuống xe với không một thoáng ngại ngần.

Cảnh Diệc hốt hải chạy ngay tới đây ngay khi vừa xuống sân bay. Bộ vest mỏng bạc không thể ngăn cản giá rét trong trời tuyết lất phất dày mù. Nhưng lúc này hẳn chẳng buồn để ý tới.

Hắn đối đầu con mắt bình lặng của Trịnh Đạc.

Gã đấy, lần trước hãy còn thụi cho hấn một đấm với cặp mắt căm phần và không cam tâm. Còn hiện tại thì kiên vững như bàn thạch.

“Tránh ra!”

Giọng sốt ruột của Cảnh Diệc ủa tràn lửa giận lồ lộ.

Trịnh Đạc nín thình, đứng sững sừng trước cửa trong im lặng.

Mày Cảnh Diệc chập cả vào nhau, thành linh lao vụt lên quơ đấm về trước, hướng đấm thẳng tới Trịnh Đạc. Trịnh Đạc nghiêng người tránh đi.

Cả hai lao vào nhau cùng ngã trên nền đất tuyết. Áo phao đen thẫm và áo vest cũng đen hết thể dính vào nhau như keo. Một trông thô kệch, một trông nho nhã, lại cùng tạo nên mảng đối lập rõ nét trên nền tuyết trắng tinh.

Trịnh Đạc tỏ rõ ưu thế vượt trội, đè cứng Cảnh Diệc xuống dưới người.

Khói trắng phả ra đeo theo sức nóng phần nộ, hơi thở đứt quãng có thứ mùi nôn nao.

Cảnh Diệc lần được một thứ giá công.

Trong mắt hấn là hơi mù vô tận. Nhìn Trịnh Đạc trong sắc mặt kiên quyết, hấn đâm thẳng tay không do dự.

“Vì chúng tôi sống trong làng giải trí, vì chúng tôi có một lớp vỏ da đẹp, vì chúng tôi cần sự nghiệp lên cao thế nên chúng tôi phải hầu hạ dưới háng đàn ông? Thế nên chúng tôi phải mua vui trên bàn rượu? Thế nên chúng tôi phải trở thành món đồ chơi mặc sức thao túng trong mua bán quyền lực của đàn ông?”

Khương Nghê vẫn vẹn nguyên cái bình lặng từ đầu chí cuối.

“Con mắt anh chị chỉ thấy một mặt vẻ vang hơn của chúng tôi, thế nên anh chị nói một câu “kiếm được tiền là được” đã lờ đi tất cả. Còn những cô gái như tôi khác, biết bị đối đãi như thế là do xã hội đồng lõa, biết mình là người bị hại của cả cộng đồng, thế nên tôi hiểu khi họ hít sâu nuốt tiếng, chịu như chịu nhục cố sống yên đời mình. Nhưng luôn có vài thời điểm, khi nghe họ nói “không liên quan đến tôi, tôi không gặp chuyện đó, cô nghĩ nhiều rồi” khiến tôi không chỉ khó chịu mà thậm chí tuyệt vọng.”

Giọng Khương Nghiê có một thoáng run run.

“Im lặng chính là dung túng, thờ ơ chính là đồng lõa với kẻ ác. Mỗi một lần chúng tôi lên tiếng đều là đang bỏ phiếu cho thế giới mình mơ ước, tôi biết ơn chính can đảm của mình.”

Cô của lúc này, đầu ngẩng cao, mắt gọn sáng, rung động tựa cánh hồng bay. Cá ngừ vùng quẫy, núi lửa phun trào, cảnh quan hùng vĩ hơn cũng không thể vượt hơn vở kịch độc diễn của cô. Lời nói đẹp đấy, im lặng đẹp đấy, hơi thở cũng đẹp đấy, đều là vinh dự độc tôn tình yêu ban cho.

Là cô ban cho Trịnh Đạt, cũng là Trịnh Đạt ban cho cô.

Lời ấy vừa dứt, cửa lớn bỗng bật mở. Cảnh Diệc gánh gió rét bước vào.

Sau một giây sững sốt, mọi ống kính và ánh nhìn đổ dồn vào hắn.

“Anh Cảnh Diệc, anh có gì muốn nói không?”

“Anh Cảnh Diệc, những việc này là thật chứ?”

“Anh Cảnh Diệc, anh có gì muốn giải thích không?”

“...”

Mớ câu hỏi nhốn nháo nổi nhau đổ tới. Cảnh Diệc ngó lơ tất cả, chỉ trân trân nhìn cô gái phía đầu cùng đằng kia.

Cô dùng bản năng để kể rõ sự đổ nát, sa đọa và thời gian đẹp để ngăn ngủi trôi nhanh. Bất chấp khởi đầu rực sáng nhường nào, kết cục u ám bao nhiêu.

Hắn không ngờ cô sẽ dùng cách thức liều mạng như thế để phản kháng.

Cái giọng rẻ rúng của Cảnh Diệc vang vọng trong hội trường.

“Thế tại sao ban đầu cô leo lên giường tôi? Đồng ý với điều kiện của tôi?”

Khương Nghê điếng người, ngược mắt ngó Cảnh Diệc đang mỗi lúc một gần hơn.

Quả vậy, kẻ bước sai trước là cô.

Cô cười với vẻ tự trào. Cô biết vì sao. Bởi vì cô không thể phản bác. Nó là quy luật của thế giới này.

Cái may của đàn ông ở chỗ nhất thiết phải bước lên con đường gian khổ nhất cũng là con đường đáng tin nhất này; bất hạnh của đàn bà thì ở chỗ bị cám dỗ gần như không thể cưỡng lại bủa vây, không phải được yêu cầu tiến lên trong hoài bão mà là nghe nói chỉ cần trượt vào đã có thể tới với thiên đường cực lạc. Khi nhận ra mình bị ảo ảnh dối lừa, sức lực của đàn bà đã kiệt quệ sau lần mạo hiểm thất bại.

“Còn nữa, cô nói tôi còn lợi dụng những cô gái khác, thế thì lời bằng chứng ra đây, đừng có lải nhải tự diễn một mình!”

Cánh nhà báo phía dưới bắt đầu xôn xao.

“Đúng đấy, cô Khương Nghê, một mình cô nói thì chứng minh được gì?”

“Cô Khương Nghê, cô còn bằng chứng khác không...”

...

Trong khung cảnh nhốn nháo, Khương Nghê nhìn Cảnh Diệc trên sân, nhìn khuôn mặt hắn chuyển dần từ giá rét khắc nghiệt sang thấp thoáng nụ cười. Nụ cười khiến cô tởm lợm.

Nhưng cô không tài nào trả lời câu hỏi này. Cả về tình lẫn lý, cô không cách nào nói ra cô gái khác.

“Tôi có thể!”

Một giọng nói mát rượi vang lên.

Tiêu điểm thêm một lần chuyển dịch. Khương Nghê mấp máy môi. Cảnh Diệc quay ngoắt đầu, miệng mắt mở to nhìn chăm chăm cô gái đang đứng dậy.

“Cô Triệu Thư Na, xin hỏi cô cũng là người bị hại?”

“Cô Triệu Thư Na, cô có gì muốn nói không?”

“Cô Triệu Thư Na, có phải cô cũng bị Cảnh Diệc thao túng?”

...

Triệu Thư Na nhìn Khương Nghê. Từ trong dáng vẻ Khương Nghê vừa rồi, một hình ảnh bỗng lướt nhanh trong tâm trí cô. Trong căn phòng vệ sinh chật hẹp hôm ấy, Khương Nghê trao cô một ánh mắt mà đến nay cô mới biết nó không phải thương hại, không phải mỉa mai, không phải “tôi biết hết”, mà là...

“Phải mạnh mẽ”.

Cô ý thức được mỗi người lại có nỗi đau xót và vĩ đại riêng, kẻ hèn mọn cong lưng uốn gối, tai nghe sét giông, người can đảm và trong sạch đem thân xác và lý tưởng hỏi tận trời xanh, để bên trong hoặc bay cao hoặc đọa ngã.

Thế nên cô đứng dậy.

“Tôi cũng từng kí hợp đồng âm dương với Cảnh Diệc, quả thực Cảnh Diệc cũng từng dùng “Sonata” để ép tôi đi xã giao với giám đốc đài Coco. Còn lần Cảnh Diệc bảo Khương Nghê tới hầu giám đốc đài Coco trong ghi âm vừa nãy, vốn người đi nên là tôi, nhưng vì bạn trai của Khương Nghê đánh Cảnh Diệc nên anh ta mới trút giận lên chị ấy...”

Ánh đèn flash và tiếng nháy máy lại một lần tăng cao.

Triệu Thu Na biết chính cô, kẻ đứng dưới ánh đèn flash lần này không còn là “kẹo ngọt” kia nữa. Xương cốt da thịt cô đã thay đổi.

“Cảnh Diệc, còn một việc tôi chưa nói với anh đấy...”

Giọng Khương Nghê trở nên dịu dàng thu hút ánh mắt cả hội trường.

Cô đứng dậy, một đoạn phim chiếu sau lưng. Cậu trợ lý mặt mũi xanh tím của Cảnh Diệc bị trói gô trên ghế, vừa sứt sứt vừa nói: “Hôm ấy đúng là giám đốc Cảnh đã bảo tôi gọi điện thoại cho điều dưỡng của viện dưỡng lão, nói là cho mẹ Khương Nghê ra ngoài đi, đi... Chỉ vì hôn sự với cô Đinh bay biến, sau đó thì công ty vướng một đồng rắc rối... Vì cô Khương Nghê khiến anh ta khốn đốn đến thế nên muốn cho cô Khương Nghê chút cảnh cáo... Nhưng, nhưng bọn tôi cũng không ngờ là, là mẹ Khương Nghê lại chạy được lên cao tốc...”

Trong khung hình lại vang một tiếng nói qua điện thoại.

“Tôi là điều dưỡng Lý của viện dưỡng lão Cầu Cảng, đúng... đúng là Cảnh Diệc đã bảo tôi làm thế, ở đây có ghi âm cuộc gọi...”

Giọng nói tuy mờ mờ nhưng vẫn nhận ra được là của Cảnh Diệc vang lên.

“Điều dưỡng Lý, mấy hôm nữa cho mẹ Khương Nghê ra ngoài một chuyến đi. Rồi cô có thể đến phòng tài chính nhận tiền lương gấp ba tháng này...”

Yên tĩnh phủ trùm. Cảnh tượng đã xuất hiện mấy lần trong hôm nay.

Con mắt Cảnh Diệc không còn tia sáng.

“Thế nên người mẹ mắc chứng Alzheimer của tôi, vì không tìm được đường về nên đã lên cao tốc, sau đó thì bị xe tông. Sau khi tài xế gây tai nạn bỏ trốn, mẹ tôi, ngay dưới trời tuyết lại bị xe nghiền qua thêm một lần. Dẫn tới mất máu quá nhiều, nhiều cơ quan bị thương tổn, chấn thương não nghiêm trọng rồi chết.”

Khương Nghê há miệng thật to, nơi mắt là một vùng sáng loáng. Song khi nhìn kĩ, nó là li ti đốm lệ ly biệt.

Nói hết tất cả rồi, Khương Nghê cảm tưởng cả thân xác như bị rút rỗng. Nhưng sống lưng thì vẫn đứng thẳng, khuôn mặt vẫn ngẩng cao, viền quanh mắt là gió xuân vô tận.

Cô giải thoát rồi.

Không biết ai bắt đầu, một nữ phóng viên ném mạnh quyển sổ trong tay, nói: “Cảnh Diệc, anh quá đáng quá rồi!”

Những tiếng lên án Cảnh Diệc bắt đầu trở nên hung hăng.

“Sao lại có người như thế chứ?”

“Mặt người dạ thú!”

“Những cô ấy là người, không phải công cụ của anh!”

“Anh làm thế là giết người!”

“...”

Vẻ hoảng loạn bắt đầu lan trên gương mặt Cảnh Diệc. Hắn muốn đi ra cửa, song thành linh có mấy cảnh sát xộc vào bước thẳng tới đối diện hắn.

Đầu óc Cảnh Diệc trắng lóa rỗng không.

“Anh Cảnh Diệc, anh bị nghi ngờ dính đến án giết người không thành, mời anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

Cảnh Diệc mặc mình bị kéo đi về trước mà không một ý thức gì. Hắn ngoảnh đầu, thấy Khương Nghê đang đứng thật thẳng.

Biểu cảm trên mặt cô, hệt cô của một khoảnh khắc ngày xưa cũ.

Dáng hình cứng cỏi, hùng hực mà bất khuất, oai nghiêm khiến người ta kính sợ, linh hồn không thể bị thuần hóa, cái đẹp trí mạng từ sự cực đoan.

Xuyên thấu đám đông như nêm, hình như Khương Nghê đã cảm nhận được gì.

Một nguồn lực khổng lồ trong cơ thể thôi thúc cô tiến tới. Cô xuống đài, vượt qua Triệu Thư Na, vượt qua Cảnh Diệc và cảnh sát, vượt cả đám nhà báo nghìn nghịt và ánh đèn flash sáng trưng, cô nhìn thấy người ấy đang dựa bên khung cửa.

Sắc mặt gã trắng tái, lưng dựa sát sườn cửa, tay rịt chặt bụng trong khi nhìn cô với nụ cười rạng ngời hơn mọi thứ, trong con mắt hiền như gỗ đá có bao dung vô tận.

Giữa ngón tay nổi cộm khớp xương của gã, máu tươi đỏ sẫm luồn lách chen kẽ hở.

Nụ cười của Khương Nghê đông đặc, rào bước biến thành chạy chậm, chạy chậm biến thành lao nhanh.

Con người, âm thanh và ánh đèn chớp bốn phía hóa những đường sắc mảnh lướt như con thoi.

Cô nhìn gương mặt không sắc máu ấy mỗi lúc một cách gần, tim bắt đầu dồn lên nảy đập. Cô đang sợ hãi.

Cô riết bàn tay giá ngắt của gã, nói: “Đi bệnh viện! Nhanh!”

Với bộ não rỗng tuếch cô siết tay gã kéo giật ra ngoài. Rồi cô nhìn thấy Jessie lái xe tới. Jessie đã lâu không gặp khoe nụ cười nhẹ nhõm hơn mọi khi.

Trịnh Đạc gói đầu lên đùi Khương Nghê cảm nhận hơi nóng cơ thể cô. Mùi hương thoảng nhạt và vị máu tanh tanh hòa quyện, phủ mờ cả khoang xe.

Khương Nghê ấn tay lên vết thương của gã, đầu mảy dúi chặt khi trông máu tươi thấm đẫm đầu ngón tay.

“Trịnh Đạc, Trịnh Đạc...”

Cô nói trong tiếng nức nở, nước mắt đáp từng giọt trên mặt Trịnh Đạc nghe tí tách. Trịnh Đạc rướn lưỡi, giọng cộm như cộm cát: “Mặt này.”

Hẳn nhiên lời gã không hề khiến Khương Nghê thả lỏng. Người cô vẫn run run.

Dù đã tự dặn lòng, cô vẫn phải vạch rõ với Trịnh Đạc.

“Chúng ta đã nói sẽ cùng đi Biên Thành. Trịnh Đạc, đừng bỏ em!”

“Trịnh Đạc, anh không được rời khỏi em, anh còn nợ tiền em đấy!”

“Trịnh Đạc, anh không thể chết được, anh chết rồi em sẽ chỉ còn một mình trơ trọi thật mất!”

“Trịnh Đạc, em yêu anh, em yêu anh!”

Khương Nghê cảm tưởng tâm trí mình thoát khỏi khống chế, thần kinh căng chặt khiến cô trút sạch những điều mình nghĩ mà không qua kiểm duyệt của não bộ.

“Trịnh Đạc, Trịnh Đạc...”

Nhận thấy nước mắt được quẹt đi, Khương Nghê mở bừng mắt. Giữa tấm rèm ướt lờ mờ là nụ cười dấu yếu ớt vẫn đầy hạnh phúc của Trịnh Đạc.

“Nín nào, không chết được, còn cách tim xa...”

Khương Nghê hít mũi thật mạnh, nhận ra Trịnh Đạc không hề nói đùa.

Nhưng sau chớp mắt ấy, không rõ vì lẽ gì cô bỗng òa khóc lớn tiếng hơn tưởng muốn xé toạc cả cơ thể. Tiếng khóc the thé thậm chí khiến tai Trịnh Đạc thấy nhức.

Gã biết khi vượt qua tất cả, cuối cùng cô đã được khóc một trận cho bố.

Thì cứ mặc cô khóc vậy.

“Anh yêu em.”

Trịnh Đạc thì thầm trong tiếng khóc gào của cô, thấu rõ lạ thường.

Khương Nghê dừng bật tiếng khóc, nước mắt vẫn chưa thôi rơi.

“Cám ơn anh.”

Cô quẹt đi nước mắt rơi trên mặt gã, hôn lên môi gã.

Cám ơn những người tổn thương em sâu sắc,

Cám ơn anh luôn kề bên đồng hành.

Và cám ơn chính em, vì đã luôn sạch trong mỗi lần gặp gỡ.

Chương 30

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên xe buýt, cảm thấy hơi nóng ngột, cô gái rướn người mở cửa sổ. Gió hè lùa vào khiến cả khoang xe trở nên man mát.

Gió lùa nâng tóc mái cô bay bay hé mở vầng trán tròn đầy. Ngoài tầm mắt là dải núi xanh mướt nối tới ngút ngàn, quả là cảnh hiếm khi được thấy với cô gái đã sống trong thành thị từ bé.

“Cô bé, đi đâu đấy?”

Ông bác ngồi bên hẻm hếch cười hỏi.

Cô gái đánh giá ông bác nọ một hồi. Nụ cười chân chất mộc mạc nhăn nhúm trên nét mặt. Nghĩ một hồi, cô đáp thành thật: “Biên Thành.”

Ông bác cười tươi hơn: “Tới nhà nghỉ Sơn Thủy Nhất Trình chứ gì.”

Cô gái nhú mày, hỏi: “Sao bác biết?”

“Giờ mấy cô cậu trẻ tuổi tới Biên Thành toàn để đi nhà nghỉ đó cả. Bà chủ nhà nghỉ vừa đẹp mà lại tốt bụng, giúp Biên Thành các bác cũng phát triển theo. Trước con gái bác định kết hôn xong lên trấn làm công nhưng giờ thì vào làm phục vụ trong đó rồi, chế độ cũng được lắm...”

Cô gái cười một cách lễ phép, không đáp gì thêm.

Cô gái đang trong kỳ gap year, chạy về đây từ nước Mỹ. Kể từ khi chú ý tới sự việc ấy, cô đã luôn muốn tới Biên Thành một lần. Bây giờ đặt chân tới mảnh đất này, bỗng cô cảm thấy tất cả như ảo

mộng. Non xanh nước biếc, trấn nhỏ cũ xưa, mọi thứ hết cô từng thấy trong tranh của các họa sĩ Trung Quốc.

Cô ngồi trên chiếc xe ba bánh đỏ chưa từng ngồi, con tim trong cái trống thành thạo xoay động khó thấy. Chị ấy sẽ là cô gái thế nào đây...

Cô gái kéo va li trên con đường mòn sỏi lầy, ngó bánh xe đã dính đầy bùn sỏi của va li mà bỗng hối hận vì đã mang nó tới. Cô ngược đầu, men nắng sớm thấy bốn chữ “Sơn Thủy Nhất Trình”.

Chữ màu xanh lơ phối với màu gỗ tùng, đặt trong mắt cô trông vẫn khá được.

Cô đã đặt trước phòng trên mạng. Cô gái thôn quê đứng quỳ mở to mắt nhìn cô, hỏi: “Cô là cô Nam đã đặt phòng một tháng ạ?”

Cô gái gật đầu, gương mặt vẫn vô cảm.

Cô ngó nhìn bốn phía. Nhà nghỉ rất mộc mạc, một khoảng tường ảnh rất lớn trên đỉnh đầu hình chụp chung của bà chủ và khách trọ. Mỗi tấm hình chị lại phối hợp với khách tạo đủ kiểu dáng. Mỗi tấm luôn đẹp một cách rất riêng. Ảnh chụp dán chằng chịt nửa bên tường, dưới đèn sáng chiếu có mấy tấm đã sém cả màu nắng.

“Cô Nam, hôm nay là thứ Hai, tối sẽ có lửa trại tại sân sau, cô có thể tới tham gia nhé...”

Cô gái đã nghe thấy, gật đầu rồi kéo va li lên tầng trên.

Chập tối cô gái ăn ít món đặc sản địa phương tại quán ăn nhỏ gần nhà nghỉ. Do là người theo chủ nghĩa ăn chay nên cô chỉ gọi mấy món thuần rau củ. Quả có hơi không quen với đồ ăn ở đây.

Lúc về trời đã tối sẫm. Cô vòng ra sân sau đang rậm rĩ. Trong những cô cậu trẻ tuổi năm ba người thành nhóm, trông cô lạc lõng một cách rõ ràng.

Cô gái đã thấy người ấy, váy hai dây đỏ tan hòa vào ngọn lửa đống bập bùng, trong mắt là ánh lửa li ti như đốm sao.

Cô gái chơi trò chơi được gọi là tiết mục biểu diễn. Chẳng ngại ngần gì, cô ngồi trước cây đàn điện tử tự đàn tự hát một khúc “Imagine” của John Lennon. Mặc cho bài hát không mấy ăn nhập với bầu không khí hiện tại, sau khoảng lặng thình chốc lát vẫn là tiếng vỗ tay vang dài.

Hết lửa trại rất nhiều chàng trai tới xin wechat nhưng cô đã khéo từ chối hết.

Mấy ngày còn lại cô gái làm việc nghỉ ngơi rất quy luật, sớm dậy ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn ô tô băng vẽ cấm cũi tỉ mỉ, đến trưa ăn ít món trong quán, chiều ở yên đọc sách trong phòng, chập tối ra ngoài đi dạo, tối ngủ đúng giờ.

Nên Khương Nghệ để ý đến cô.

Đợt khi cô gái dừng bút vẽ, Khương Nghệ bước tới kéo ghế ngồi xuống bên cô, hỏi: “Này, em tới từ đâu thế?”

Cô gái ngóai sang. Trong giây lát Khương Nghệ nhận thấy cả hai có sự tương đồng khó tả.

“New York.”

Giọng cô gái phẳng lặng. Khương Nghệ cười cười. Hóa ra là người Mỹ gốc Hoa, thảo nào trông khác hẳn mấy cô gái cùng tuổi thường thấy.

“Chị là Khương Nghệ, em tên gì?”

“Nam Khương Tử.”

Khương Nghệ cười, hỏi: “Vì họ mẹ em là họ Khương à?”

“Không, vì tên tiếng Anh của em là Jane.”(Chữ Khương姜 phát âm là jiāng, gần giống với Jane)

Khương Nghê gật đầu, nói: “Sao không ra ngoài đi mấy vòng, quanh đây có thắng cảnh rừng Ngàn Đỉnh mới khai phá, có thể bắt cáp treo lên núi đấy.”

Nam Khương Tử hơi cười: “Chỉ muốn trông chị thế nào thôi.”

Câu nói khiến Khương Nghê sửng sốt. Trả lời thẳng thắn đến thế khiến cô không kịp đáp lời ngay.

Một lát trôi qua, cô nhìn thẳng cô gái không né tránh, hỏi: “Em là sinh viên? Học ngành gì vậy?”

“Sang năm em lên đại học, về nghệ thuật, chủ yếu trong mảng hội họa.”

Khương Nghê nhìn tấm vải vẽ. Trên ấy là khoảng màu rất trừu tượng, từng mảng từng khối tựa hồ chẳng trông ra được gì. Cô gật đầu, hỏi: “Đang vẽ núi ngoài kia à?”

Nam Khương Tử dỗi mắt nhìn ra ngoài, nói: “Dạ, nhưng em cứ cảm thấy còn thiếu gì đó, không thể vẽ nổi.”

“Có lẽ do ngọn núi này chưa có kỉ niệm nào với em chẳng...”

Nam Khương Tử quay đi, trong mắt có ánh lập lòe lướt nhanh rồi vụt biến. Cô hỏi: “Là anh ấy bảo chị làm thế ạ?”

Khương Nghê hơi tụt sau dòng tư duy thoăn thoắt của cô: “Anh ấy?”

Chốc lát lại hiểu ngay, nói: “Hai hôm nay anh ấy vào thành phố xem vật liệu xây sửa rồi.”

Nam Khương Tử im lặng, mắt vẫn nhìn Khương Nghê đắm đắm chờ đợi câu trả lời.

Khương Nghê nghĩ đúng là một cô gái kì quặc. Nhưng không hiểu sao lại rất muốn trao đổi với cô thêm.

“Không phải.”

Thoáng nghi hoặc vụt lướt trong mắt Nam Khương Tử.

“Không có anh ấy, chị vẫn sẽ làm vậy. Nhưng có anh ấy, chị sẽ can đảm hơn.”

Nam Khương Tử không trả lời.

Khương Nghê ngửa đầu nhìn trần nhà, giọng vẫn tiếp: “Không ai cản được thay đổi chị muốn thực hiện, nhưng có người lại khiến em yên lòng, vì em biết người ấy đang đợi em.”

Cả hai im lặng rất lâu.

“Chị thật hạnh phúc.”

Nam Khương Tử nói với cô, nhận từ cô một nụ cười sáng rỡ.

“Em rất ngưỡng mộ chị.”

Khương Nghê nhìn cô, hỏi: “Ngưỡng mộ chị cái gì?”

“Không biết ạ... Có lẽ là cả cuộc đời chị chẳng...”

Khương Nghê nhìn cô gái có đôi mắt một mí đang trước, bất chợt nhận ra mình đã sai. Hai người không hề giống nhau. Cô có một trái tim lạc sâu bụi trần, còn cô gái trước mắt thì đã xa rời khói lửa trần thế từ lâu.

Khương Nghê rót một cốc nước, nói: “Em định ở lại đây một thời gian đúng không?”

Nam Khương Tử gật đầu.

Khương Nghê nói: “Chị có mở một nhà trẻ chủ yếu để trông nom mấy đứa trẻ trong thôn ở đằng sau, có giáo viên mầm non chuyên ngành trên trấn xuống làm lâu dài, có cả sinh viên lớp sư phạm mầm non đến theo giờ, nếu em hứng thú thì có thể tới dạy mấy đứa trẻ tiếng Anh này kia...”

Nam Khương Tử nghĩ một lát rồi đứng dậy: “Được ạ.”

Khương Nghê nắm tay cô giữ lại: “Nào, để chị dẫn em đi...” Bỗng nhớ tới điều gì, cô vớ cái máy ảnh chụp lấy liền đặt trên bàn, nói: “Chúng ta chụp một tấm hình...”

Đèn flash lóe rồi tắt, khe máy nhả một tấm ảnh.

Khương Nghê cầm ảnh giữ sơ, hai người trong ảnh trở nên rõ nét. Cả hai đều nhoẻn cười thật khế, một xinh đẹp rạng ngời, một im ru tẻ ngắt.

Khương Nghê lấy bút dạ viết vài chữ lên ảnh rồi dán nó lên tường.

Nam Khương Tử nhìn rìa dưới tấm ảnh. Trên ấy viết rằng: